„Alex și Sabrina sunt
o pereche fermecătoare."
Bookpage
Mângâierea
lui păcătoasă
Candace
CAMP

Colecția
Iubiri de poveste

SERIA „NEOBIȘNUIȚII MORELAND"

O identitate pierdută. Un mister periculos. Și o iubire profundă, ce poate trece peste orice obstacole. Când un gentleman misterios îi bate la ușă, Alexander Moreland rămâne uimit să descopere că străinul e, de fapt, o tânără frumoasă, deghizată în bărbat, care are mare nevoie de ajutor. Femeia nu-și amintește nimic, cu excepția propriului nume, Sabrina, și nu deține nici o altă metodă de a descoperi cine este, decât obiectele pe care le are în buzunar: o batistă, un ceas de buzunar, un săculeț de piele, o bucată ruptă de hârtie și un inel de aur.

Sabrina e sigură că fuge de cineva sau de ceva. Cum altfel și-ar putea explica vânătăile de pe față și sentimentul de groază care o hăituiește? E, de asemenea, sigură că Alex o va ajuta și nici nu poate nega atracția dintre ei. Cutreierând țara în căutarea unor răspunsuri, Sabrina și Alex trebuie să descopere misterul care învăluie trecutul fetei, înainte să fie descoperită de urmăritorii ei.

Candace Camp a scris peste 60 de romane, bestselleruri *New York Times* și *USA Today*. Printre premiile obținute se numără *Romantic Times* Lifetime Achievement Award sau Affaire de Couer Silver Pen Award.

Alma

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9314-3
9 786063 393143

His Sinful Touch
Candace Camp
Copyright © 2018 by Candace Camp
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Mângâierea lui păcătoasă
Candace Camp
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAMP, CANDACE
Mângâierea lui păcătoasă / Candace Camp
trad. din limba engleză: Anamaria Halalai. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9314-3

I. Halalai, Anamaria (trad.)

821.111

CANDACE CAMP

Mângâierea lui păcătoasă

Traducere din limba engleză
Anamaria Halalai

LITERA
București

Prolog

Deschise ochii, dezorientată. Era într-un loc întunecat, plin de umbre, singura lumină fiind o lampă mică cu kerosen, aflată pe un cufăr lipit de peretele opus. Dar, chiar și în lumina slabă, știa că nu se afla acasă. Ochii i se închiseră din nou, cu pleoapele grele. Ar fi adormit iarăși, dar își dădea seama că nu avea voie. Oricât de dezorientată și de năucită ar fi fost, o teamă ascuțită și insistentă o îndemna să se trezească.

Trebuia să plece.

Îi era greu să-și alunge somnul, dar era nevoită. Se întâmpla ceva îngrozitor. Imagini vagi și șovăitoare îi alergau prin minte – o trăsură întunecată, un salon ciudat, un bărbat pe care nu-l cunoștea, dar care vorbea întruna, cu vocea lui monotonă. Mai era un bărbat lângă ea, o figură oarecum familiară, dar ceva era totuși în neregulă și cu acesta.

Singurul lucru clar era teama înghețată care o cuprinsese. Se întâmplase ceva îngrozitor și nu se terminase. De aceea trebuia să se trezească. Trebuia să scape. Își legănă un picior peste marginea patului și în clipa următoare se trezi grămadă pe jos, lovindu-se cu capul de podeaua din lemn.

Surpriza căderii o mai trezi puțin. Se împinse în palme și în genunchi și se ridică clătinându-se, apucând de saltea ca să se echilibreze. Simți un nod în stomac – era amețită și îi era teamă că avea să vomite. Rămase nemișcată, înghițind în sec, iar după o clipă, amețeala dispăru.

Trebuia să se grăbească. *El* avea să se întoarcă. Porni spre ușă, împinsă de nevoia de a scăpa din această cameră mică, necunoscută, dar, în cele din urmă, creierul ei amețit își reveni. Trebuia să se gândească înainte de a acționa. Trebuia să ia ceva cu ea. Privi în jur, dar nu își găsi gentuța. Unde era? Avea nevoie de bani.

Și nu trebuia să arate ciudat. Coafura îi era pe jumătate desfăcută și răvășită. Își scoase agrafele încet, cu degete stângace, adună șuvițele de păr într-un nod strâns și înfipse agrafele la loc. Bănuia că nu-i reușise un coc perfect, dar trebuia să fie de ajuns.

Își îndreptă corsetul și fustele, pe urmă trase de mânecile rochiei. Nu era îmbrăcată pentru călătorie, dar era sigură că fusese într-o trăsură. Auzise zgomotul roților și clinchetul hamurilor. Iar această cameră sărăcăcioasă și necunoscută arăta ca și cum ar fi fost dintr-un han. În schimb, purta o rochie de seară cu volane, potrivită mai degrabă ca să meargă la cină.

Stomacul îi ghiorțăi și se gândi că îi era foame. Nu era nimic de mâncare pe-acolo, dar văzu pahare și un urcior cu apă. Își dădu seama că îi era și sete. Umplu paharul pe jumătate și îl dădu peste cap. Fapt care amenința să-i facă stomacul să se revolte, așa că așteptă câteva clipe.

După aceea, deveni puțin mai atentă și mai conștientă. Își strecură o mână în buzunarul fustei și atinse o bucată de hârtie împăturită. Știa unde să meargă. Își zărise micuța valiză de voiaj așezată la perete, lângă un bagaj care părea să fie al unui bărbat. Apucându-și valiza, se grăbi spre ușă. Nu se deschidea. Paralizată de frică, zdrăngăni mânerul și trase în zadar. Era încuiată înăuntru.

O încuiase înăuntru! Fu cuprinsă de un sentiment de trădare. Cum putea să-i facă asta? Avusese încredere în el. Panica i se amplifică, amenințând să o copleșească. Era singură. Toți cei pe care se bazase se întorseseră împotriva ei. Fuga era imposibilă. Era prinsă în capcană.

Luptându-se cu panica, verifică măsuța de lângă pat și cufărul, dar nu găsi nici urmă de cheie. Merse clătinându-se către fereastră și o împinse ca să o deschidă. Camera era la etajul al doilea.

Își întări inima împotriva disperării. La o distanță de cam un braț de fereastră era o țeavă de scurgere... Dacă s-ar apleca foarte tare în afară... Dar ea se pricepuse întotdeauna la cățărat și, mai mult decât atât, dedesubt era un mic acoperiș. Dacă s-ar dezechilibra, căzătura nu ar fi nici pe departe atât de gravă. Acoperișul se înclina ușor, așa că, la capătul îndepărtat, distanța până la pământ nu avea să fie prea mare. Ar trebui să existe un stâlp de susținere pe care să-l poată folosi ca să coboare pe el. Nu era imposibil. Nu avea nevoie decât de curaj.

Stătea în picioare, sprijinită de tocul ferestrei, făcând eforturi să gândească. El avea s-o urmărească. Trebuia să fie inteligentă. O deghizare! Deschizând valiza mai mare, scoase un set de haine. Nu era timp să se schimbe – bărbatul ar fi putut să se întoarcă în orice moment –, așa încât cotrobăi printre hainele din valiză. Pantofi. Se încruntă la papucii ei brodați, apoi apucă perechea de pantofi din valiza lui și îi îndesă într-a ei. Acum valiza era prea plină ca să se închidă, așa că scoase o rochie și o rulă, îndesând-o în sertarul de jos al micului cufăr.

Când dădu să închidă valiza lui, văzu un săculeț ascuns în colț și îl scoase. Era plin cu bancnote și monede. Ar fi greșit să-l fure, desigur. Dar cum putea scăpa altfel? Nu avea nici un ban cu ea. În orice caz, erau banii ei, nu? Își băgă săculețul în buzunarul fustei și trânti capacul valizei, apoi o închise pe a ei și o ridică, grăbindu-se spre fereastră.

Scoase prima dată valiza, care ateriză pe acoperișul mic de dedesubt, se rostogoli și alunecă de pe suprafața înclinată până la pământ. Ea încremeni, cu inima bubuindu-i în piept. Deodată, o cheie zdrăngăni în broască, făcând-o să se miște. Femeia se aplecă, întinzându-se ca să ajungă la țeava de scurgere. Era prea departe; trebuia să se ghemuiască pe pervaz ca să se poată întinde suficient. Se răsuci, încercând să-și tragă picioarele sub ea, exact când ușa se deschise și un bărbat intră în încăpere.

– Nu! strigă el, trântind ușa în urma lui și alergând să o prindă și să o tragă înapoi înăuntru.

– Monstrule! Trădătorule! se zbătu ea sălbatic, lovind cu picioarele și zgâriind.

– Au! se văită bărbatul.

Apoi îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, ducându-și mâna la o zgârietură lungă apărută pe față. Femeia se aruncă spre el, împingându-l în spate. Cu chipul înflăcărat de furie, se repezi spre ea și o pălmui. Ea se dezechilibră și căzu pe lavoar, zdruncinând vasul de spălat și urciorul. Șocul suferit era aproape la fel de mare ca durerea pe care o simțea pe obraz. Nu o mai lovise nimeni niciodată. O furie amară o cuprinse și uită de orice altceva. Întinse mâna în spatele ei, încleștând-o pe mânerul urciorului. Se aruncă asupra lui, balansând obiectul de lut cu toată puterea.

El reuși să se răsucească, astfel încât obiectul să nu-i cadă în cap, așa cum intenționase ea, dar urciorul îi tăie o parte a maxilarului când i se izbi de umăr, vărsând apă peste el. Bărbatul se împiedică, prinzându-și piciorul în covorul din cârpe și căzu.

Alergând spre fereastră, simțindu-se mai lucidă decât fusese când se trezise, femeia se cățără pe pervaz. Ghemuită acolo și ținându-se de tocul ferestrei cu o mână, se întinse și își înfășură brațul în jurul țevii de scurgere. Încremeni cu inima în gât, dar zgomotul făcut de el când se ridică în picioare îi dădu impulsul să se miște.

Se balansă, își puse degetul de la picior pe suportul de fier care fixa țeava de scurgere de perete și dădu drumul ferestrei, apucând în grabă țeava cu cealaltă mână. Se agăță tremurând, încercând să găsească cu vârful piciorului un sprijin sub ea. La naiba cu fustele astea! Mai rău se încurca în ele! Și-ar fi dorit să fi avut timp să se schimbe.

Bărbatul scoase capul pe fereastră și se repezi spre ea, apucându-i panglicile de la rochie. Înjură, ieșind mai mult în afară, dar femeia se smuci cu toată puterea, apoi coborî repede, căci umerii o dureau din cauza încordării.

Brusc, el se prăbuși pe fereastră. Greutatea lui o smulse din strânsoarea disperată cu care se agățase de țeava de scurgere, rupându-i panglicile. Căzu odată cu el, într-un fulger de panică, direct pe acoperișul de dedesubt. Rămase fără suflare și o durere ascuțită îi străpunse capul. Apoi se rostogoli neputincioasă în jos, pe panta acoperișului și căzu în gol încă o dată.

Deodată, o cuprinse întunericul.

Capitolul 1

Alex coborî în grabă treptele și, deși își terminase treburile, era ușor nemulțumit. Nu doar pentru că bănuia că bărbatul de la care tocmai plecase îl alesese să-i proiecteze casa de vară nu atât pentru că era un arhitect talentat, cât pentru ocazia de a se lăuda că fiul ducelui de Broughton îl vizitase în această dimineață. Adevărul era că Alex se simțise ciudat și neliniștit din momentul în care se trezise.

Se uită la ceas și decise să ia o birjă până la biroul lui în loc să meargă pe jos. Con avea să plece într-una din aventurile sale în această după-amiază și voia să fie sigur că îl va prinde. Chiar dacă își mai făcuse și alți prieteni, Con rămăsese, ca întotdeauna, cel mai apropiat confident al lui.

Neliniștea lui nu avea de-a face cu fratele lui geamăn. Ar fi știut imediat dacă Con ar fi avut probleme, așa cum știa că fratele său nu se afla în casă când el se trezise. Nici unul dintre ei nu își putea explica cum de știa ce făcea fratele geamăn – pur și simplu se întâmpla –, dar nici nu se îndoiau niciodată de acuratețea acestui al șaselea simț.

Alex presupuse că iluzia ciudată de alarmă care se instalase în pieptul lui nu era decât un rest din coșmarul său. Nu-și amintea să fi visat, dar o făcuse atât de des în ultima vreme încât să putea să presupună că o pățise din nou. Chestia era că de obicei coșmarul îl trezea, lăsându-l înfrigurat și transpirat, dar nu-l făcea să se simtă în felul acesta în ziua următoare.

Coborî din trăsură în fața clădirii de birouri pe care o dețineau el și Con. Era o structură îngustă din piatră, înaltă de patru etaje și robustă. Poate că Alex și-ar fi dorit un design mai atractiv, însă clădirea se potrivea scopurilor lor. La etajul de jos se afla o librărie, iar la etajul de deasupra erau birourile lui și al lui Con, cele două etaje superioare fiind apartamentul pe care el și Con îl amenajaseră ca locuință pentru burlaci când terminaseră școala.

Chiar dacă, în urmă cu un an, se mutaseră înapoi în casa familiei, nu închiriaseră apartamentul. Când unul, când celălalt înnopta uneori acolo. Con îl folosea mai des, când lucra la un caz sau rămânea până târziu în oraș.

Alex se întâlni cu angajatul lui Con, Tom Quick, care cobora scările. Tom, cu câțiva ani mai mare decât Alex, fusese luat de pe străzi de fratele lor mai mare, Reed, căruia încercase fără succes să-i fure din buzunar. În loc să-l judece pe băiat, Reed îl îmbrăcase, îl hrănise și îl trimisese la școală. Lui Quick nu îi plăcuse prea mult să învețe, dar de atunci fusese un angajat loial al familiei Moreland. La început făcuse comisioane pentru Reed, apoi devenise pilonul principal al agenției de investigație a surorii lor mai mari, Olivia. Con îl preluase de la Olivia împreună cu firma, cu câțiva ani în urmă.

Bărbatul cel blond zâmbi plin de el, un avertisment clar că ceva se întâmpla. Alex îl privi îngrijorat.

– Con e sus?

– Într-adevăr, răspunse Tom chicotind. E acolo.

– Ce-a făcut? întrebă Alex cu o oarecare presimțire neplăcută.

Poate că, până la urmă, Con *fusese* cel care îi dăduse acel sentiment.

– O să vezi, spuse celălalt bărbat fără să se sinchisească și trecu în viteză pe lângă el.

Alex urcă scările două câte două și trecu în grabă pe lângă ușa închisă a propriului birou, ajungând la ultima ușă de pe coridor. O plăcuță discretă de alamă pe peretele de lângă ușă anunța că acolo se afla Agenția de Investigații Moreland.

Deschise ușa și se opri brusc la vederea fratelui său, rămânând șocat. De obicei, când îl privea pe Con, era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Părul lui negru era ceva mai lung și mai zburlit și se hotărâse să poarte mustață. Una peste alta însă, avea aceeași față ascuțită, cu aceeași bărbie pătrată și sprâncene negre și drepte, aceiași ochi verzi migdalați, aceeași gură fermă, mereu gata să izbucnească într-un zâmbet. Înălțimea și constituția lor, felul în care stăteau și mergeau, toate erau atât de asemănătoare încât se știa că până și mama lor îi confundase unul cu celălalt de la spate.

Astăzi însă, părul lui Con era pomădat și dat pe spate. Mustața îi fusese ceruită și avea vârfuri lungi și ascuțite, răsucite la capete în bucle absurde. În mod ciudat, pieptul și talia i se îngroșaseră și

era chiar puțin mai înalt. Era îmbrăcat într-un costum cu carouri maro cu galben, care te făceau să amețești. Pe biroul de lângă el se aflau o pălărie melon de culoare maro, asortată, și un baston negru strălucitor, cu un cap de leu drept mâner.

Con râse de expresia uluită a fratelui său și își începu să pozeze.

– Ei, cum ți se pare?

– Parcă ai fi ieșit de la casa de nebuni, asta mi se pare, râse Alex. Ce naiba faci? Credeam că te duci în Cornwall ca să te infiltrezi în acel grup care spune că lumea se va sfârși luna viitoare.

Olivia deschisese o agenție prin care își propunea să investigheze valul de spiritiști și mediumuri care escrocaseră în ultimul deceniu oameni creduli și îndurerați, mințindu-i că îi pot contacta pe cei dragi în viața de apoi. După ce își cunoscuse soțul în cursul uneia dintre aceste investigații, agenția ei își continuase existența destul de sporadic, Tom Quick fiind cel care făcea cea mai mare parte din muncă. Agenția se orientase către o serie de alte tipuri de investigații, cum ar fi găsirea persoanelor dispărute, descoperirea fraudelor financiare și investigarea antecedentelor posibililor angajați sau soți.

Când Con cumpărase agenția de la cumnata lui, continuase genul de activitate pentru care Quick era cunoscut pe bună dreptate, dar fusese încântat să se întoarcă și la investigarea fenomenelor de pe lumea cealaltă, depășind chiar nivelul Oliviei, care se ocupase de false mediumuri și de ședințele acestora de spiritism, pentru a ajunge la relatări despre fantome și fiare mitice sau, așa cum se întâmpla cu cel mai nou caz al său, la un grup cvasi-religios care proclama sfârșitul lumii.

– Chiar acolo mă duc, îi spuse Con.

– Nu cred că poți să te integrezi foarte bine în costumul ăsta.

– Aha, dar vezi tu... Con mișcă din sprâncene. Am descoperit că, dacă arăți ciudat, este o modalitate excelentă să nu fii recunoscut. Tot ceea ce își vor aminti oamenii vor fi mustața asta ridicolă și costumul oribil. Când voi scăpa de ele, nimeni nu mă va recunoaște.

– Cum ai reușit să arăți atât de masiv?

Alex îl împinse pe fratele său geamăn cu degetul în piept și descoperi că era moale ca o pernă.

– Vestă căptușită, îi spuse Con cu mândrie. Am și flecuri la pantofi. Mi-aș fi dorit să mă fac mai scund, dar asta e puțin dificil.

– Ba bine că nu! Sper că-ți dai seama că arăți exact ca un prost.

– Știu, rânji Con. Fii atent la asta!

Își luă bastonul și, cu o răsucire rapidă a capului, trase mânerul de aur din baston, dezvăluind un cuțit subțire care ieșea din el.

– Un pumnal ascuns!

Ochii lui Alex se luminară. Poate că era ceva mai cumpătat decât Con, dar nu era imun la ispita pumnalelor secrete.

– Șmecherie, nu-i așa?! Con îi înmână arma fratelui său. Și, deși nu ai crede asta, este destul de bun. L-am găsit în pod acum câteva luni.

– La Broughton House?

Alex îl întoarse în mână, examinându-l.

– Da, am fost acolo cu Cei Mici.

Alex știa că se referea la gemenii surorii lor, Kyria. Din moment ce lui Constantine și Alexander li se dăduse porecla de Cei Mari, Allison și Jason erau adesea numiți Cei Mici.

– Jason a fost cel care l-a găsit, continuă Con, dar Allie a descoperit secretul deschiderii lui. E o mică creatură însetată de sânge, ai observat? Mi-a luat al naibii de mult timp să o conving că nu îl poate păstra.

– Ei bine, îl cunoști pe tatăl ei, spuse Alex, ridicând din umeri. Următorul lucru pe care îl va mânui va fi un pistol.

– Un gând care mă sperie.

– Te aștepți să ai probleme acolo unde mergi? Ai nevoie de un pumnal?

– Nu chiar, oftă Con. Sunt relativ sigur că își escrochează credincioșii. E ușor să convingi pe cineva să-și predea toate bunurile lumești când crede că va fi trimis în rai peste câteva luni. Dar nu am văzut nici un semn de abuz fizic. Totuși, îmi place să fiu pregătit.

– Mai ales dacă asta implică un truc inteligent, zâmbi Alex în timp ce îi dădea înapoi cuțitul.

– Desigur. Con puse arma înapoi în locașul ei. Vrei să vii cu mine?

Alex simți un fior de nostalgie. El și Con împărtășiseră multe aventuri. Doar în ultimii câțiva ani, de când Alex studiase la Asociația de arhitectură și apoi intrase stagiar în domeniul său, rămăsese din ce în ce mai mult acasă, ajutându-l doar din când în când pe Con la investigații.

– Nu, spuse el fără tragere de inimă. Mai bine nu. Am de lucru la planurile pentru casa de la țară a lui Blackburn. Și am... Nu știu, am o presimțire că ar trebui să fiu pe aici.

– Ce vrei să spui? Con lăsă deoparte bastonul și își fixă privirea scrutătoare asupra fratelui său geamăn. S-a întâmplat ceva?

– Nu... Poate. Nu știu, făcu Alex o grimasă.

– Ai avut o premoniție?

– Nu chiar. Nu sunt ca Anna, nu văd viitorul. Alex își încrucișă brațele. Nu îi plăcuse niciodată să vorbească despre „harul" lui, așa cum îl vedea Con – sau despre „blestemul" lui, așa cum era mai probabil să îl considere el însuși. De când m-am trezit, nu m-am simțit în apele mele. Sunt neliniștit. Probabil că nu este nimic, doar niște rămășițe dintr-un vis.

– Ai mai avut un coșmar.

Con era singurul căruia Alex îi povestise vreodată despre visele sale rele.

– Cred că da. Chiar nu-mi amintesc. Pur și simplu m-am trezit simțind...

Ridică din umeri. Alex ura să-și dezvăluie chiar și în fața fratelui geamăn frica profundă ce îl invada în aceste vise, senzația paralizantă de neputință. Era o formă de slăbiciune care nu-i plăcea.

– ...ceva asemănător cu felul în care ne simțim fiecare dintre noi când celălalt are probleme. Dar cumva diferit. Sunt sigur că nu are legătură cu tine. Dar nu am avut niciodată acest sentiment despre nici unul dintre ceilalți frați ai noștri.

– Crezi că îți sporesc abilitățile? Că se îmbunătățesc? întrebă Con aproape nerăbdător.

– Sper sincer că nu, replică Alex. Aș înnebuni dacă aș primi semnale de fiecare dată când un Moreland are probleme.

– Adevărat. Numai fetele lui Theo ar fi de ajuns să te țină ocupat zi și noapte.

Alex zâmbi, dar deveni rapid din nou serios.

– Voiam să te întreb dacă te-ai simțit vreodată așa. Dacă ai simțit lucruri despre ceilalți.

– Nu. Con păru ușor melancolic. Mă cunoști – nu am nici o fărâmă de talent. Adică, în afară de limbajul nostru secret, zise el gânditor. Dacă tu crezi că ceva nu este în regulă, poate ar trebui să-mi amân călătoria.

– Nu. Nu fi absurd. Alex clătină din cap. Sunt sigur că e doar o furtună într-un pahar cu apă.

– Dar aceste vise...

– Dai crezare viselor mele mai mult decât o fac eu.

– Știm cu toții că cei din familia Moreland au vise semnificative... cu excepția mea, desigur. Gândește-te la Reed visând că Anna era în pericol sau la lucrurile pe care Kyria le-a văzut în visele ei.

– Nu am avut niciodată un vis semnificativ în viața mea. Sunt doar coșmaruri. Le am de când aveam treisprezece ani.

– Da, dar acelea s-au oprit cu ani în urmă. Abia recent ai visat din nou că ești închis. Trebuie să existe un motiv.

– Probabil porumbelul pe care l-am mâncat aseară la cină, spuse Alex cu lejeritate.

Con pufni, dar renunță la subiect. Acesta era unul dintre beneficiile de a avea un frate geamăn – unul nu trebuia să se prefacă, iar celălalt știa fără să fie nevoie să întrebe.

– Mai bine o iau din loc, spuse Con, luând bastonul și valiza de pe podea, de lângă birou. Trenul meu pleacă la două și nu vreau să-l pierd.

Cu un zâmbet și o răsucire a melonului, își puse pălăria pe cap și plecă. Alex se așeză cu un zâmbet pe buze pe marginea biroului lui Con, cu picioarele lungi întinse în față, și se gândi la visele lui.

Nu și-l amintea pe cel din seara trecută, însă avusese destule în ultimele săptămâni ca să știe ce se întâmplase în ele. Stătea întotdeauna întins pe un pat îngust, într-o cameră întunecată și înghesuită, singur și neștiind unde se află și cuprins de o frică rece și paralizantă.

Coșmarurile începuseră după ce el și Con vizitaseră Winterset, casa fratelui lor, Reed, la țară, când ei doi, plimbându-se împreună cu viitoarea soție a lui Reed, Anna, dăduseră peste un fermier care fusese ucis. Atât el, cât și Con fuseseră șocați de imagine, însă Alex vărsase tot ce mâncase la micul dejun. Tot el se întorsese acasă ca să-i ceară ajutorul lui Reed, în timp ce Con stătuse cu Anna lângă cadavru. Nu recunoscuse niciodată față de nimeni, nici măcar față de Con, cât de ușurat fusese să plece de lângă rămășițele însângerate.

În mod ciudat, totuși, coșmarurile care îl tulburaseră în săptămânile de după nu fuseseră despre fermierul mort, ci despre o

situație care avusese loc cu aproape doi ani mai devreme, când Alex fusese răpit și ținut prizonier într-o cameră mică și întunecată.

La vremea aceea fusese speriat, desigur, dar era destul de obișnuit să intre și să iasă din necazuri... deși era mai înfricoșător când Con nu se afla acolo ca să-i împărtășească experiența. Alex își păstrase discernământul și reușise să scape, iar în cele din urmă, Kyria, Rafe și ceilalți îi veniseră în ajutor. Fusese o poveste captivantă de spus și se bucurase de invidia lui Con față de aventura lui, însă apoi, după experiența de la Winterset, începuse să viseze din nou despre asta.

Îi trecuse, desigur. Dar părea să fi marcat începutul abilității sale ciudate. Cei din familia Moreland erau înzestrați cu astfel de excentricități – vise semnificative și conexiuni ciudate cu o lume nevăzută, obiceiul lor de a se îndrăgosti imediat și intens.

Așa că nu fusese o surpriză completă când Alex începuse să fie cuprins de emoții sau să vadă ce se putea întâmpla atunci când apuca un obiect – deși părea foarte nedrept că nu fusese împovărat și Con cu o particularitate asemănătoare. Con, firește, ar fi fost încântat să o aibă.

Alex învățase să-și ascundă abilitatea de toți cei din afara familiei sale și, de asemenea, învățase să o controleze, astfel încât să nu fie copleșit de, să zicem, faptul că asista la o crimă care se întâmplase cu ani în urmă, când se rezema de un perete. Pe măsură ce controlul său asupra abilității crescuse, coșmarurile se diminuaseră și în cele din urmă încetaseră.

Până de curând. Cele pe care le avea acum nu erau exact la fel, pentru că în cele recente era adult, nu flăcău, iar camera în care zăcea în întuneric părea diferită – mai întunecată, mai rece și mai mică. Teama însă era aceeași. Nu, era și mai rău, căci în ea se împletea acum o groază adâncă în suflet, o groază paralizantă.

Nerăbdător, Alex se ridică de la birou. La ce bun să mai zăbovească aici? De-a lungul anilor își folosise abilitatea ca să-l ajute pe Con cu unele investigații. Acesta era unul dintre motivele pentru care agenția dobândise o reputație impresionantă, în special în găsirea persoanelor dispărute. Dar ajutorul lui era un secret păzit cu grijă. Era destul de dificil să-ți faci o reputație ca arhitect, având în vedere istoricul său aristocratic și reputația excentrică a familiei

sale, fără a adăuga ceva atât de neobișnuit precum colaborarea cu o agenție care se ocupa adesea de chestiuni oculte.

Dar acum, când Con plecase, nu mai avea nici un motiv să fie aici. Ar trebui să meargă la propriul birou și să lucreze la propria afacere, așa cum îi spusese lui Con că era pe cale să facă. Statul aici nu avea să rezolve misterul sentimentelor sale de neliniște sau al viselor lui tulburătoare.

Alex ajunsese la ușa deschisă când i se opri brusc respirația în piept. Era copleșit de anxietate, chiar de teamă, dar știa că nu era a lui; simțea agitația emoțiilor altcuiva. Mai mult, simțea o... prezență. Nu exista o altă modalitate de a o descrie. Senzația era atât de puternică, încât aruncă o privire în jurul biroului gol, de parcă ar fi putut găsi pe cineva în picioare acolo. Desigur, nu era nimeni.

Dacă se dovedea a fi ca bunica lui și începea să vorbească cu fantomele? Încercă să separe această izbucnire bruscă de emoție de ale lui, să analizeze această nouă conștientizare. Era asemănătoare cu „îngemănarea" pe care o împărtășea cu Con – știa sigur că cineva era în apropiere, înțelegea că persoana respectivă avea probleme. Dar nu mai simțise niciodată așa ceva înainte decât cu Con. Și era sigur că asta nu venea de la geamănul său. Era... diferit.

Ieși pe coridor și privi peste balustradă spre holul etajului de desubt. În timp ce privea, ușa se deschise și intră un bărbat scund. Nou-venitul traversă vestibulul și urcă scările. Și, pe măsură ce se mișca, senzația se mișca odată cu el. Acest bărbat – sau poate era doar un băiat, pentru că era destul de scund – era prezența pe care o simțea Alex.

Vizitatorul ajunse în capul scărilor și porni pe coridor spre el. Bărbatul cel scund era îmbrăcat ciudat – ei bine, nu chiar ciudat, de fapt, căci costumul său nu avea nimic remarcabil. Purta, în schimb, o șapcă de muncitor și un costum de domn și nimic nu părea să i se potrivească. Pantofii se mișcau agale, părând prea mari pentru corpul lui. Jacheta îi era mare, atârnând pe el, mânecile îi ascundeau mâinile și pantalonii erau suflecați la tiv, dar strânși în jurul gleznelor. Purta șapca trasă în jos aproape până la ochi, ascunzându-i fruntea și umbrindu-i partea de jos a feței.

Ezită când îl văzu pe Alex, apoi înaintă din nou hotărât. Alex îl privi mergând și, pe măsură ce se apropia, întregul sentiment al falsității bărbatului se transformă într-un gând.

– Ești o fată! se scăpă Alex.

Își dădu seama imediat că făcuse un pas greșit, căci vizitatorul său scoase un mic scâncet și făcu un pas înapoi.

– Nu. Nu, stai, te rog nu pleca. Te pot ajuta?

Își scoase șapca care o ascundea, dezvăluind un val de bucle negre care îi cădeau mai jos de urechi. Fără șapcă, îi putea vedea clar bărbia delicată, fața în formă de inimă, ochii mari de un albastru profund. Și rămase uluit.

– Caut Agenția de Investigații Moreland.

– Eu sunt. Adică... eu sunt domnul Moreland. Alex, Alexander Moreland.

Își dădu seama că bolborosea și se forță să se oprească înainte de a începe să explice despre fratele său, despre agenție și despre Olivia, care pusese bazele ei, și despre tot ce îi trecea prin minte. Femeia era frumoasă. Mai mult decât atât, sentimentul lui de conexiune și neliniștea lui erau ambele concentrate pe ea. Cum putea fi atât de legat de o persoană străină, de cineva care nici măcar nu era din propria familie? O, Doamne, doar nu era vreo rudă? Era sigur de un singur lucru – nu o putea lăsa să-i scape printre degete. Așa că își adună rămășițele aplombului și își înclină capul, fluturând brațul către ușa deschisă, într-un gest de curtoazie, în timp ce spunea:

– Te rog, vrei să intri?

Zâmbetul ei era timid, iar obrajii i se înroșiră ușor; ambele lucruri, își dădu el seama, erau fermecătoare. Intră înaintea lui în birou și se așeză pe scaunul aflat în fața biroului lui Con. Alex avu grijă să lase ușa deschisă, nevrând să o alarmeze, și se așeză în spatele biroului lui Con, de parcă acolo ar fi fost locul lui.

Nu o mințea cu adevărat, își spuse el. *Era* domnul Moreland, chiar dacă nu cel pe care îl căuta ea.

– Acum, te rog să-mi spui cum te pot ajuta, domnișoară...?

– Eu... eu am venit aici pentru că... ei bine, l-am întrebat pe șoferul de la gară unde să merg. A spus că Agenția Moreland este cea mai bună din oraș ca să găsească pe cineva, spuse ea, răsucindu-și șapca în mâini și ignorând întrebarea lui implicită în legătură cu numele ei.

– Cu siguranță, vom face tot posibilul ca să te ajutăm.

Deschise sertarul de sus al biroului și fu ușurat să zărească creioane și chiar un teanc de coli de hârtie. Le puse pe birou și se pregăti să ia notițe, sperând să pară că știe ce face.

– Acum spune-mi, pe cine vrei să găsești?

Ea își întoarse serioasă privirea și spuse:

– Pe mine.

Capitolul 2

– Poftim?

Cu siguranță, nu înțelesese corect.

– Pe mine trebuie să mă găsești, cine sunt – nu *unde*, pentru că sunt aici, evident. Nu știu cine sunt, oftă ea.

Alex clipi. Îi trecu prin minte că poate era o farsă elaborată. Această fată drăguță era poate o actriță, iar Con avusese... Nu, nu Con. Dacă i-ar fi făcut Con o farsă, nu ar fi plecat. Ar fi fost încă aici, râzând în hohote. Alex aruncă o privire afară. Nu simțea apropierea lui Con. Dar cine altcineva ar putea aranja o glumă nebună ca asta?

– Înțeleg, spuse el cu grijă și își drese glasul.

Fata sări în sus.

– Știu. Știu că pare că am scăpat de la casa de nebuni, dar îți jur că nu e așa. Adică nu mă simt nebună... deși presupun că nu pot să știu cu adevărat, nu-i așa?

Făcu o pauză, părând atât de pierdută, încât Alex ocoli instinctiv biroul spre ea, luând-o de braț și așezând-o înapoi pe scaun. Se propti pe marginea biroului.

– Nu, nu, sunt sigur că nu ești nebună. Doar că... eu, ăăă... Poate că ai putea să-mi explici mai bine situația.

Ea trase aer în piept și își încrucișă mâinile în poală, arătând ca o adevărată domnișoară englezoaică stilată... desigur, cu excepția faptului că purta un costum bărbătesc nepotrivit.

– Nu știu cine sunt. Nu pot să îți spun numele meu pentru că habar nu am care este. Cred că... Degetele i-au urcat până la gât,

atingând ceva sub cămașă. Cred că poate fi Sabrina pentru că asta este gravat pe medalionul pe care îl port.

– Sabrina să fie, atunci. Îi plăcea sunetul, intimitatea de a o numi pe numele ei, de parcă ar fi cunoscut-o de ani de zile. Te rog să-mi scuzi, ăăă, familiaritatea.

– Desigur. Obrajii ei se colorară din nou în acel mod luminos. E rezonabil, din moment ce nu am idee care este numele meu de familie. Adăugă oftând: Sau de unde sunt. Sau de ce sunt îmbrăcată atât de nebunește.

– Nu știi nimic despre tine?

– Nu, absolut nimic. Este cea mai îngrozitoare senzație.

Sabrina întinse o mână ca să-și dea la o parte părul bogat și în acea clipă el văzu o vânătaie violacee pe o parte a feței ei. Două, de fapt, una pe frunte și una pe pometele de dedesubt, ambele la marginea liniei părului. Mai observă, de asemenea, că mâna pe care o ridicase era zgâriată.

– Ai fost rănită! Cine ți-a făcut asta?

Mânia îl cuprinse atât de puternic, încât sări din nou în picioare.

Se aplecă să-i examineze vânătăile, dând ușor buclele deoparte. Firele moi de păr i se lipeau de piele, trimițându-i un fior de plăcere în tot corpul. Gestul lui era mult prea intim ca să fie potrivit, își dădu el seama, așa că își trase mâna înapoi, forțându-se să se întoarcă la locul lui lângă birou.

– Nu știu cine a făcut-o, îi spuse ea. Dacă a făcut-o cineva. Poate că am căzut. Și mai sunt și altele.

– Mai sunt?

– Da. Am vânătăi pe braț.

Ea își scoase haina și ridică o mânecă aproape până la cot ca să-și expună brațul. Pe pielea palidă erau mici pete vagi, albăstrii.

– Urme de degete. Ceva îi strânse, rece și tare, inima din piept. Cineva te-a apucat de braț.

– Așa am crezut și eu. Și uite. Își desfăcu nasturele de sus al cămășii și o dădu jos, dezvăluind o altă zgârietură lungă și roșie pe gât. Și cred că... Ea se încruntă, întinzându-și mâna spre ceafă. Cred că poate m-am lovit la cap. Există un loc care este sensibil.

El îi roti repede scaunul și se aplecă să privească unde îi arăta. Îi dădu la o parte părul cu grijă, încercând să ignore felul în care se

simțea când o atingea cu degetele, fiorii de emoție care se agitau adânc în el. Respiră rapid, șuierător.

– Sângerezi. Ar fi trebuit să văd...

Traversă camera până la chiuveta din colț și udă o cârpă, revenind să tamponeze cu grijă rana. Când ea inspiră scurt, el spuse:

– Îmi pare rău. Știu că doare, dar trebuie să o curăț.

– Știu. Doar acel loc doare. Te pricepi destul de bine la asta.

– Dacă mă pricep la ceva, este să curăț tăieturile și zgârieturile, chicoti Alex.

– Lucrezi într-un domeniu periculos?

– Nu, dar copilăria mea a fost plină de pericole. Zâmbi ca să arate că nu vorbește serios. Eu și fratele meu cădeam mai mereu din copaci, ne rostogoleam pe versantul dealului sau ne loveam de lucruri. Făcu o pauză. Dacă mă gândesc bine, trebuie să fi fost niște mici brute neîndemânatice.

Când termină de curățat rana, lăsă cârpa deoparte și-și ocupă locul pe marginea biroului.

– Deci nu-ți amintești nimic din trecutul tău?

– Nu. Nici cine sunt, nici ce s-a întâmplat pentru a-mi cauza aceste vânătăi, nici unde locuiesc. Nimic!

Lacrimile îi străluceau în ochi.

– Foarte bine.

Alex îndepărtă gândul că i-ar fi plăcut să o ia în brațe și să o țină strâns, să o mângâie... Încrucișându-și brațele la piept, spuse:

– Care este primul lucru pe care ți-l amintești?

– Că m-am deșteptat într-un tren. Conductorul m-a scuturat de umăr și m-a trezit, mi-a spus că am ajuns la stația Paddington. Eram destul de amețită. Am coborât din tren și am început să merg prin gară. Erau atât de mulți oameni și era un zgomot teribil. Eram atât de confuză și... speriată. Mă durea capul. Încercam să-mi amintesc unde sunt și de ce sunt îmbrăcată așa. Și mă gândeam că oricine se va întâlni cu mine nu mă va recunoaște. Atunci mi-am dat seama că nu numai că nu știam cu cine aș fi putut să mă întâlnesc, dar nici măcar nu știam cine sunt. Lucrul acesta m-a speriat, așa că m-am așezat o vreme pe o bancă și am încercat să mă gândesc, continuă ea și ridică din umeri. A fost inutil.

– Ce ai făcut atunci?

– Mi-era foame. Ea zâmbi palid. Atât de banal într-un moment ca acela, dar îmi era. Așa că am cumpărat niște castane prăjite de la un bărbat cu o cotigă. Atunci mi-am dat seama că aveam niște bani– destul de mulți, sau cel puțin așa mi s-a părut. Privirea ei deveni serioasă. Atât de clar îmi amintesc unele lucruri... Știu să deosebesc o bancnotă de cinci lire de una de un șiling și știam că vor fi birje în afara gării. Știam că sunt îmbrăcată ciudat. Știam că o să văd... pe cineva. Doar despre mine nu știu nimic.

– Ai recunoscut Paddington?

Păru gânditoare.

– Nu. Doar i-am văzut numele pe panouri. Eu... Serios, nu-mi amintesc multe despre gară. Eram ca în ceață. Dar nimic nu părea familiar și, când am ieșit afară, nu am recunoscut nici un loc – nici una dintre străzi sau clădiri. Poate că n-am mai fost niciodată aici. Sau poate că asta e doar altceva ce am uitat.

– Ai spus că ai un medalion. Să începem cu asta.

– Da.

Sabrina își întinse mâna după gât și desfăcu o clemă, trăgând un lanț de sub cămașă. Alex întinse mâna, iar ea i-l puse în palmă. Era cald, căci fusese lipit pe pielea ei, și i se păru neașteptat de excitant. Îl cuprinse în palmă și se ridică, întorcându-se înapoi la scaunul lui Con din spatele biroului. Ar fi mai bine dacă nu ar sta atât de aproape de ea. În plus, îi dădea puțin mai mult timp să țină medalionul și să-și concentreze toată atenția asupra lui.

Cu cât ținea mai mult un obiect, cu atât era mai probabil să simtă ceva dinspre el. Doar rămășițele foarte puternice ale emoțiilor sau ale evenimentelor îi săreau imediat în ochi – ceea ce, din fericire, făcea viața mult mai ușor de trăit. Cel mai bun mod de a-și folosi abilitățile era să țină lucrul strâns și să închidă ochii, blocând toate celelalte senzații, și să se concentreze pe țintă.

Dar ar părea mult prea ciudat să facă asta în fața unui străin. Mai ales în fața unei fete frumoase, despre care nu ar fi vrut să îl creadă nebun. Din fericire, senzația emanată de medalion era puternică. Era caldă, iubitoare și feminină. Nu mai observase niciodată că era capabil să identifice genul și se întrebă pentru o clipă cât de departe putea ajunge capacitatea lui. Nu dorise niciodată să încerce.

Cel mai puternic lucru pe care îl simți venind dinspre medalion era aceeași senzație de *ea* care emana dinspre Sabrina. Și iubire;

medalionul fusese dat și primit cu dragoste. Din păcate, nimic din toate acestea nu îl ajutau să o identifice.

Așezându-se, puse pandantivul pe birou și îl examină. Era destul de mic și în formă de inimă, pe un lanț delicat de aur. Introducându-și unghia degetului mare într-o crăpătură aproape invizibilă, o deschise. Pe o parte era scrisă o dată, iar pe cealaltă numele Sabrina, așa cum i se spusese.

El ridică privirea spre ea.

– Crezi că aceasta este data ta de naștere?

Ar fi împlinit în curând douăzeci și unu de ani, dacă așa era – cu patru ani mai tânără decât el. I se părea vârsta potrivită pentru ea.

Ea ridică din umeri neputincioasă.

– Aș vrea și eu să știu. Atunci aș cunoaște două lucruri despre mine – vârsta și prenumele.

– Știm, de asemenea, că este o bijuterie drăguță, deloc extravagantă, dar aș pune pariu că este destul de scumpă. Și, având în vedere felul în care vorbești și te comporți, aș îndrăzni să spun că ai fost crescută într-o familie aristocrată.

Sabrina zâmbi.

– Mă tem că asta nu restrânge cercul prea mult.

– Nu. Alex îi întinse medalionul cu o oarecare strângere de inimă. Poate că altceva ar ajuta.

Ea începu să caute în buzunare, să scoată diverse obiecte și să le așeze pe birou: un ceas de buzunar pe un lanț, un săculeț de piele care zornăi când fu pus jos, un carnet, o batistă feminină delicată, o bucată de hârtie ruptă și, în sfârșit, un inel de aur.

Alex simți ca și cum inima i s-ar fi răsturnat în piept.

– O verighetă? Întinse mâna spre inel. Ești căsătorită?

– Nu știu. Ea se încruntă. Nu cred. Nu mă simt ca și cum aș fi căsătorită. Era în buzunarul meu. Nu o purtam.

El luă inelul, incrustat cu un diamante în formă de floare.

– Poate că l-ai scos pentru că nu se potrivea deghizării tale.

Putea simți un fel de emoție puternică emanând din inel, dar era neclară, iar șoapta prezenței ei era slabă, nu izvora din el la fel ca din medalionul pe care îl purtase. Ar fi putut veni doar de la faptul că ea îl purta în buzunar. O altă prezență sporea confuzia. Inelul nu îi aparținea neapărat *ei*.

– Poate.

Privea obiectul cu o oarecare dezaprobare, fapt care pe Alex îl făcu să se simtă mai relaxat, așa că dădu inelul deoparte și luă batista. Era în mod evident scumpă și feminină. Într-un colț avea brodată o monogramă cu un B mare amestecat cu un S și un A.

– Acest S confirmă faptul că numele tău este Sabrina. Un nume de familie care începe cu B.

Sabrina dădu din cap.

– Da. Dar am tot încercat să mă gândesc la un nume familiar care începe cu B, dar niciunul nu mi se pare cunoscut. Acesta este săculețul cu bani, spuse ea și îl deschise ca să-i arate conținutul.

Alex ridică din sprâncene.

– Ai dreptate. E o sumă mare pe care să o ai la tine, mai ales pentru o domnișoară.

– Pare suspect, nu-i așa? O femeie îmbrăcată în bărbat, călătorește singură, fără bagaje, cărând mulți bani. Cred că fug de cineva. Ridică spre el o privire tulbure. Dar de cine?

– Simți că fugi sau este doar această dovadă?

– Da. Ea făcu o pauză. Nu știu. Sunt înspăimântată. Venind aici, am simțit că trebuie să ajung cât mai repede. Dar poate pentru că nu-mi amintesc nimic din viața mea. Este destul de înspăimântător să fii de una singură și, bineînțeles, aș vrea să aflu cine sunt cât de repede pot.

– Mai sunt și vânătăile. Ți s-a întâmplat ceva. Îi păru imediat rău că menționase asta, pentru că frica din ochii ei spori. În grabă, adăugă: Desigur se poate să fi avut un accident de trăsură.

Nu crezuse asta nici măcar o secundă. Un accident de trăsură i-ar fi implicat pe alții, cel puțin un vizitiu. Care nu ar fi lăsat-o să rătăcească, năucită și învinețită. Nici nu explica suma de bani pe care o avea cu ea sau faptul că se îmbrăcase în bărbat. Părea mult mai probabil să o fi rănit cineva... care ar fi putut chiar acum să o urmărească. Slavă Domnului că venise aici și nu rătăcise, pierdută și singură.

Își luă gândul de la acea imagine și întinse mâna după bucata de hârtie. Era sfâșiată în partea de sus, iar pe restul se vedea un scris de mână elegant și sofisticat:

...spune-mi că vei veni. Vom petrece de minune. Deja plănuiesc o expediție la cumpărături. Mătușa mea a fost atât de amabilă încât a acceptat să ne însoțească.

Aceasta era urmată de o descriere detaliată a unei pălării pe care autoarea o cumpărase recent și se încheia, așa cum începuse, în mijlocul unei propoziții.

– În mod clar, este o scrisoare, spuse Sabrina. Dar asta este tot ce am. Am citit-o de nenumărate ori și nu pot spicui nimic din ea. Nu există nici un salut, nici o semnătură. Nici măcar nu spune numele mătușii. Presupun că este de la o prietenă sau de la o rudă, dar de ce nu aș fi adus cu mine mai mult din ea? Și de ce este pagina ruptă în două?

Din nou, scrisoarea emana o urmă a Sabrinei, dar simțea și o altă persoană, poate mai mult de atât. Ar fi putut să treacă prin mâinile mai multor persoane, din câte știa. Ceea ce Alex putea simți, destul de clar, era că îl deranja. De îndată ce atinsese hârtia, simțise mânie, chiar furie... care s-ar potrivi cu hârtia ruptă pe din două.

Se întoarse spre ceasul de buzunar. Nu era nici o inscripție în interior sau pe spate. Era clar al unui bărbat; atât stilul, cât și sentimentul care emana din acesta îi spuneau acest lucru. Era, de asemenea, un strop de emoție... întristare? Nu era sigur. Dar prezența Sabrinei se agăța de acesta mult mai mult decât în cazul inelului. Se gândi că poate că îl purtase cu ea de mult timp.

O imagine a unei case îi trecu prin minte și dispăru. Alex încremeni, cu degetele încleștându-se în jurul ceasului. Dar vizavi de el, Sabrina spuse:

– Ce? Ai găsit ceva la ceas?

– Ce? O, nu!

Zâmbi și clătină din cap, așezând ceasul înapoi pe birou. Mai târziu, poate, când Sabrina nu avea să fie acolo să-l vadă, putea să îl țină mai mult, să se concentreze mai mult asupra lui. Era ceva acolo, era sigur.

– Nu cred că asta va fi de ajutor, spuse Sabrina în timp ce îi întindea ultimul articol: o carte de vizită. Un băiat din gară mi-a înmânat-o. Cred că trebuie să fie un fel de reclamă, deși nu sunt sigură pentru ce. O modistă, poate?

Alex aruncă o privire către cartea de vizită și ochii i se măriră. Pe hârtie se afla o fotografie cu două tinere îmbrăcate elegant, cu pălării fermecătoare de paie. Erau cu spatele la cameră. Pe cealaltă parte era tipărită o adresă și cuvintele: „Vino să ne vezi din față"

– O... nu, nu pentru o modistă.

Își drese glasul, conștient că fața i se înroșește.

– Aha! Părea puțin dezamăgită. Mi s-a părut că una dintre pălării este destul de atractivă. Ea se uită la el. Ce este? Ești în regulă?

– Da, da, desigur.

Avu senzația că zâmbetul nu-i era firesc. Cu siguranță, se potrivea cu ceea ce simțea în acest moment. Încercă cu disperare să se gândească la o modalitate de a întoarce conversația, dar mintea îi era goală. Ei bine, nu goală, de fapt, dar ceea ce se găsea acolo era complet nepotrivit.

Ea așteptă o clipă, apoi întrebă:

– Atunci, ce fel de afacere este? Nu înțeleg.

– Este genul de afacere care, ăăă, ei bine, nu este genul de muncă pe care să o facă de obicei o doamnă. Este un... este locul unde un bărbat... ăăă...

Ochii ei se măriră.

– Vrei să spui că este o casă de proastă reputație?

– Ei bine, da.

– O, Doamne! Se înroși mai tare decât el când îi smulse din mână cartea de vizită și o examină. Par atât de... normale.

Din nou, părea dezamăgită, atât de mult încât el fu nevoit să zâmbească.

– M-am gândit că vor fi îmbrăcate mai... ei bine, știi tu.

– Da, știu.

Era bizar de emoționant să stea acolo, vorbind despre bordeluri cu această fată, amintindu-și tot timpul cum îi simțise buclele sub vârful degetelor. Faptul că era îmbrăcată ca un bărbat o făcea și mai ispititoare. Se înroșise de jenă, dar lucrurile se transformau rapid în cu totul altceva.

– Cred că aluzia este că, dacă cineva le-ar vedea din cealaltă parte, ar fi mai seducătoare.

– Aha. Înțeleg.

Din felul în care privea cartea de vizită, el bănuia că nu înțelegea, dar se abținu să spună asta. Sabrina continuă:

– Ai primit și tu cărți de genul acesta?

– Ei bine, da, din când în când. Își drese glasul. Acum, poate că am putea continua.

Ochii ei străluciră amuzați când puse cartea de vizită înapoi în buzunar.

– A, iată biletul. Își scoase mâna din buzunar, întinzându-i bucata de hârtie. Dar tot ce spune este: de la Newbury la Paddington.

– Ei bine, cel puțin știm că ai venit la Londra din Newbury.

– Presupun că acolo locuiesc, spuse Sabrina șovăielnică. Nu pare familiar... deși, desigur, nimic nu este.

– Măcar avem un punct de plecare. Se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se. Nu știu nimic despre Newbury, în afară de faptul că este la vest de Reading. Cred. Mi-aș fi dorit să fie Con aici – este un vrăjitor în geografie.

– Cine este Con?

– Fratele meu. Alex se îndreptă brusc, cu ochii luminându-se. Asta e. Știu unde ar trebui să mergem.

Se întoarse și porni spre ușă.

– Unde? Ce facem? întrebă ea, urmându-l.

– Te duc acasă.

Capitolul 3

– Unde mă duci?

Sabrina înțepeni, fixându-l cu privirea. Durerea de stomac se potolise de când venise aici; se simțea în siguranță. Până în acest moment. Acum îi treceau prin minte avertismente despre străini și povești sălbatice despre proxeneți – și, serios, de ce își putea aminti astfel de lucruri și nu avea nici o idee despre propriul ei nume?

– Nu! Nu am vrut să spun asta, spuse el în grabă. Nu este casa mea – ei bine, vreau să spun, este, desigur, dar ceea ce am vrut să spun este că te duc la casa părinților mei. A familiei mele. Mama și tatăl meu vor fi acolo și... și mulți alți oameni. Îți garantez, este un loc perfect respectabil.

Părea atât de tulburat încât ei îi veni să râdă.

– Înțeleg. Foarte bine.

– Îmi cer scuze, continuă el în timp ce o conducea afară pe ușă.

Îi oferi brațul, iar ea întinse automat mâna ca să-l cuprindă, dar, amintindu-și de ținuta pe care o purta, se îndepărtă. El continuă:

– Ar fi trebuit să-ți explic mai întâi raționamentul. Mi-am dat seama că acasă putem primi ajutor. Megan va ști dacă a apărut ceva despre tine în presă sau poate să afle. Vom merge la sora mea Kyria. Dacă ai fost la vreo petrecere la Londra, ea te va recunoaște. Și, desigur, cel mai important lucru este că trebuie să fii în siguranță.

– Crezi că sunt în pericol? se alarmă Sabrina din nou.

– Nu știu dacă ești sau nu.

Alex chemă o birjă care le apăru înainte și, din nou, trecură prin starea confuză în care el întindea mâna ca să o ajute să urce, pentru ca apoi să-și aducă aminte că era îmbrăcată ca un bărbat. În interiorul vehiculului, continuă:

– Poate că există o altă explicație pentru vânătăile tale, pierderea memoriei și deghizarea ta, dar nu vreau să-mi asum riscul. Tu?

– Nu, ai dreptate. Dar, domnule Moreland...

– Nu, te rog, spune-mi Alex. Sau Alexander dacă vrei să fii oficială. Mi se pare greșit ca eu să îți spun Sabrina și tu să îmi spui domnul Moreland.

– În regulă. Alex. Dar, cu siguranță, nu vrei să aduci pericolul în casa părinților tăi.

Sabrina ridică privirea spre el. El zâmbi, iar planurile unghiulare ale feței i se luminară într-un mod care o făcu să simtă fluturi în stomac.

– Nu-ți face griji! Nici măcar n-ar observa.

Când ea își ridică sprâncenele a îndoială, el râse.

– O să vezi. Oricum, l-aș da la o parte pe majordomul nostru dacă ar ține pe cineva la ușă. Are o privire paralizantă.

Își ridică fruntea, uitându-se în jos de parcă ar fi detectat un miros neplăcut, iar Sabrina fu nevoită să râdă.

Era ciudat că se putea simți atât de confortabil cu un bărbat care îi era cu desăvârșire străin. Dar, când îl întâlnise, i se păruse imediat că îl cunoaște. O surprinsese atât de mult încât tresărise și se oprise. Pentru o clipă sălbatică, plină de speranță, se gândise că el îi va spune numele și totul va reveni la normal. Dar își dăduse seama repede că nu o recunoscuse.

Totuși, nu se putea abține să nu se relaxeze și îi fusese ușor să-i spună totul. Exista o putere în el, o îndemânare care o liniștise pe

loc. Era pur și simplu atât de... calm. Nu fusese surprins de ținuta ei ciudată și nici nu spusese că povestea ei și mai ciudată era ridicolă. Fără nume, fără memorie, deghizată în haine bărbătești, cu vânătăi și o lovitură la cap – nimic din toate acestea nu-l deranjase. Pur și simplu ascultase și dăduse din cap, de parcă astfel de lucruri s-ar fi întâmplat în fiecare zi.

Neavând cunoștințe sau experiență, ea nu se putea baza pe altceva decât pe instinct. Instinctul îi spunea să aibă încredere în Alex Moreland. Totuși, simți nevoia să protesteze.

– Dar asta este o obligație prea mare, cu siguranță. Mamei tale nu are cum să-i facă plăcere ca o fată pe care nu o cunoaște să dea buzna în viața ei. Uită-te la mine! Ea privi în jos cu tristețe la ținuta ei. Sunt deghizată în bărbat, iar ea nu știe nimic despre familia mea sau despre ce am făcut. Va fi șocată.

Spre uimirea ei, Alex scoase un hohot de râs.

– Crede-mă, va fi nevoie de mai mult decât atât ca să o șochezi pe ducesă. Mama va fi încântată. Va dori, desigur, să îți pună o mulțime de întrebări.

– Dar nu pot să-i răspund la întrebări. Nu știu nimic despre mine.

– O, nu lucruri de genul acesta. Va dori să știe care este părerea ta în privința dreptului de vot pentru femei și ce părere ai despre condițiile muncitorilor din fabrici, despre căminele de copii, genul acesta de lucruri – și, dacă nu știi, va fi încântată să-ți povestească totul despre ele.

– Aha!

Sabrina se uită la el cu o privire în care nu se citea nimic, întrebându-se dacă nu cumva glumea. Și cum își numise mama... ducesa? Era acesta o poreclă afectuoasă? Un fel de jargon care numea un alt lucru, pe care ea nu și-l amintea? Fără doar și poate, femeia nu putea fi cu adevărat... Nu, asta era o nebunie. Alex nu putea fi fiul unui duce.

Îi era greu să creadă că mama lui va fi atât de optimistă în privința ei, așa cum credea Alex, dar i se părea o prostie să insiste în continuare asupra caracterului nepotrivit al vizitei. În plus, ce altceva putea să facă? Nu avea unde să stea, nici vreo idee unde trebuie să meargă. Dacă ar putea doar să se relaxeze, să-și ia puțin timp de gândire, poate că și-ar putea aminti totul.

În timp ce trăsura huruia, ea îl studie pe Alex. Privea pe fereastră, și îl găsi la fel de chipeș și din profil. Apoi el se întoarse și îi zâmbi, iar ea își dădu seama că nu, nu avea cum să arate la fel de bine din profil ca din față. Nu-și amintea ce considera ea o înfățișare ideală la un bărbat, dar avea senzația că Alex Moreland era un exemplu perfect.

Nu avea fața acoperită cu păr, așa ca atât de mulți bărbați în ziua de azi – nu avea mustață sau barbă, perciunii erau bine tunși, părul închis la culoare și des îi era tuns scurt. Dar, de fapt, el nu avea nevoie să ascundă nici o trăsătură. Poate că fața lui era prea slabă, dar se potrivea cu liniile unghiulare ale chipului. Ar fi putut părea oarecum sever, cu acei pomeți ascuțiți și înalți, sprâncenele drepte și negre, numai că ochii lui verzi erau calzi, buzele pline și îmbietoare.

Dându-și seama că era nepoliticoasă, Sabrina își întoarse privirea. Treceau pe lângă un șir elegant de case... nu, era o singură ușă, deci șirul era de fapt o singură casă. Construită din blocuri de piatră cenușie, arăta de parcă se aflase acolo, amenințând strada, de secole. Îi spuse că trebuie să fie o clădire guvernamentală, poate, dar trăsura se opri, iar Alex se întinse să deschidă ușa.

Sabrina rămase șocată și simți un nod în stomac. Aceasta era casa lui? Privi cum Alex ieșea din trăsură și se întoarse spre ea așteptând. Ea îl urmă, plină de o suspiciune disperată legată de motivul pentru care el își numise mama *ducesă*.

– Aceasta este... Vocea ei abia dacă se auzi mai mult decât o șoaptă și își drese glasul. Aceasta este casa ta?

– Ce? Alex se întoarse dinspre birjarul pe care îl plătise. O, casa. Da. Știu că arată puțin cam... sumbru, dar este mult mai frumoasă pe interior. O să vezi.

Mai frumoasă? Nu era sigură ce voia să spună cu asta. Cu siguranță, nu ar putea fi mai măreață. Ușa le-a fost deschisă de un lacheu; cel puțin nu era îmbrăcat în uniformă, lucru la care ea se așteptase cumva după ce văzuse mărimea casei.

– Bună ziua, domnule!

Bărbatul îi luă pălăria lui Alex și se întoarse spre ea așteptând. Nu avu încotro și trebui să-i întindă șapca, dezvăluindu-și podoaba capilară. Dacă lacheul era surprins sau derutat de ipostaza ciudată pe care o prezenta, nu o arătă.

– Bună, Ernest. Unde e mama?

– Cred că este în camera sultanului, domnule. Vizitatorii dumneaei au plecat cu puțin timp înainte să ajungeți dumneavoastră.

– Camera sultanului? întrebă Sabrina cu o voce stinsă, în timp ce traversau holul cel mare, cu plăci de marmură albe și negre.

Nu se putu abține să nu se holbeze la holul imens, cu două etaje, decorat cu portrete și peisaje la fel de înalte ca ea. O scară largă, tot din marmură, domina o latură, separând urcarea spre etaj în două direcții opuse.

– Este vreun sultan aici?

El râse.

– Nu. Nu a fost niciodată unul, din câte știu eu, deși mi s-a spus că bunicul cunoștea niște oameni destul de ciudați, așa că poate că o fi fost și vreun sultan pe acolo, pe undeva. Se numește așa pentru că străbunicul meu a decorat-o când avea un fel de febră arabă. Arată mai degrabă ca interiorul unui harem. Sau poate este cortul unui șeic. Nu am fost niciodată siguri. În orice caz, este destul de urâtă, dar ne-am obișnuit cu toții și este mai confortabilă decât în sala de adunări. Se pare că bunica a încercat să o redenumească salonul roșu... vei vedea de ce, dar numele n-a prins.

– Așteaptă, exclamă Sabrina, trăgând de mâneca lui Alex. Când ai numit-o pe mama ta ducesă, ai vorbit serios? Ea este o... o...

– Ducesă? Da.

– O, vai! Simțea că leșină. Atunci, tatăl tău este...

– Duce. Stai, stai! O apucă de braț când ea începu să se lase în jos. N-o să leșini, nu-i așa?

– Nu sunt sigură.

El o duse pe o bancă de piatră și se lăsă într-un genunchi în fața ei, împingându-i ușor capul în jos.

– Pur și simplu respiră! Vei fi bine. Eu aproape că am leșinat o dată, când mi-am rupt brațul, dar mi-a trecut.

– Ți-ai rupt brațul?

Ridică privirea spre el. Fața lui era la doar câțiva centimetri distanță, iar vederea lui atât de aproape, cu privirea caldă și îngrijorată, fu suficientă ca să-i taie din nou respirația. Dar, de data aceasta, căldura îi cuprinse fața.

– A, da. Privirea lui îngrijorată se transformă într-una strălucitoare. Ți-am spus că sunt obișnuit să mă ocup de vânătăi și tăieturi. Entorse și oase rupte... Acum, te simți mai bine?

Când ea dădu aprobator din cap, el continuă:

– Ar fi trebuit să mă gândesc să te întreb: ai mâncat azi-dimineață? Pun pariu că nu.

– Nu cred. Cel puțin nu de când am coborât din tren.

– Trebuie să remediem asta. De îndată ce o vedem pe mama, voi suna să ne aducă niște mâncare pentru tine.

– Alex. Mama ta, nu poți să mă prezinți arătând așa.

Vocea ei răsună alarmată. Și-o putea imagina pe mama lui, o femeie impunătoare, poate asemănătoare reginei însăși, țeapănă și trufașă și privind la Sabrina de parcă ar fi fost o insectă.

– Nu mi-am dat seama că este o… Că familia ta este atât de… atât de importantă.

– O, nu suntem deloc importanți. De fapt, toată lumea spune că suntem deplorabil de vulgari. El zâmbi și o ridică în picioare. Hai, vei vedea. Nu este deloc înțepată.

Sabrinei îi era greu să creadă, dar nu avea de ales, obrajii arzându-i deja în așteptarea viitoarei umilințe. Alex o luă de braț – nu era sigură dacă pentru a o susține ori pentru a o împiedica să fugă.

Merseră pe hol și trecură printr-un set de uși duble deschise. De îndată ce pășiră înăuntru, Sabrina înțelese ambele denumiri care fuseseră date camerei. Canapelele, scaunele și un șezlong erau acoperite într-un damasc de un roșu bogat, în contrast doar cu lemnul întunecat al diferitelor mese. Pereții, chiar și tavanul erau decorați cu falduri de țesătură, astfel încât, de fapt, să semene cu interiorul unui cort. Un cort foarte luxos.

– Alex, dragă!

O femeie se ridică de pe fotoliu. Era înaltă și frumos îmbrăcată, cu părul castaniu închis, înspicat cu alb. În tinerețe fusese în mod clar o frumusețe – încă era frumoasă, de fapt. Totul se potrivea unei figuri impunătoare, deși nu cea pe care și-o închipuise Sabrina. Acea imagine fu risipită de căldura zâmbetului și de bunătatea din privirea ei.

– Văd că mi-ai adus un oaspete. Vino, stai jos, copilă! Ești albă ca varul. Întinzând mâna, ea cuprinse mâinile Sabrinei în ale ei. Doamne, mâinile tale sunt reci ca gheața. Alex, sună să aducă niște ceai.

În timp ce Alex se întoarse să sune la clopoțel, Sabrina spuse:

– Vă cer scuze că am dat buzna așa, Excelență. Și felul în care sunt îmbrăcată trebuie să vă… ăăă…

Ei bine, chiar nu găsea cuvintele ca să descrie cât de greșit era aspectul ei.

– Nu face nimic! Ducesa flutură cuvintele cu mâna și o conduse pe Sabrina spre o canapea. Acum stai aici cu mine și spune-mi ce s-a întâmplat. Văd că ești într-o oarecare suferință. Ai un angajator care te bate? Tatăl tău te-a dat afară din casă? Bărbații! Își satisfac poftele oriunde, oricând vor, dar vai de biata femeie care a fost prinsă în fapt – niște ipocriți. Se uită la Alex cu un zâmbet. Nu băieții mei, desigur. Sunt niște gentlemeni, la fel ca tatăl lor. Așa că știu că nu Alex este cel care te-a băgat în necazuri.

Sabrina făcu ochii mari.

– Poftim?

– E în regulă, dragă. Femeia mai în vârstă îi mângâie mâna. Nu trebuie să-ți fie frică aici. Nimeni nu te va judeca. Nu permit asta în nici una dintre casele mele.

– Casele dumneavoastră?

Despre ce fel de casă vorbea ea – cu siguranță, nu una despre care să se împartă cărți poștale în gară? Acest lucru devenea din ce în ce mai nebunesc.

– Nu, nu, nu..., se grăbi să spună Alex. Nu despre asta este vorba, mamă. Sabrina nu este una dintre tinerele tale nefericite. Ea nu este... ăăă... Îi aruncă Sabrinei o privire tulburată. Mama finanțează două case pentru femeile care au nevoie de ajutor, înțelegi? Se întoarse înapoi la ducesă. Dar cazul acesta este diferit.

El continuă să-i spună ducesei povestea Sabrinei.

Spre uimirea Sabrinei, ducesa ascultă cu o atenție caldă, dar fără un semn vizibil de îngrijorare, în ciuda ciudățeniei poveștii. Când Alex termină, ea spuse doar:

– Înțeleg. Ei bine, sigur că ai dreptate, dragă, trebuie să stea aici cu noi. Îi zâmbi Sabrinei. Este clar că ai trecut printr-un calvar. Îi voi spune lui Phipps să-ți pregătească o cameră.

– Nu vreau să vă deranjez atât de mult, începu Sabrina.

– Prostii! Nici o problemă. Ducesa îi mângâie încă o dată brațul. Aștept cu nerăbdare să stau la o discuție plăcută cu tine mai târziu.

Acestea fiind spuse, ducesa ieși din cameră, lăsând-o pe Sabrina năucită în spatele ei.

– Nu-ți face griji! spuse Alex. Chiar nu va fi nici o problemă pentru mama, deoarece Phipps se va ocupa de tot ce e nevoie. Va fi

încântat să rezolve o criză. Este destul de plictisitor zilele acestea cu atât de puțină lume în casă. Și, în timp ce el face asta, trebuie să-ți aducem ceva de mâncare.

O conduse din cameră pe un hol, în partea din spate a casei.

– Sper că nu te deranjează să mănânci în bucătărie.

– Nu, desigur că nu.

Sabrinei îi trecu prin minte că personalul din bucătărie s-ar putea simți mai puțin confortabil cu ei acolo.

Dar, după cum se dovedi, menajera, pe care Alex o striga cu afecțiune „Doamna Albină", și bucătăreasa erau la fel de netulburate de faptul că cei doi se așezaseră să mănânce brânză și pâine la un capăt al mesei de lucru zgâriate, în timp ce munca de la bucătărie continua în jurul lor. După felul în care zâmbeau și trebăluiau în jurul lui Alex, era clar că erau obișnuite ca el să intre și să ciupească vreo îmbucătură din mâncare.

Sabrina nu era sigură cum era viața la ea acasă, dar avea o puternică bănuială că nimic din gospodăria Moreland nu ar fi considerat normal. Majordomul Phipps făcu tot posibilul să transmită un sentiment de demnitate și severitate atunci când intră, însă prezentarea sa fusese, din păcate, subminată de vocea tare a bucătăresei care certa o ajutoare și de troncănitul puternic al servitoarei care tăia legume la celălalt capăt mesei.

– Vă rog, permiteți-mi să vă conduc în camera Caroline, îi spuse el Sabrinei, înclinându-se.

– Nu e nevoie, o voi duce eu, spuse Alex, ignorând privirea mâhnită a majordomului. În timp ce el și Sabrina se îndepărtau, se aplecă și murmură: Sărmanul Phipps este disperat că nici unul dintre noi nu arătăm respectul cuvenit pentru rangul pe care îl avem. Dar cam are artrită la genunchi și nu ar trebui să urce și să coboare mereu scările. În plus, ți-ar fi povestit despre marea istorie a familiei Moreland până sus, ceea ce s-ar fi putut foarte bine să te facă să fugi din nou.

Sabrina râse.

– Nu cred că sunt în pericol să fac asta. Sincer, tot ce îmi doresc în acest moment este să dorm. Sunt destul de obosită.

– Îmi imaginez că ești. Trebuie să fi fost trează înainte de răsărit dacă ai ajuns la Londra atât de devreme. Ca să nu mai vorbim că orice ți s-a întâmplat trebuie să fi fost un calvar.

Urcară pe scară, care de aproape era la fel de largă și elegantă pe cât părea și de la distanță. Cotiră la stânga și ajunseră pe treapta de sus, când un zgomot asurzitor, asemănător cu zgomotul unui șuierat de abur, despică aerul.

Sabrina sări și se învârti. Un animal mare și flocos se îndrepta către ei cu viteză maximă.

– Ușurel! spuse Alex, ducându-și mâna spre cotul Sabrinei. Este doar Rufus. Și nepoatele mele.

Animalul, văzu ea acum, era un câine cu păr lung, cu o origine neclară. Iar pe urmele lui se afla un copil cu părul roșu, mâinile întinse și fața veselă. Ea era cea care emitea zgomotul asurzitor. Puțin mai în spatele ei venea o fată ceva mai mică, cu trăsături asemănătoare, care se străduia să țină pasul.

– Athena! Brigid! Veniți aici! strigă o femeie atrăgătoare, cu părul de culoarea scorțișoarei, care alerga după cele două copile.

Câinele mare, copiii care alergau nebunește și scara largă de marmură păreau rețeta perfectă pentru un dezastru.

– Rufus, oprește-te! strigă apoi femeia. Prinde-le, Alex, înainte să ajungă pe scări! continuă ea apoi.

Sub privirea uimită a Sabrinei, câinele se opri și privi de după piciorul lui Alex la urmăritoarele sale. Alex zâmbi și se întinse să le ridice pe fete, câte una sub fiecare braț, și să le sărute zgomotos pe obraz pe fiecare.

– Ați evadat din nou, nu-i așa?

Fetițele chicotiră căci animalul urmărit nu mai prezenta interes, și apoi strigară în cor:

– Unchiule Alex, unchiule Alex!

Fata mai mică întinse mâna să-l mângâie pe Alex pe obraz, dar cea mai mare și mai rapidă căută în interiorul jachetei lui. Alex râse.

– Astăzi nu am acadele cu mentă, hoțule.

Copilele începură să vorbească, Sabrinei fiindu-i aproape imposibil să înțeleagă ceva din spusele celor două. Apoi una dintre ele se întoarse și arătă spre Sabrina, apoi rosti clar:

– Cine este ea?

– Este oaspetele nostru, le spuse Alex. Sabrina, aș vrea să le cunoști pe fiicele fratelui meu, Theo. Acest mic drăcușor este Athena și aceasta este sora ei, Brigid. Salutați-o pe Sabrina, fetelor!

– Bună ziua, Sabrina, spuseră ele la unison.

Brigid își întoarse fața în umărul lui Alex într-un aparent acces de timiditate, dar Athena rânji la ea cu un interes arogant și spuse:

– Ești băiat sau fată?

– Sunt fată, dar port haine de băieți, răspunse Sabrina fără să se poată abține să nu-i zâmbească fetei.

– Vreau să port haine de băieți, decise Athena.

Alex făcu tot posibilul să-și ascundă zâmbetul.

– Această sărmană femeie asediată este mama lor. Megan, permite-mi să ți-o prezint pe Sabrina. Sabrina, aceasta este marchiza de Raine.

– Doamnă!

Încă un titlu. Dar... bineînțeles. Moștenitorul ducatului nu era adesea un marchiz? Asta însemna că Theo era cel mai în vârstă? Și oare Alex era de fapt un lord? Ei bine, cel puțin ar putea da vina pe lipsa de memorie pentru că nu cunoștea ordinea succesiunii.

– Spune-mi Megan, zise mama fetelor.

– Ești americancă, exclamă Sabrina surprinsă.

– Da, sunt. O străină pe un teritoriu străin. Ea îi strânse mâna Sabrinei într-o manieră fermă. Încântată de cunoștință!

– Mamă, vreau să port haine de băieți, spuse Athena, aducând conversația înapoi la subiectul care o interesa cel mai mult. Pot să fac asta?

– Am voie să fac asta, o corectă Megan. Nu știu. Nu m-am gândit cu adevărat la așa ceva.

– Și eu, anunță Brigid. Vreau să port 'aine de băieți.

– Haine, prostuțo, nu 'aine, chicoti Athena.

– Vom discuta despre asta mai târziu, le spuse Megan ferm. Veniți aici, fetelor!

Întinse mâna și le luă, așezându-le pe podea. Ghemuită până la nivelul ochilor lor, Megan continuă:

– Nu v-am spus să nu-l alergați pe Rufus? Îl speriați. Și nu este corect să fugiți de Alice când știți că și-a scrântit glezna ieri.

Fetele aprobară, iar buza de jos a micuței începu să tremure.

– Da, mamă.

– N-o să mai facem, spuse Athena serioasă. Promitem!

– Bun. Acum mergeți înapoi la Alice.

Megan le împinse ușor în direcția din care veniseră. Sabrina văzu o femeie cu aspect chinuit la celălalt capăt al holului, care se deplasa greu spre ele.

– Și cereți-vă scuze de la Alice! strigă mama fetițelor.

Copilele o luară la fugă, iar Megan se ridică, întorcându-se către Alex și Sabrina.

– Îmi pare rău pentru întrerupere, spuse ea.

Deși vocea îi era prietenoasă, ochii căprui-deschis o studiau curioși pe Sabrina, care bănuia că acestei femei nu îi scăpa mare lucru.

– Tocmai o conduceam pe Sabrina în camera ei. Va sta cu noi o perioadă, explică Alex. Se află într-o încurcătură. Speram că ai putea tu să ne ajuți.

– Desigur! Privirea lui Megan deveni și mai perspicace. De ce anume aveți nevoie?

– În primul rând, ai putea să îi împrumuți ceva de îmbrăcat? Astea sunt singurele ei haine. În timp ce ea aprobă din cap, Alex continuă: Mă întrebam dacă ai auzit ceva despre o domnișoară dispărută. Sau poate de vreun accident sau chiar o crimă în care o tânără ar fi putut fi rănită.

– Nu, nu încă, de ce? Ai fost implicată într-un accident?

Se aplecă puțin, uitându-se la vânătăile Sabrinei.

– Nu sunt sigură, răspunse Sabrina.

Alex începu să povestească situația delicată în care se afla aceasta.

Megan ascultă cu interes, dar simpatia caldă care marcase chipul ducesei se amesteca cu un soi de scepticism în privirea lui Megan.

– Dacă mi-ar fi spus Con asta, și nu tu, aș fi fost sigură că este o farsă, fură primele ei cuvinte.

– Nu, nu, ai cuvântul meu, nu este. Totul este adevărat, chicoti Alex.

– Am auzit de oameni care și-au pierdut memoria după ce au fost loviți în cap, iar tu, evident, ai fost. Voi verifica îndată cu contactele mele și voi afla dacă au auzit ceva.

– Megan este reporter la ziar, îi explică Alex Sabrinei.

– Serios? întrebă Sabrina privind-o uimită.

– Am fost. Megan dădu din cap. Acum scriu în mare parte articole de investigație mai lungi pentru reviste. Voi cerceta și voi vedea ce pot afla.

– În special Newbury. Aceasta este stația de plecare pe biletul ei de tren, așa că presupunem că, orice s-a întâmplat, probabil că a avut loc acolo. Dar, bineînțeles, dacă a fost răpită, acest lucru ar fi putut avea loc oriunde și s-a întâmplat să evadeze la Newbury.

– Răpită?

Sabrina rămase cu gura căscată la el, dar Megan părea să nu găsească nimic ciudat în această idee și doar dădu din cap.

– Nu știu cât de mult aș putea afla despre ceva ce se întâmplă în Newbury, cu excepția cazului în care este o știre cu adevărat importantă, dar voi întreba, le spuse Megan. Și o să caut printre rochiile mele ceva ce poți purta, Sabrina. Unele dintre ele ar putea fi prea vechi, dar sunt sigură că vom găsi destule. S-ar putea ca Anna să fi lăsat și aici câteva rochii. Oricare dintre rochiile Kyriei ar fi desigur mult prea lungi.

Ea se răsuci pe călcâie și plecă în aceeași manieră sprintenă cu care părea să facă totul.

– Nu cred că m-a crezut, spuse Sabrina.

– Megan are un fler de jurnalist pentru știri. Dacă este ceva de descoperit, ea o va face.

– Sper doar... Dacă e ceva îngrozitor? Sabrina se întoarse spre el, încruntându-se neliniștită. Vreau să spun, ce se întâmplă dacă sunt o persoană groaznică sau am făcut ceva condamnabil? Aș putea fi oricine... Aș fi putut să fiu o nebună furioasă și să încep să tai oamenii în bucăți.

– Cred că ne putem asuma riscul, zâmbi Alex.

– Numele acelea pe care le-a menționat – Anna și Cara, parcă? Locuiesc și ele aici?

– Nu. Anna este căsătorită cu fratele meu, Reed, și locuiesc în Gloucestershire. Dar vin adesea în vizită. Și este Kyria, nu Cara. E una dintre surorile mele. Îi aruncă o privire piezișă amuzată. Nume ciudat, știu, dar tatăl meu este anticar, iar domeniul lui de interes îl reprezintă Grecia și Roma antică. Din păcate, a insistat să învățăm cu toții greacă și latină când eram copii. Tot el ne-a impus și numele noastre. Mama a pus piciorul în prag la unele dintre cele mai proaste nume, așa că Reed și Olivia au reușit să scape, iar numele meu, din fericire, era atât unul obișnuit, cât și grecesc. Bietul Con, totuși, s-a pricopsit cu Constantine. Și numele complet al lui Theo este Theodosius. Sora lui geamănă este Thisbe.

– Vai! Sunt atât de mulți membri în familia ta.

– Presupun că da. Theo și Thisbe sunt cei mai mari, apoi e Reed. Urmează Kyria, Olivia, iar eu și Con încheiem alaiul.

– Două rânduri de gemeni!

– Din fericire, suntem la capetele opuse ale familiei, așa că nu am fost toți mici deodată. Kyria are și ea gemeni, Jason și Allison. Dar nu vrei să auzi numele tuturor nepoților și nepoatelor mele. Sunt mult prea numeroși. Se opri în fața unei uși deschise. Iată-ne! Aceasta este camera Caroline.

– De ce se numește așa? întrebă Sabrina, trecând pe lângă el ca să intre în cameră.

Ca fiecare parte a casei pe care o văzuse era spațioasă și bogat mobilată, însă patina timpului și a uzurii arăta o utilizare confortabilă, nu ostentație.

– Aha. Este numită după o prințesă care și-a petrecut noaptea aici cu mult timp în urmă.

„O prințesă", se gândi Sabrina, zâmbind în sinea ei. Asta era tipic pentru familia Moreland, după cum începea ea să își dea seama. Erau, evident, o familie bogată, de rang înalt, dar nu păreau conștienți de acest lucru.

– Îți place? Sunt sigur că Phipps te-ar putea muta în alta, comentă el și aruncă o privire în jur, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă era potrivită.

– Desigur. Este foarte drăguță.

Era, de fapt, puțin apăsătoare, cu mobilierul său greu și întunecat și baldachinul inevitabil al patului, dar avea două ferestre care se deschideau spre o grădină mare din spate – ce uimitor, o grădină mascată de o întindere de iarbă verde și copaci în spatele unei case din Londra! – iar patul părea minunat de înalt și moale, de parcă te-ai fi putut scufunda în el ca într-un nor.

– Și într-o aripă diferită față de camera mea. Phipps face tot posibilul ca să ne mențină respectabili în ciuda voinței noastre.

– Serios? Ești departe?

Gândul acela îi aduse un mic nod de emoție în stomac.

– Nu atât de departe, de fapt, doar faci la stânga pe hol. Dar „aripa burlacilor", așa cum o numește Phipps, este separată în mod corespunzător de camerele de familie și de oaspeți. Mama nu s-a

gândit niciodată să închidă copiii într-o aripă separată, dar nici nu și-a dorit nimeni să ne aibă pe Con și pe mine prea aproape.

Sabrina râse.

– După cum vorbești, ai zice că erați niște mici teroriști.

– Mă tem că eram cunoscuți și sub numele de Cei Doi Cumpliți. Mama îți va spune că eram doar deștepți și curioși. Dar aveam tendința să fim cam zgomotoși. Cu toate acestea, cred că ceea ce i-a făcut să ne dorească la distanță a fost șarpele nostru boa.

– Boa? Adică... constrictor? făcu Sabrina ochii mari și nu se putu abține să nu arunce o privire rapidă prin cameră.

– Da. Dar nu-ți face griji. Augustus nu este aici. După ce a ieșit și a provocat un tărăboi pe străzi, mama ne-a pus să-l lăsăm definitiv la casa de la țară. Și nu mai avem iepuri, cobai sau șobolani. Sunt doar Rufus și Wellie acum.

– Wellie? Un alt câine?

– Nu, nu e un câine. El clătină din cap, zâmbind. O să te prezint.

Sabrina începu să zâmbească.

– Ești un om foarte ciudat, Alex.

– Ei, dar de unde știi? Poate că sunt destul de obișnuit și pur și simplu nu-ți amintești ce înseamnă asta.

Izbucni în râs. În acel moment, Megan intră în cameră, ducând un teanc de haine, urmată de o servitoare cu un braț și mai mare de rochii, pe care le întinse pe pat înainte de a părăsi camera.

– Uite, spuse Megan veselă. Prudence a găsit niște lucruri atât în camera Oliviei, cât și în cea a Annei. Nu sunt așa de banale ca multe dintre cele pe care le port eu.

– Îmi place rochia ta, îi spuse Sabrina femeii, cu sinceritate.

Lipsa volanelor și a fundițelor scotea în evidență liniile elegante ale corsetului și fustei.

– Este utilă. Oamenii tind să nu ia în serios o femeie îmbrăcată în dantelă.

– E timpul să pleci, băiete, se întoarse Megan către Alex.

Păru surprins, apoi stânjenit, cu ochii sclipind la grămada de cămășuțe și jupe albe din mâinile cumnatei sale. Își drese glasul.

– O! Da, desigur. Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse. Sabrina... aș vrea să mă uit din nou la unele dintre acele obiecte din buzunarele tale, dacă îmi permiți.

– Desigur.

Sabrina își scoase haina și i-o întinse. Era o ușurare să scape de ea, dar se simțea cumva și mai ciudat să stea acolo îmbrăcată în pantaloni și o cămașă, doar cu vesta deasupra. Silueta ei feminină era mult mai evidentă fără jacheta care o acoperea.

Ochii lui Alex aruncară o privire rapidă către ea, cuprinzătoare, confirmându-i părerea și făcând-o să se înroșească, învăluită de o căldură care era doar parțial din cauza jenei. Se întoarse și o găsi pe Megan privind-o speculativ.

Imediat ce Alex închise ușa în urma lui, Sabrina spuse:

– Nu ai încredere în mine.

Megan întinse hainele din brațele ei pe pat și se întoarse spre ea.

– Familia Moreland e foarte prietenoasă și deschisă. Ei cred în bunătatea elementară a oamenilor.

– Dar tu nu, îndrăzni Sabrina.

– Nu m-am născut o Moreland. Sunt o irlandeză pragmatică din Bronx. Se apropie, iar ochii ei căprui nu mai erau calzi. Nu te voi lăsa să le faci rău. Dacă încerci, ai să plătești pentru asta. Întreabă pe oricine – Megan Mulcahey nu renunță niciodată până nu află adevărul.

– Sper să afli adevărul despre mine, îi spuse Sabrina pe un ton plat, privind-o pe cealaltă femeie în ochi. Povestea mea sună absurd, știu. Probabil că nici eu nu m-aș fi crezut, dacă nu mi s-ar fi întâmplat. Dar ăsta este adevărul. Habar n-am cine sunt sau de ce am venit la Londra sau de unde sunt. Mă sperie de moarte. Și eu *vreau* să știu cine sunt. Aproape orice ar fi mai bine decât să trăiesc cu acest gol, chiar dacă înseamnă să aflu că sunt o persoană groaznică.

– Crezi că ești? O persoană groaznică, vreau să spun.

– Nu știu. Nu mă simt ca și cum aș fi, dar presupun că nu mi-aș da seama. Oamenii cred de obicei că au dreptate, nu-i așa?

– În general, din experiența mea, da. Megan zâmbi pe jumătate și făcu un pas înapoi, cu felul ei, dacă nu cald, cel puțin deschis la minte. Hai, te ajut să probezi aceste haine în timp ce îmi povestești din nou toate astea. În primul rând, de ce crezi că ai putea fi o persoană groaznică?

– Uită-te la fața mea. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

– E posibil ca tu să fi fost victima.

– Sau cineva ar fi putut fi supărat pe mine dintr-un motiv foarte bun. Sau aș fi putut ataca pe cineva care s-a luptat cu mine. Orice

aş spune, toate sunt doar speculații. Dar nu denotă o viață paşnică, obişnuită, nu-i aşa? Sabrina își dăduse vesta jos în timp ce vorbea și acum începu să-și desfacă nasturii cămășii. De ce își închid bărbații cămășile pe partea greșită?

– Este ciudat, nu-i așa? aprobă Megan și se așeză pe scaunul din fața măsuței de toaletă.

– Şi apoi, hainele acestea. Să te îmbraci în bărbat nu este primul gând pe care-l poate avea cineva, nu-i așa? Dacă aș fi călătorit pur și simplu, m-aş fi îmbrăcat ca mine însămi, cu siguranță. Şi de ce nu am bagaje?

– Dacă mă întrebi pe mine, este vorba despre o plecare grăbită dintr-un loc sau de la cineva care, după toate probabilitățile, a cauzat rănile de pe fața ta, încuviință Megan.

– Exact. Ce domnișoară obișnuită ar face asta?

– Una care era speriată. Și deșteaptă.

– Speriată sunt, fără îndoială. Acum nu mă mai tem atât de tare. Alex – vreau să spun domnul Moreland, sau presupun că este lordul Alexander Moreland – este foarte... liniștitor, nu-i așa?

– Acesta nu este adjectivul folosit de obicei pentru vreunul dintre gemeni, dar da, aș spune că este calm. Ar fi nevoie de ceva considerabil ca să-l scoată din fire.

– Cred că ar fi nevoie de ceva considerabil ca să-l scoată din fire pe oricare dintre voi. Mama lui nu a fost deloc surprinsă de apariția mea așa – deși m-a considerat drept o femeie ușuratică!

– Așa este ducesa, chicoti Megan. M-a angajat deși bănuia că nu sunt cu adevărat profesoară. Soții Moreland sunt inimoși, dar ar fi o greșeală să credem că nu sunt și deștepți.

– Vrei să spui că ai lucrat pentru ei... sub un pretext fals?

Ea dădu din cap aprobator.

– M-am dat drept profesoară pentru gemeni. Trebuia să intru în casă, vezi tu, pentru că cercetam moartea fratelui meu. Credeam că Theo l-a ucis.

– Soțul tău?

Sabrina se opri din a-și trage rochia pe corp și se uită la ea.

– Nu era soțul meu la acea vreme. Și nu mi-a luat mult să-mi dau seama că nu ar fi putut să o facă.

– Trebuie să-ți spun că nu prea ești în măsură să vorbești despre înșelarea familiei Moreland, spuse Sabrina cu o oarecare înverşunare.

– Dar îmi poți înțelege suspiciunea. Hai, lasă-mă să te ajut cu nasturii. Megan veni și îi închise rochia la spate. Acesta este una dintre rochiile Annei. Este o culoare care ți se potrivește de minune. Se uită în oglindă peste umărul Sabrinei. Nu am nimic împotriva ta, Sabrina. De fapt, îmi place de tine. Ești deschisă. Și înclin să cred că spui adevărul. Dar asta nu mă va împiedica să caut informații, iar ceea ce descopăr s-ar putea să nu-ți fie pe plac.

– Știu. Dar nu vreau să trăiesc cu această incertitudine pentru totdeauna. Sabrina se gândi la verighetă și simți un fior rece. Trebuie să aflu.

Capitolul 4

Cu jacheta Sabrinei peste braț, Alex ieși din casă, plimbându-se prin grădini și înapoi pe bucățica de pământ aproape sălbatică de dincolo de ele. Un zid înalt de piatră bloca zgomotul străzilor orașului, făcând ca locul să rămână paşnic și liniștit. Alex descoperise cu mult timp în urmă că îi era mult mai uşor să „simtă" un obiect afară, departe de zgomotul care umplea majoritatea clădirilor.

Se așeză pe o bancă de piatră și scoase obiectele care îi aparțineau Sabrinei, punându-le pe bancă lângă el. Închizând ochii, ținea pânza cu ambele mâini, încercând să nu se mai gândească la nimic, în afară de foșnetul frunzelor din copacii din jurul lui și de ciripitul păsărilor.

Era foarte puțin din Sabrina în această jachetă. Foarte puțin din orice de fapt, în afară de o vagă masculinitate și poate un sentiment de furie? Nu, prea blând pentru asta, poate mai degrabă resentimente. Asta nu îi spunea nimic. Împături jacheta și o puse deoparte, apoi ridică obiectele unul câte unul.

Săculețul de bani, ca și jacheta, nu avea decât o urmă din Sabrina. Era aceeași senzație masculină, împreună cu un amestec

de sentimente diferite. Asta era un lucru obișnuit pentru bani, având în vedere că trecuseră prin mâinile multor oameni. Dar ceea ce era interesant era simțul puternic al unei alte prezențe masculine în afară de cea legată de jachetă.

Nu observase niciodată cu adevărat această capacitate de a identifica prezența unei persoane sau a alteia, așa cum nu își dăduse seama că ar putea separa o prezență feminină de una masculină. Era ceva nou sau fusese mereu ascuns acolo, ceva ce el ignorase? Era înclinat să creadă că ultima variantă era cea corectă.

Îi sărise mereu în ochi emoția atașată unui obiect, fără să examineze însă subtilitățile. În general, considerase persoana care îl ținuse ca fiind bărbat sau femeie, dar asta fusese pentru că știa pe cine căuta. Astăzi, când o cunoscuse pe Sabrina, fusese pentru prima dată când simțise prezența ușor de identificat a unei anumite persoane – în afară de fratele lui geamăn.

Fapt care îl ajutase să aibă aceeași senzație și în ceea ce privea obiectele. Pandantivul, de exemplu, era încărcat de prezența ei. Atingerea acelui fir îi arătase mai clar că unul dintre celelalte fire era, de asemenea, o rămășiță persistentă a unei alte entități.

Dintr-odată descoperea un mod cu totul nou de a-și privi abilitățile – ca pe o multitudine de fire, unele vii, altele plictisitoare, fiecare având propria sa calitate distinctă de emoție, loc sau persoană. Dificultatea consta în a smulge un anumit fir din nodul încurcat. Era un lucru fascinant de explorat. Din nefericire, nu prea era de folos aici, deoarece nu își putea forma o imagine despre o persoană doar din aceste fire.

Singurul lucru pe care îl aflase era că banii fuseseră probabil în posesia celui de-al doilea bărbat, cel căruia nu îi aparținea jacheta, pentru o perioadă mai lungă. Cumva, prezența acestui bărbat se simțea mai apăsătoare – sau poate *mai bine definită* era cuvântul potrivit. Mai stăruitoare – asta era. Bănuia că celălalt bărbat era mai în vârstă. Erau, desigur, speculații, dar abilitatea lui ținea oricum doar de modul de interpretare a unui mesaj.

Nu se putea afla mai nimic de la biletul de tren, care fusese atins de multă lume și care fusese în posesia Sabrinei doar pentru puțin timp. Și batista, de asemenea, fusese atinsă de alții, o servitoare care o spălase, după toate probabilitățile. Simți un soi de vibrație când atinse monograma cusută și o ținu strâns între degete pentru

o clipă. Nu Sabrina, ci o femeie – persoana care o brodase, poate? Dar, din nou, ar fi putut fi oricine, de la o croitoreasă la o servitoare sau o rudă.

În cele din urmă, luă lucrul în care își pusese cele mai multe speranțe – ceasul de buzunar al bărbatului. Primise vibrația sigură a unui loc dinspre el. Cu o oarecare concentrare, ar putea deveni mai clar. Strânse ceasul în palmă și se concentră.

Era vorba despre un bărbat și din nou avea acea senzație de apăsare, de gravitate, care îl făcu să creadă că era mai în vârstă. Dar nu era nici unul dintre ceilalți doi bărbați pe care îi simțise legați de jachetă și de bani. Era un sentiment de satisfacție. Un element puternic al iubirii. Alex se concentră pe separarea acelei componente.

Și iată: o casă plăcută, în mod clar proprietatea cuiva bogat, dar nu ostentativă. În stilul Queen Anne[1], albă, cu ornamente negre clare, felinare pentru trăsură de ambele părți ale intrării și un ciocănel aurit pe ușă – din nou, nu ostentativ sau care să atragă atenția, ci doar un ciocănel și o plăcuță aurie.

Era localizată într-un șir de case elegante de oraș și el era aproape sigur că se afla aici, în Londra. Era și mai sigur că, oricine ar fi fost bărbatul care purtase acest ceas, casa aceea fusese a lui. Mândria, dragostea și siguranța erau senzațiile pe care Alex le simțea în legătură cu el.

Fremătă de emoție. În sfârșit, ceva util. Alex cunoștea casele. Începu să scotocească prin buzunare. Nu renunțase niciodată la obiceiul din copilărie de a colecționa mărunțișuri și de a și le îndesa într-un buzunar sau altul; ca urmare, avea întotdeauna un creion sau două și niște bucăți de hârtie.

Dădu peste o foaie volantă făcută sul, pe care cineva i-o dăduse pe stradă zilele trecute. Desfăcând-o pe banca de lângă el, începu să schițeze casa pe spatele alb al foii care înștiința despre „Băutura miraculoasă a doctorului Hinkley – garantată pentru a eradica toate durerile și suferințele"

Alex lucră ca întotdeauna, absorbit de sarcină, degetele mișcându-i-se rapid și sigur pe pagină. Făcu o pauză, studiind desenul, apoi adăugă câteva detalii. Își petrecu alte câteva minute ținând ceasul și încercând să compună o imagine mai completă a casei,

---

[1] Arhitectură barocă engleză de la începutul secolului al XVIII-lea (n.red.)

apoi adăugă puţin decor la colţuri şi deasupra uşii. Îi va da desenul lui Tom Quick şi îl va pune să caute locul. Alex putea face o estimare destul de precisă a zonei din oraş în care era cel mai probabil localizată.

Ascunse atât desenul, cât şi creionul şi se întoarse la ultimul obiect. Fusese surprinzător de reticent să-l examineze din nou. Absurd, desigur. Micul inel de aur cu diamante nu era neapărat o verighetă. Chiar dacă era, nu-i aparţinea neapărat Sabrinei. Nu însemna că era căsătorită.

Mai mult decât atât, nu exista cu adevărat nici un motiv să fie descurajat de acest gând. Abia o cunoscuse pe femeie. El nu avea un suflet romantic ca al lui Con ca să creadă că toţi cei din familia Moreland se îndrăgosteau la prima vedere. Nici una dintre surorile lui nu o făcuse; într-adevăr, Olivia se certase atât de tare cu viitorul ei soţ atunci când îl întâlnise prima dată, încât amândoi fuseseră daţi afară din şedinţa de spiritism la care participau. Şi, deşi Rafe o salvase pe Kyria din acel copac, după cum îşi aminti Alex, ea fusese mai mult iritată decât impresionată – desigur, asta ar fi putut avea ceva de-a face cu faptul că încercase să-i scoată pe Alex şi pe Con din necaz. Thisbe fusese curtată normal, dacă studierea invenţiilor chimice ar putea fi considerată un mod de a face curte unei domnişoare.

Nu era de mirare că tatăl lui cel timid şi savant fusese încântat în momentul în care o întâlnise pe reformatoarea puternică şi cu părul de foc, care avea să-i devină soţie. Ducesa era până la urmă un soi de forţă a naturii. Reed tânjise după Anna de ani de zile, dar lui Alex îi era greu să creadă că Reed, cel mai înţelept dintre membrii familiei Moreland, se îndrăgostise până peste cap cu adevărat în momentul în care o văzuse. Şi întreaga poveste despre faptul că Theo îşi văzuse soţia în vis în timp ce era pe moarte era prea bizară ca să fie considerată dragoste la prima vedere.

Ceea ce simţiseră ei fusese atracţie, în acelaşi fel în care el era atras de Sabrina. Avea sens. Nici un membru al familiei Moreland nu putea rezista ispitei ieşite din comun, iar când era însoţită de ochi albaştri mari, un nor de bucle negre şi o gură care invita la sărutări, bineînţeles că era interesat de ea, chiar atras. Legătura dintre ei era ciudată; nu mai simţise niciodată asta cu nici o femeie

înainte, dar asta nu însemna că era dragoste. El nu știa ce înseamnă dragostea, dar trebuia să fie ceva mai mult decât a-i simți prezența.

De asemenea, trebuia să fie mai mult decât dorința de a o ajuta și de a o proteja. Oricine ar fi simțit un impuls de compasiune pentru situația ei, de furie la vânătăile de pe pielea ei catifelată. Nu era prima dată când încercase să ajute pe cineva.

Ceea ce era exact ce ar trebui să facă, în loc să stea aici și să-și bată capul inutil cu motivele lui. Alex ridică inelul și îl strânse în pumn. Închizând ochii, se concentră asupra cercului din mână.

Aura pe care o emana era confuză, de parcă ar fi fost manipulată de mulți oameni. Pe el era și mai puțin din Sabrina decât pe batistă. Dacă era într-adevăr un inel de logodnă, cu siguranță asta însemna că nu era al Sabrinei. Femeile își scoteau rar verighetele. Poate că era o moștenire, transmisă de-a lungul generațiilor.

Avu bănuiala că această linie de raționament era mai mult dorință decât logică. Senzația bijuteriei nu era tulbure și grea, așa cum erau adesea lucrurile vechi, încărcate de generații de emoții, strat peste strat. Era mai degrabă... goală, abia atinsă de emoție.

Această calitate îl făcea să creadă că inelul era nou, că stătuse într-un magazin de bijuterii, privit și ținut de mulți, dar nepurtat și neprețuit de nimeni. Părea că era vorba despre o achiziție recentă, poate un cadou. Poate o verighetă pusă pe degetul Sabrinei cu doar câteva zile în urmă.

Oare era proaspăt căsătorită? Fugise oare de soțul ei? Vânătăile de pe față ar indica faptul că avea motive întemeiate să-l părăsească – o brută înspăimântătoare de soț care o făcuse să o ia la sănătoasa în toiul nopții. Alex realiză că pumnul i se strânsese în jurul inelului și se forță să-l relaxeze.

Se ridică în picioare. Era inutil să stea aici, încercând să adune mai multe informații din obiectele pe care le avea Sabrina cu ea. Aflase tot ce putuse de la ele și ar fi trebuit să plece și să dea de urma singurei piste pe care o obținuse: casa. Îl va găsi pe Tom Quick în timp ce Sabrina era ocupată să probeze haine.

Acel gând scoase la iveală o serie complet nouă de imagini cu Sabrina în lenjerie cu volane, îmbrăcând și dezbrăcând rochiile, încheind și descheind nasturii. Mai bine să nu se gândească nici la asta. Era musafiră în casa lui. Sub acoperișul mamei lui. El nu știa nimic despre ea. Intenționa să o ajute, nu să o seducă.

Alex vru să pună inelul înapoi în buzunarul exterior, dar decise că s-ar afla mai în siguranță într-un buzunar interior. Băgă mâna în interiorul jachetei, găsind buzunarul cu fante din căptușeala de mătase. Împingând inelul în colț, degetul lui atinse o bucată de hârtie. Scotocind mai adânc, prinse bucățica între două degete și o trase afară.

Ținând-o în sus, examină micul pătrat simplu de hârtie. Un zâmbet i se întinse încet pe chip. Vârând bucata de hârtie în buzunarul de la piept, se întoarse și intră înapoi în casă.

Sabrina stătea pe scaunul de la fereastră, privind spre grădină, în timp ce aștepta ca servitoarea să vină să măsoare tivurile noii ei colecții de rochii. Cum hainele i se potriveau destul de bine, ea și Megan reușiseră să le trieze rapid.

A avea de-a face cu cei din familia Moreland era ca și cum ar fi fost absorbită de un vârtej, descoperise ea, și asta era prima dată când avea câteva minute să se oprească și să se gândească. În timp ce privea afară, Alex apăru la marginea grădinii și se îndreptă spre casă, cu capul în jos. Se părea că și el profitase de ceva timp ca să analizeze situația.

Se întrebă care erau concluziile lui. Dumnezeu îi era martor că ea însăși nu ajunsese la nici una. Se simțea de parcă s-ar fi clătinat pe marginea unui abis adânc. Cum era posibil să nu știe nimic despre ea însăși? Dusă pe gânduri, ridică mâna și își frecă tâmplele, sperând să calmeze durerea care fusese acolo toată dimineața. Era destul de ușor de ghicit că primise o lovitură – probabil mai mult de una – la cap și că aceasta o făcuse să-și piardă memoria. Nu ar fi atât de înspăimântător dacă ar putea fi sigură că memoria îi va reveni. Dar dacă nu se va întâmpla asta? Dacă nu și-ar mai aminti niciodată cine este?

Dacă era căsătorită? Gândul o făcu să îi înghețe sângele în vine. Părea ciudat; s-ar crede că ar fi fost cea mai bună speranță a ei să aibă o persoană dragă care să o caute, care să-i poată spune totul despre ea însăși. În schimb, se temea de idee. Dacă soțul ei ar apărea și ei i s-ar părea un străin? Sau dacă el ar apărea și ea și-ar da seama că îi era teamă de el, ba chiar îl disprețuia, că de fapt fugise de el?

Își ținea mâna stângă în dreptul feței, scrutând baza celui de-al treilea deget. Nu exista nici un semn, nici o schimbare de culoare pe pielea ei, care să indice că purtase un inel acolo. Dar, desigur, nu ar exista dacă nu l-ar fi purtat mult. Nu purtase inelul, dar îl avea în buzunar. Asta ar părea să indice că nu era căsătorită, dar poate că o făcuse doar pentru că inelul părea prea feminin pentru ținuta ei masculină. Sau poate că fuseseră doar gânduri inspirate de dorințe.

Sau poate că doar se agăța de o speranță, nedorind să creadă că era căsătorită și totuși se simțea atât de atrasă de un alt bărbat. Oftând, își lăsă capul să cadă pe spate sprijinindu-l de perete. Închise ochii, gândindu-se la Alex. Era evident că nu îi era cunoscută; cu toate acestea, ea avea impresia că-l cunoaște. În clipa în care îl văzuse fusese cuprinsă de bucurie, de parcă ar fi găsit ceva important și incitant. Da, fusese într-o stare disperată, speriată și sperând să găsească ajutor, dar ceea ce simțise părea mult mai mult decât simplul fapt că ajunsese la o persoană care ar fi putut să o ajute.

Nu datorită ușurării simțise mici scântei, făcând-o să se emoționeze când el îi zâmbise. Nici sentimentul de siguranță nu era cel care o făcea să se înfierbânte chiar acum, când îl privea mergând spre casă, înalt și subțire. Totul o atrăgea la el – părul negru și des, pomeții înalți, sprâncenele întunecate trasate deasupra ochilor verzi și limpezi. Până și sunetul vocii lui era cumva excitant.

Totul era tensionat... dar și păcătos de încântător. Chiar și acum, doar gândindu-se la el, simțea aceeași căldură înflorind adânc în ea, dureroasă și flămândă. Se întreba cum ar fi să-l sărute, cum ar fi ca brațele lui să alunece în jurul ei într-un fel care nu avea nimic de-a face cu confortul sau siguranța. Pielea ei vibră la gândul atingerii lui.

Era ceva obișnuit? Era ceva normal? Nu i se părea. Se simțea ciudat și incitant. Dar poate că era o senzație destul de familiară. De unde să știe ea? Poate că era o femeie cu experiență și asta era pur și simplu altceva de care uitase. Poate că era o depravată.

Nu avea de unde să știe, cum nu putea fi sigură de nimic despre ea însăși. Credea că era o persoană bună, că trăise o viață plăcută, inofensivă. Dar cum putea să fie sigură?

O bătaie ușoară în ușă îi întrerupse gândurile și o servitoare intră. Sabrina se ridică, iar servitoarea se apropie să îngenuncheze la

picioarele ei, începând să măsoare și să prindă cu ace partea de jos a fustei.

– Îmi pare rău, nu-mi amintesc numele tău, spuse Sabrina.

– Prudence, domnișoară, spuse fata.

– Îmi cer scuze pentru că-ți dau atât de lucru.

– O, întotdeauna există ceva de făcut prin casă, răspunse Prudence veselă. Îmi place cusutul mai mult decât alte lucruri. Sper să fiu camerista unei doamne într-o zi. Ea oftă. Deși atunci ar trebui să părăsesc Broughton House. Ducesa o are deja pe Sadie, iar marchiza nu folosește cameristă.

– Să înțeleg că îți place să lucrezi aici?

– O, da, domnișoară. Domnul Phipps este un maniac – trebuie să-ți faci treaba bine. Dar este corect. Și familia este bună, chiar dacă sunt puțin... diferiți. Sunt unii care cred că obiceiurile lor sunt prea ciudate. Dar animalele nu mă deranjează și, chiar dacă nu înțeleg multe din ce spune ea, nu mă deranjează când ducesa vorbește întruna despre vot și salubritate și altele asemenea. Și nu este corect să spunem că Lady Thisbe aruncă lucrurile în aer. Nu a fost decât acel mic incendiu în laboratorul ei.

– Înțeleg.

Sabrina își strânse ferm buzele ca să se abțină să râdă.

– Trebuie să ai grijă să nu atingi vasele vechi ale ducelui și altele similare, desigur. Iar lordul Bellard se supără dacă îi muți omuleții.

– Omuleții?

– Soldații de jucărie pe care i-a aranjat – îngrozitor de mulți.

– Lordul Bellard? Mai locuiește un copil aici?

– O, nu, domnișoară, lordul B e bătrân – este unchiul ducelui. Este drăguț, sincer, chiar dacă nu își amintește niciodată numele tău. Dar eu personal sunt bucuroasă că nu trebuie să curăț de praf toate acele lucruri mărunte – sau bucățile de farfurii și cești ale ducelui. Unii spun că cei din familia Moreland sunt prea libertini și relaxați, dar mie îmi place că nu sunt cu nasul pe sus. Toți cei de aici au o zi liberă în fiecare săptămână, nu doar o dată la două săptămâni, și plătesc mai mult decât oricine altcineva. Ducesa insistă.

– Au fost foarte amabili cu mine.

Prudence ridică privirea spre Sabrina.

– Este adevărat ce se spune, domnișoară? Că domnul Alex v-a găsit și nu vă puteți aminti numele?

– Ei bine, cred că eu l-am găsit pe el, dar da, nu-mi amintesc numele sau orice altceva.

– O, vai... Ea scoase un oftat lung. Nu este minunat?

– Minunat? Sabrina îi aruncă o privire surprinsă. Ce vrei să spui?

– Ar fi grozav, nu-i așa, să fii cine ți-ai dori? Să îți alegi propriul nume, unde să locuiești, ce să îți placă... Prudence se lăsă pe călcâie, urmărindu-și munca, satisfăcută. Gata, domnișoară. Putem începe cu următoarea, dacă doriți.

Sabrina se uită la ea, uluită de vorbele fetei. Poate că-și privea total greșit situația. Răbojul ei era cât se poate de curat. Nu conta ce fel de persoană fusese în trecut. Începând de astăzi, ar putea fi oricine își dorea. Doar ea și numai ea putea decide cum voia să se comporte, ce voia să fie, ce gândea, ce simțea și ce făcea. Ar putea, pe scurt, să se creeze pe ea însăși.

Ar trebui să fie încântată, nu speriată. Ceea ce se afla în fața ei nu era un abis adânc, ci un orizont nelimitat.

– Da, spuse ea, cu un zâmbet care îi arcui buzele. Să începem!

Capitolul 5

Sabrina își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii probând rochie după rochie, în timp ce Prudence îi prindea tivurile. Oricum, era sigură că meritase tot efortul când văzu expresia lui Alex în timp ce cobora scările în acea seară, îmbrăcată în sfârșit cu haine de damă. Purta o rochie de mătase de culoarea lavandei, care îi aparținuse Oliviei, și care nu avusese nevoie să fie tivită. Deși era în mare parte lipsită de ornamente, se strâmta pe talie și pornea evazat într-o mică turnură în spate, punându-i perfect în evidență silueta. Decolteul larg îi lăsa dezgolit gâtul și o mare parte din umeri.

Ochii lui Alex se măriră, devenind brusc mai strălucitori. Sări de pe banca unde stătea și se duse la ea, întinzându-i o mână ca să o ajute să coboare ultimele două trepte.

– Îți stă bine în rochie.

Se aplecă mai aproape, cu un zâmbet mic și intim, iar Sabrina se gândi pentru o clipă că avea de gând să o sărute. Din fericire, el nu încercă, pentru că ea avea suspiciunea profundă că l-ar fi sărutat și ea, iar acel gând era chiar mai tulburător decât lumina din ochii lui. Sărutul, își dădu seama, nu era ceva cu care să fi fost obișnuită, oricât de imorale fuseseră gândurile ei în acea după-amiază.

Cina se desfășură într-un cadru intim, doar cu Alex, părinții lui și unchiul lui cel mărunțel și tăcut. Theo și Megan aveau o întâlnire programată anterior. Sabrina se simți recunoscătoare. Fusese agitată la gândul că va întâlni un duce, care cu siguranță ar fi fost mai intimidant decât o ducesă.

Cu toate acestea, după cum se dovedise, ducele era un om vesel și foarte ușor de antrenat într-o conversație. Atât timp cât ea zâmbea și dădea din cap din când în când, el era fericit să țină un monolog despre arhitectura romană și grecească, despre artefacte și istorie – de fapt, despre orice avea de-a face cu Grecia și Roma antică. Faptul că ea nu înțelegea decât două treimi din ceea ce spunea el nu era un dezavantaj. Unchiul Bellard îi aruncă un zâmbet timid și nu spuse nimic. Când cina se termină, zăboviră cu toții în jurul mesei stând de vorbă, lucru care, cu toată lipsa ei de memorie, Sabrina era destul de sigură că era neobișnuit pe la mesele aristocraților. Nici unuia dintre ei nu i se păru ciudat când ducesa bău un pahar de coniac împreună cu bărbații.

Se simți recunoscătoare când Alex aruncă o privire spre ea și îi zâmbi, apoi spuse:

– Oricât de sigur sunt că avem o conversație efervescentă, bănuiesc că musafira noastră începe să capituleze. A fost o zi foarte lungă și grea.

Sabrina protestă politicos, dar ducesa aprobă.

– Da, desigur. Este o cruzime din partea noastră să te ținem trează, copilă.

– Te voi conduce înapoi în camera ta, se oferi Alex.

– Poate că ar trebui. Mă tem că m-am rătăcit venind la cină.

Se ridică, luând brațul oferit de el.

– Sper că nu te-ai rătăcit prea tare, spuse Alex în timp ce părăseau încăperea și se îndreptau spre scări.

– Nu, m-am pomenit în aripa copiilor, iar doica fetițelor m-a îndrumat.

– În afară de asta, sper că nu ai avut probleme.

– Deloc, îl asigură repede Sabrina. Toți au fost foarte amabili. Nici măcar Megan nu fusese antipatică atunci când îi spusese că nu avea încredere în ea. Sunt foarte recunoscătoare. Nu știu ce aș fi făcut dacă mama ta nu m-ar fi primit. Toată după-amiaza am încercat să-mi amintesc ceva, dar mintea mea rămâne goală. Ridică privirea spre el. Vom reuși să aflăm cine sunt? Există vreo speranță?

– Absolut. Trebuie să crezi asta. Megan l-a căutat deja pe unul dintre prietenii ei reporteri și a pus treaba pe roate. Dacă aude ceva relevant, o va anunța. Și mai are și alte contacte. L-am pus pe angajatul agenției să verifice gara, doar în cazul în care cineva a fost acolo căutându-te. De asemenea, cercetează alte zone din jur.

– Unde? De unde știe el unde să caute?

– A... păi va sta în zone unde s-ar putea aduna servitorii, în piață, în taverne sau în alte astfel de locuri, pentru a afla orice bârfă despre o doamnă dispărută.

– Înțeleg. Sabrina avu cea mai ciudată senzație că el îi ascunde ceva. Eu ce pot să fac? Vreau să ajut.

Se aștepta ca el să-i spună că nu poate, așa că își adunase argumentele. Dar, spre surprinderea ei, el doar aprobă din cap și spuse:

– Desigur. Putem vorbi cu Kyria mâine, să vedem dacă are idee cine ești. Ea, mama și Megan lucrează la ceva, așa că va fi aici de dimineață.

Sabrina realiză că mergeau foarte încet, zăbovind de parcă nu ar fi vrut să ajungă în dormitorul ei. Ceea ce era desigur adevărat, cel puțin pentru ea. Se uită pe furiș la Alex și îl surprinse privind-o.

Ajunseră la ușa camerei ei și se întoarseră unul către celălalt.

Sabrina era intens conștientă de prezența lui Alex. Își dorea să fi găsit ceva care să-l rețină lângă ea.

– Sabrina...

– Da?

Oare părea prea nerăbdătoare? Își simțea obrajii înroșindu-se, iar respirația ei deveni mai scurtă și mai rapidă. Ochii lui erau întunecați în lumina difuză a aplicelor din hol; nu îi putea citi, însă trăsăturile lui aveau o moliciune, întrezărea o anumită relaxare a buzelor lui, care o făcea să se simtă și agitată, și plină de dorință.

– Aș vrea, ăăă...

Întinse mâna, dar îi atinse doar umărul și brațul, apoi și-o retrase. Înghiți în sec și făcu un pas înapoi.

– Dacă ai nevoie de ceva, sunt la capătul holului.

Sabrina dădu din cap, făcând tot posibilul să-și ascundă dezamăgirea.

– Noapte bună!

Fără a chibzui, el îi cuprinse brațul cu o mână și se aplecă, lipindu-și buzele de fruntea ei.

– Mă bucur că ești aici.

Se întoarse fără să se uite la ea și se îndepărtă, dispărând după colț.

Alerga, cu picioarele zburând, cu inima bătându-i într-un amestec sălbatic de emoție și teamă. Erau chiar în spatele lui. Dincolo de prăpastia întunecată îl aștepta libertatea. Un salt, și s-ar fi sfârșit. În siguranță. Un salt.

Mușchii i se încordară și se aruncă în gol, dar prăpastia de sub el deveni dintr-odată largă și fără fund. Se prinse de cealaltă parte, dar nu avea nimic de care să se țină. Se prăbuși în întuneric...

Alex sări direct în picioare în pat, trăgând aer în piept într-un efort disperat. Se trezise brusc. Pielea îi era alunecoasă de sudoare, gâfâia de parcă ar fi alergat cu adevărat. Deși oglindea aceeași perioadă – evadarea, cursa nebună peste acoperiș și săritura pe acoperișul de dincolo –, acesta nu era vechiul coșmar familiar de a fi închis într-o cameră. Nici acela ușor diferit, pe care îl avusese în ultima vreme. Dar era, își dădu seama brusc și cât se poate de clar, visul pe care îl avusese noaptea trecută, cel de care nu-și putuse aminti, dar care îi bântuise dimineața.

Dădu la o parte păturile, sări din pat și își trase în grabă pantalonii pe care îi aruncase pe scaun cu o seară înainte. Luă o cămașă înainte să iasă pe ușă, trăgând-o pe el în timp ce mergea grăbit pe hol. Tocmai când el dădea colțul, ușa Sabrinei se deschise și ea se repezi afară.

– Alex!

Se aruncă spre el, acoperind din doi pași distanța dintre ei, iar Alex o înconjură cu brațele, lăsându-și capul peste al ei.

– Șșșș! Totul e bine, murmură el, mișcându-și mâna liniștitor în sus și în jos pe spatele ei. Ești în siguranță.

Sabrina tremura lipită de el, strângându-l cu brațele. Era moale și suplă sub mâna lui, buclele ei negre gâdilând fâșia goală de piele dintre reverele descheiate ale cămășii lui. El își apăsă buzele pe capul ei, iar parfumul dulce al părului îi umplu nările.

Alex tânjea să o mângâie, să o protejeze și totuși o cu totul altfel de durere creștea în el. Ea purta doar o cămașă de noapte din bumbac, iar cămașa lui era descheiată; nasturele de sus al pantalonilor era încă deschis. Trupurile lor erau pe atât de aproape unul de altul pe cât le permitea îmbrăcămintea. Era foarte conștient de senzația corpului ei lipit de al lui, de căldura ei, de sânii lipiți de pielea lui, de picioarele ei apăsându-le pe-ale lui.

Ar fi trebuit să îi dea drumul. Să se retragă. Sau măcar să înceteze să o mai mângâie.

Sabrina își ridică fruntea să se uite la el. Buclele ei negre, moi, cădeau ispititor, ochii ei erau uriași și întunecați în lumina slabă, buzele ei moi. Și deodată se trezi că o sărută. Gura ei se deschise sub a lui, brațele ei ridicându-se pentru a se încolăci în jurul gâtului lui. Se plie în brațele lui, trupul i se topi lipit de al lui într-un fel care îl incita și mai mult. Coșmaruri, bune intenții, noțiuni despre ce se cuvenea, toate dispărură în fața căldurii și a poftei care năvăleau în el.

Schimbând poziția buzelor, o sărută din nou, mâinile lui alunecând în jos peste dealul moale al feselor ei, ridicând-o în sus și apropiind-o și mai mult de el. Ea scoase un mic zgomot de surprindere adânc în gât, iar sunetul îl făcu să se oprească.

În acea clipă, își aminti unde se aflau, precum și de numeroasele uși presărate de-a lungul holului. În orice moment, unuia sau altuia din familia lui extrem de curioasă i-ar fi putut trece prin cap să iasă. Ducele dormea adânc, dar mama lui nu, iar gândul la ceea ce ar fi putut spune aceasta fu suficient pentru a-i îngheța sângele care îi fierbea în vine. Ceea ce făceau era greșit din atât de multe motive! Sabrina se afla aici ca să fie protejată, nu sedusă. Era speriată și singură. Ar fi fost un ticălos să profite de asta. Și, oricât de greu i-ar fi fost să recunoască, ea ar fi putut fi căsătorită.

Își ridică fruntea și își lăsă brațele să i se relaxeze în jurul ei. Îl luă încă un moment, respiră adânc ca să se calmeze, ca să se poată da înapoi.

– Îmi... Vocea îi era răgușită și începu din nou. Îmi pare rău. Iartă-mă. Nu ar fi trebuit...

Alex își trecu mâinile din nou prin păr, vârfurile degetelor apăsându-i pe scalp, de parcă ar fi vrut să-i trezească creierul amorțit. Se uită în jur și fu ușurat să vadă că în ambele direcții coridorul era liniștit și gol.

Luând-o de mână pe Sabrina, o duse în dormitorul ei, închizând ușa ușor în urma lui. Acesta, desigur, era un teritoriu mai periculos, dar trebuia să-i vorbească și nu putea risca să fie văzut cu ea îmbrăcată așa în miezul nopții. Până și rudele sale tolerante aveau limitele lor.

– Vino, stai jos!

O conduse către un fotoliu îndesat, așezându-se pe pernița din fața scaunului. Luându-i ambele mâini într-ale lui, el rosti cu seriozitate:

– Din tot sufletul, sincer, îmi cer scuze! Nu am avut intenția... Niciodată nu aș fi... Dar ești atât de frumoasă. Nu că ar fi fost în vreun fel vina ta, desigur, adăugă el în grabă. A fost în totalitate vina mea.

– Nu în totalitate.

Vocea ei era blândă, dar și amuzată. Alex îi aruncă o privire scurtă și văzu că ochii îi sclipeau. Ea chicoti, iar el se relaxă și se așeză pe spate.

– În orice caz, a fost greșit din partea mea și îmi cer scuze. Acum, să te întreb, așa cum ar fi trebuit să fac de la început, ce te-a speriat? Un coşmar?

– Da. Toată încântarea dispăru de pe chipul ei. A fost groaznic. Am visat că eram în cădere.

– Cădere? repetă el uimit.

Ea dădu din cap.

– Ştiu că nu sună atât de grav, dar eram îngrozită. Încercam să scap de ceva, cineva, nu știu sigur ce. Totul era destul de neclar. Am urcat pe o fereastră, cred – dar visul se estompează deja. Cineva întindea mâna spre mine și m-am prăbușit în întuneric. Cădeam. Nu puteam să respir. Sabrina se opri și trase aer în piept, cu vocea

mai calmă, dar încă tremurând pe măsură ce continua. Apoi m-am trezit.

Alex se uită la ea, prea uimit ca să vorbească. Tocmai visaseră amândoi cum cădeau? Da, cei din familia Moreland aveau tendința de a avea vise ciudate, dar cum s-ar fi putut întâmpla asta? Oare intrase ea cumva în visul lui, simțindu-l că se cățăra pe fereastră și alerga pe acoperiș?

– Crezi că asta mi s-a întâmplat? Sabrina duse mâna la vânătaia de pe frunte. Am căzut de la fereastră și m-am lovit la cap?

Părea logic. Îi trecu prin minte că poate visul lui nu fusese deloc despre evadarea lui cu ani în urmă. Poate că fusese doar o presupunere, mintea lui făcând legătura logică cu momentul în care evadase când era copil și cu acel salt înfricoșător între acoperișuri. Putea să fi trăit cumva visul Sabrinei? Asta trebuie să fie o prostie totală. Și totuși...

– Alex? rosti Sabrina într-o doară.

Își dădu seama că fusese atât de absorbit în gândurile lui încât nu-i răspunsese.

– Da? O! Îmi pare rău! Încerc doar să reflectez la toate acestea.

Nu putea să-i vorbească despre gândurile lui; ea l-ar fi considerat complet nebun.

– Da, ca să îți răspund la întrebare. Pare posibil, chiar verosimil, să fi căzut ieri și să te fi lovit la cap. Cred că cineva ar putea avea un vis despre o experiență înspăimântătoare. Mi s-a întâmplat și mie.

– Serios?

El dădu din cap, gândurile ducându-i-se din nou la visul lui. Simțise prezența Sabrinei în această dimineață, dar, mai mult decât atât, chiar înainte să o vadă, îi simțise suferința și confuzia. Dacă putea simți că ceva nu era în regulă cu ea, așa cum era în stare să facă și cu fratele său geamăn, poate că în seara asta teroarea visului ei îl atinsese, chiar și în somn, făcându-l să viseze ceva asemănător. Mergând pe linia aceasta de raționament, coșmarul lui din noaptea de dinainte ar fi putut fi cauzat de chiar căderea Sabrinei. Avea sens – într-un mod foarte ciudat.

– Chestia este că, dacă ai căzut de la o fereastră și ți-ai pierdut cunoștința, de ce nu te-a găsit nimeni? cugetă Alex. Dacă erai urmărită, oamenii care te urmăreau nu ar fi profitat de ocazie ca să te prindă? Și, dacă ai fugit de acasă și ai căzut, încercând să cobori de

la fereastră, cu siguranță cine te aștepta ar fi văzut și ți-ar fi venit în ajutor.

– Să mă aștepte? Ce vrei să... O, înțeleg, vrei să spui că, dacă aș fi fugit, atunci el ar fi fost afară. Ea făcu o pauză, gândindu-se. Dacă ăsta ar fi motivul pentru care am plecat, s-ar explica acel inel și de ce era în buzunar, și nu pe mână. M-am logodit în secret, intenționând să mă căsătoresc. Poate că el nu era acolo. Urma să mă întâlnesc cu el undeva. Numai că am căzut, m-am lovit la cap și mi-am pierdut memoria. Totuși, așa cum ai spus, cel care se întindea după mine ar fi văzut și ar fi profitat de ocazie ca să mă prindă.

– Corect. Rămase pe gânduri pentru o clipă. Poate că acea persoană nu era reală, ci ceva creat de imaginația ta, un simbol al urmăririi de care te temeai.

– Deci poate că toată lumea încă dormea, iar eu mi-am venit în fire înainte ca cineva să se trezească. Atunci am uitat cine sunt?

– Nu știu. Tot ce știm cu siguranță este că îți pierduseși memoria când ai ajuns la Londra. Dar, fie că te-ai trezit din cădere fără să știi cine ești, fie că ți-ai venit în fire mai târziu, când te-ai trezit, ai fost conștientă că trebuia să fugi. Ai simțit că cineva te urmărește, așa că ai plecat. Același raționament s-ar aplica indiferent dacă tu erai cea care fugea, fie că erai o domnișoară rebelă care vrea să-și viziteze prietena în Londra, fie o elevă care evada de la o școală de fete.

O altă posibilitate putea fi că era o soție maltratată care căuta să scape de soțul ei. Nu voia să se gândească la asta.

– Adevărat. Sabrina părea ușurată. Nu trebuie să însemne că fugeam. Dar de ce nu a venit cineva după mine? Nu ar fi trebuit să mă caute?

– Nu știm dacă nu au făcut-o.

Alex și-ar fi dorit să își poată retrage cuvintele când în ochii Sabrinei răsări din nou îngrijorarea.

– Desigur. Ai dreptate. Ar fi putut să-mi ia urma. Ar putea fi aici, la Londra, să mă caute.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, spuse el în grabă. Chiar dacă ar presupune că ai fugit la Londra, de unde ar ști unde te-ai dus după ce ai ajuns aici?

– De la vizitiu.

– Să presupunem că l-au chestionat pe fiecare vizitiu din Paddington. Cel mult ar putea afla că te-ai dus la agenție. Tom Quick nu va

dezvălui unde ești, iar Con nici măcar nu este aici. Nu, dacă ei cred că ai plecat la Londra, atunci cel mai probabil vor merge la prietena care a scris scrisoarea din buzunarul tău. Ea nu va ști nimic despre tine. Sau, dacă vii des la Londra, ei vor merge în locurile pe care le frecventai în mod normal.

– Și nu voi fi acolo.

– Exact.

Ea zâmbi și se întinse să-i strângă mâna.

– Mulțumesc!

Pulsul îi crescu la atingerea ei. Era o nebunie că până și un lucru atât de minor îl putea excita. Voia să-și întoarcă mâna și să o apuce pe a ei. Ei bine, sincer, ceea ce voia să facă era să o tragă în poala lui și să o sărute din nou.

– Este... ăăă..., începu el înainte de a realiza că habar n-avea ce urma să spună. E foarte târziu. Probabil ar trebui să mergem în pat. Fața i se încălzi. Adică ar trebui să dormim. Sunt sigur că ești obosită.

Sabrina îl privea cu ochi mari și serioși. Era atât de încântătoare, încât i se tăie răsuflarea. Și încă purta doar o cămașă de noapte. Putea să vadă umflătura moale a sânilor ei sub materialul subțire, chiar și o urmă a cercului mai întunecat al sfârcurilor ei. Își încolăcise picioarele pe scaun, iar cămașa de noapte se desfăcuse puțin, dezvăluindu-i gleznele. Își dorea să se apropie și să o mângâie, împingând materialul mai sus, simțindu-i pielea fină sub vârful degetelor lui.

Alex sări în picioare.

– Nu există nici un motiv să-ți fie teamă.

– Nu îmi este.

– A fost doar un vis – nimeni nu-ți poate face rău. Și voi fi chiar la capătul coridorului. Poți să mă chemi dacă ai nevoie de mine.

De ce nu se putea opri din trăncănit? Se întoarse și se trezi cu fața la patul ei. Cuverturile erau date deoparte în mod îmbietor, cearșafurile se șifonaseră acolo unde stătuse ea. Gura i se uscă de tot. Nu se putea mișca, nu putea privi în altă parte. Voia să o atingă atât de mult încât îl furnicau palmele.

Sabrina se ridică în picioare, iar Alex se întoarse spre ea. Erau atât de aproape unul de celălalt; ar fi fost simplu să întindă mâna și să o ia de braț. Să o tragă spre el. Își aminti cu detalii intense

fiecare moment al acelui sărut de mai devreme. Gustul ei. Căldura ei. Blândețea ei.

– Noapte bună! spuse el răgușit și ieși grăbit din cameră.

Capitolul 6

Sabrina fredona un cântec pentru sine în timp ce își încheiase nasturii din partea din față a cămășii. Era, fără îndoială, ciudat să se simtă atât de veselă în această dimineață, după visul urât de aseară, dar acel coșmar fusese îndepărtat de senzația brațelor lui Alex în jurul ei după aceea. De sărutul lui.

Zâmbi în sinea ei. Oricât de puțin și-ar fi amintit despre trecutul ei, era sigură că nu simțise niciodată ceva atât de încântător. Când se trezise brusc și fugise din camera ei, acționase instinctiv, evadând pur și simplu. Iar când îl văzuse pe Alex știuse că își dorea siguranța și puterea brațelor lui.

Îmbrățișarea lui i le oferise, încălzind-o și calmând-o. Lipită de el devenise conștientă de mai mult de atât. Pielea o furnicase și senzația trupului lui lipit de al ei, despărțit doar de bumbacul subțire al cămășii de noapte, o excitase.

Subțire și înalt, Alex avea trupul atletic și mușchii tari. Cămașa lui atârnase descheiată, așa că fața ei fusese lipită de pieptul lui gol, piele lângă piele. Îi simțise mirosul, subtil și ușor moscat, și-i auzise bătăile inimii. Trupul lui fusese cuprins brusc de căldură.

Sabrina știuse ce însemna acea înflăcărare, pentru că o simțea umplându-i venele. Înțelesese instinctiv semnele subtile – modificarea aproape neînsemnată a mirosului lui, respirația neregulată, felul în care mușchii i se contractaseră. El o dorea.

Ea își ridicase capul, dorind să-i vadă chipul. Dorind, dacă era să fie sinceră, ca el să o sărute. Și o făcuse. Gândindu-se la asta, zâmbi visătoare. Sărutul lui o topise, o făcuse să tremure și să rămână pentru o clipă cu mintea goală, o creatură complet lipsită voință, conștientă doar de dorința care se revărsa prin ea. Privind în urmă,

episodul i se păru puțin alarmant. La momentul respectiv însă, fusese absolut ceea ce trebuia.

Poate că va ajunge să regrete. Va fi greu să-l privească astăzi fără să roșească. Dacă o va desconsidera din cauza răspunsului ei, se va duce totul de râpă. Dar, pentru acele câteva momente, ea trăise într-o lume perfectă a plăcerilor. Adevărul era că nu dorea altceva decât să retrăiască acele clipe.

Sabrina își puse fusta și își încheie nasturii pe lateral. Una dintre calitățile esențiale ale hainelor lui Megan era ușurința cu care te puteai îmbrăca singură – nasturi la care puteai ajunge cu ușurință, mai puține jupoane și cât mai puțină cantitate de căptușeală în spate, pentru a forma turnura. Și cel mai bine era faptul că le putea purta fără să fie nevoie să se strângă mai întâi într-un corset.

Făcuse ochii mari cu o zi înainte, când Megan o asigurase că nici una dintre femeile din familia Moreland nu considera necesară purtarea unui corset. Ducesa, spusese ea, considera corsetul un simbol al tot ceea ce era în neregulă cu locul actual al femeilor în lume, conceput pentru a le face simple ornamente, incapabile să îndeplinească vreo sarcină utilă.

Sabrina se studie în oglindă. Deși lipsa unui corset îi făcea talia mai puțin subțire decât era la modă, exista o anumită grație și fluiditate care dispăreau când purta un corset rigid. Și ce era cel mai bine, putea respira adânc. Acesta fusese unul dintre cele mai plăcute aspecte legate de purtarea hainelor masculine.

Croiala fustelor lui Megan era mai îngustă, ceea ce, împreună cu numărul mai mic de jupoane, făcea deplasarea mult mai ușoară. Hainele ei erau, de asemenea, mai versatile. Sabrina putea purta fusta croită doar cu o cămașă din bumbac, sau putea îmbrăca o versiune feminină a sacoului bărbătesc, una care să se întindă pe talie și să fie bufantă la mâneci. Oricum, rezultatul era proaspăt, modern, și cumva profesionist, de parcă femeia care îl purta era capabilă să facă orice își punea în minte.

Erau mult mai comode decât veșmintele cu volane pe care trebuiau să le poarte fetele tinere. Sabrina reflectă la acel gând și la ce însemna acesta în legătură cu golul reprezentat de viața ei trecută. Era sigură că îi plăcea acest aspect simplificat, iată un alt lucru pe care acum îl știa despre ea însăși. Și, având în vedere tenta distinctă

de resentiment din gândul ei, Sabrina bănuia că fusese obligată să poarte volanele și fundițele pe care le detesta.

Ce lucru curios! Era o femeie adultă, de aproape douăzeci și unu de ani, dacă presupunerea lor despre data aflată pe medalion era corectă. Cu siguranță, era responsabilă de propria garderobă. Sabrina se încruntă. Oare se aflase atât de mult sub dominația unui soț sau a părinților? Sau, pentru că nu le întâlnise înainte pe femeile din familia Moreland, pur și simplu nu avusese habar că există o diferență? Oricare ar fi fost motivul, se gândi ea, nu punea într-o lumină prea bună puterea caracterului ei.

Alungând din minte gândul, coborî treptele. La prima vedere, sufrageria era atât de plină de zgomot și oameni încât pentru o clipă se gândi să se întoarcă și să se meargă înapoi în camera ei. Părea să existe o adevărată armată de copii, precum și mai mulți adulți, unii stând jos, alții în picioare, luând mâncare de la bufet, aplecându-se să prindă un copil care aleargă, gesticulând și vorbind toți deodată.

Alex, care stătea la bufet și discuta cu un alt bărbat cu părul negru, o văzu și o strigă:

– Sabrina!

La auzul vocii lui, toate conversațiile încetară și toți ochii din încăpere se întoarseră spre ea. Îngheță de teamă ca un iepure la vederea unui lup. Alex își puse farfuria jos și se apropie de ea, luând-o de braț și trăgând-o ușor să intre.

– Kyria, ea este Sabrina, despre care îți spuneam.

O femeie înaltă, roșcată, care nu putea fi decât fiica ducesei, sărută copila pe care o ținea în brațe și o lăsă jos, apoi traversă încăperea zâmbind. De aproape, Sabrina îi văzu ridurile fine de la ochi și știu că nu putea să fie atât de tânără cum apărea la prima vedere, dar nu era nici urmă de fir cărunt în părul ei roșu aprins și era o femeie uluitoare.

– Sabrina, aceasta este sora mea, Lady...

– Pur și simplu, Kyria, spuse veselă femeia elegantă, întinzând mâna pentru a strânge mâna Sabrinei. După cum poți vedea, aici nu ne pasă de formalități. Ea făcu un semn cu mâna spre masă. Nu te alarma din cauza copiilor. Majoritatea sunt ai mei. Când au aflat că eu ies cu Megan și mama în această dimineață, au insistat să vină să „aibă grijă de Athena și Brigid" – deși părerea mea este că profitau de ocazie pentru a avea o curte în care să se joace.

Sabrina putea vedea acum că, în afară de copiii mici ai lui Megan, erau de fapt doar alți patru copii, toți cu diverse nuanțe de păr roșcat sau blond.

– Domnișoară Davenport, se adresă Kyria femeii îmbrăcate simplu, care stătea lângă peretele din partea opusă. Cred că e timpul ca micuții să se întoarcă în sala de școală.

Cealaltă femeie făcu o reverență și începu să strângă copiii și să-i conducă spre ușă. Deoarece acest lucru însemna ca toți copiii să își ia rămas-bun de la fiecare rudă în parte, precum și să o urmărească pe Brigid care tot fugea de ei, fu un proces prelungit.

– Acum, dragă..., se întoarse Kyria către Sabrina. Alex mi-a vorbit despre problema ta. Un lucru atât de curios. Mi-aș dori să pot ajuta. O studie pe Sabrina pentru o clipă lungă, apoi oftă. Îmi pare rău, dar nu te recunosc deloc. Se întoarse spre fratele ei. Nu face parte din generația actuală de fete tinere care își fac ieșirea sau dintre cele din ultimii câțiva ani. Ea ridică un deget când Alex începu să vorbească. Nu are rost să ne contrazicem. Crede-mă, Sabrina este mult prea drăguță ca să nu-mi amintesc de ea.

– Atunci, crezi că nu este din Londra?

– Sunt sigură că nu aș frecventa același cerc ca Lady Kyria, îndrăzni Sabrina.

– O, am un cerc foarte larg – sau poate ar trebui să spun un număr mare de cercuri, zâmbi Kyria. Totuși, ai dreptate, nu pot să cunosc fiecare tânără domnișoară din Londra. Dar nu trebuie să-ți faci griji, dragă. Alex te va ajuta să rezolvi această problemă.

– Mai există una sau două posibilități de explorat, o asigură Alex. Megan i-a întrebat ieri pe unii dintre colegii reporteri, dar nici măcar nu a început cu diversele ei contacte. Dacă sunt zvonuri în taverne, Tom le va afla.

Kyria o luă de braț pe Sabrina și o conduse spre masă.

– Acum, trebuie să-ți scoți asta din minte. Știi, când nu te mai gândești unde se află un lucru, îl găsești imediat. Acordă-ți puțin timp. L-ai cunoscut pe Theo?

Theo, se pare, era bărbatul cu părul negru pe care Sabrina îl văzuse vorbind cu Alex când intrase prima oară. Nu era greu să își dea seama că era rudă cu Alex. Deși era evident cu câțiva ani mai în vârstă și puțin mai slab, ochii lui aveau același verde crud, iar părul

era la fel de des și de închis la culoare. Avea un aspect mult mai neglijent decât s-ar fi așteptat la un viitor duce.

– Vino să ți-l prezint pe soțul meu, Rafe!

Kyria o conduse pe Sabrina spre un bărbat cu părul blond, care discuta cu unchiul Bellard.

Sabrina fu surprinsă să-l vadă pe minusculul Bellard, cu umerii cocoșați, vorbind atât de volubil cu cineva. Ghicindu-i parcă gândurile, Kyria spuse:

– Rafe și unchiul Bellard sunt prieteni buni. Oamenii rămân mereu surprinși. Ei presupun că Rafe este atât de frumos și fermecător încât are capul sec; sau că e destul de primitiv pentru faptul că e american – desigur, asta ar putea fi și pentru că are o tendință proastă de a rezolva lucrurile cu pumnii. Dar el și unchiul împărtășesc dragostea pentru istorie. Ea zâmbi afectuos. Nu te lăsa prinsă în vreuna dintre conversațiile lor, altfel ai să te lupți în curând să-ți ții ochii deschiși.

Ambii bărbați stăteau în picioare în timp ce Kyria și Sabrina se apropiau. Privirea lui Rafe se opri asupra soției sale cu atâta căldură și dragoste, încât era aproape prea intimă. Era ușor de înțeles de ce era văzut ca fiind frumos și fermecător. Șuvițele grizonante din părul lui se amestecau discret cu cele blond-aurii, iar ochii lui erau de un albastru strălucitor. Purta mustață și cioc, ambele tunse frumos, care îi împiedicau trăsăturile uniforme să pară prea perfecte.

Când Kyria îl prezentă, McIntyre îi adresă Sabrinei un zâmbet ușor, care îi lumină fața, apoi se aplecă grațios peste mâna ei și spuse:

– Încântat să vă cunosc, doamnă!

Vocea îi era plină și groasă, ca mierea, ușor tărăgănată, la fel de leneșă și caldă ca zâmbetul lui. Sabrina se gândi că un număr mare de femei nu ar privi dincolo de farmec pentru a vedea inteligența ascunsă în spatele acestuia. Însă ea surprinse expresia vicleană din acei ochi vii, la fel de precauți ca ai lui Megan, și știu că și el era suspicios față de ea.

– Așază-te și mănâncă, spuse Kyria, trăgând-o pe Sabrina pe scaunul de lângă ea. Alex, adu-i fetei ceva la micul dejun.

– Pot să îmi iau singură, începu Sabrina, vrând să se ridice.

– Nu, nu, lasă-l pe Alex, spuse Kyria ușor, punându-și o mână pe brațul ei și, deși zâmbi, Sabrina se întrebă dacă și Kyria avea unele

suspiciuni în legătură cu ea. Ard de nerăbdare să stau de vorbă cu tine, iar mama, Megan și cu mine trebuie să plecăm în curând.

– Mergeți la cumpărături? întrebă Sabrina.

Cu siguranță era prea devreme pentru a face vizite.

– Cumpărături? Kyria râse, schimbând o privire cu Megan, care părea și ea amuzată. Nu. Mergem la o adunare în Downing Street.

– Adunare?

– Da, este o mică demonstrație improvizată pe care o plănuim de zile întregi.

Ochii Kyriei licăriră.

– Pentru ce demonstrați?

– Pentru votul femeilor, declară ducesa. Vrem să-i arătăm premierului că nu vom fi date la o parte. Indiferent cât timp va dura, vom continua să luptăm.

– Mama speră că vom fi arestate.

– Arestate? Rafe se întoarse îngrijorat către soția lui. Te duci la închisoare? Kyria... Nu. Nu poți.

– Nu pot?

Kyria ridică o sprânceană spre el.

El își schimbă tactica. Tonul i se schimbă într-unul lingușitor.

– Fii rezonabilă, dragă. Nu te pot lăsa să putrezești într-o celulă. Ar trebui să te eliberez și apoi aș ajunge și eu acolo. Ce vor face copiii noștri cu doi părinți la închisoare?

Kyria chicoti și îl bătu pe braț.

– Nu îți face griji, nu ne vor aresta.

– Prim-ministrul este îngrozit de ducesă, explică Megan.

– Salisbury, spuse ducesa în colțul gurii, cu dezgust. Omul ăla îngrozitor. Are mai multă barbă decât creier. Și mai puțin spirit decât oricare dintre ele.

– Nu îl vei influența niciodată pe Salisbury, îi spuse unchiul Bellard, clătinând din cap. Nici nu a vrut să dea drept de vot muncitorilor.

– Nu, sigur că nu, spuse ea oftând. Totuși, trebuie să mergem înainte. Într-o zi vom reuși să le atragem atenția.

– Nu te tulbura, Emmeline. Ducele îi zâmbi binevoitor soției sale și se întinse să-i mângâie mâna. Sunt sigur că vei fi arestată într-una din zilele astea.

Ducesa își puse mâna pe a lui.

– Mulțumesc, dragă.

Conversația continuă în felul obișnuit al gospodăriei Moreland, după cum avea să afle repede Sabrina. Încăperea era plină de viață, zgomotoasă și plină de voioșie; se vorbea peste masă și la masă, se purtau mai multe conversații odată, participanții treceau de la o conversație la alta, iar subiectele de discuție cuprindeau de toate.

La un moment dat, Megan se aplecă în față și i se adresă cu încredere de pe partea opusă a mesei:

– Da, mereu e așa. Te vei obișnui cu asta după un timp. În primele zile în care am fost aici, am fost surprinsă. Semănau mai mult cu orele de masă ale familiei mele, nu era ceea ce mă așteptam eu de la aristocrația britanică.

– Este... minunat, cred. Sabrina zâmbi. Am sentimentul, totuși, că nu este ceva cu care sunt obișnuită.

– Tot nu ai nici o licărire de memorie?

– Nu, deloc.

Sabrina continuă să-i povestească visul de cu o noapte înainte, scoțând cu atenție din poveste ceea ce urmase după aceea cu Alex.

– Mă întreb dacă nu cumva am căzut. Ea ridică din umeri. Asta părea o informație importantă aseară. Acum nu știu dacă ajută cu adevărat la ceva.

– Este o nouă bucățică de informație, trebuie să ajute. Îți promit, de îndată ce terminăm la Women's Franchise League[1], că voi începe să îmi caut contactele.

Terminară de mâncat și femeile plecară, Rafe și Theo oferindu-se să le escorteze la destinație. Alex se ridică și se întoarse către Sabrina.

– Ești gata să investighezi?

– Da, desigur.

Se ridică în picioare.

– Bun. Atunci, hai să plecăm.

– Ce facem? Unde mergem?

– Este o surpriză.

Era o sclipire în ochii lui care îi aminti Sabrinei de sentimentul de cu o seară înainte, când avusese senzația că Alex îi ascundea ceva.

– Ai aflat ceva?

---

[1] Organizație britanică pentru dreptul femeilor de a vota, fondată de sufrageta Emmeline Pankhurst și de soțul acesteia în 1889 (n.red.)

– Poate, zâmbi el.

Sabrina se opri, punându-și mâinile în șolduri.

– Alexander Moreland, spune-mi chiar acum despre ce este vorba!

El râse.

– Ești la fel de ușor de tachinat ca și surorile mele. Își ridică mâinile când ea începu să-l ia la rost. Nu, stai, nu striga. Îți spun. Băgă mâna în jachetă. Ieri am găsit ceva în haina pe care o purtai.

– Ce? Cum? M-am uitat prin toate buzunarele.

– Peticul ăsta era destul de mic și prins în colțul unui buzunar interior.

Băgă mâna în buzunar, scoase un pătrat mic de hârtie și îl ridică. Era o bucată simplă de carton, care arăta mai degrabă ca un bilet, dar care avea doar jumătate din dimensiunea biletelor de tren. Un set de patru numere era scris pe partea de sus.

– Ce este? Nu părea nimic care să justifice acea expresie de emoție reprimată pe chipul lui Alex. Un bilet? Pentru ce?

– Mesagerie. Ai un bagaj care te așteaptă. Și mergem la gara Paddington să-l recuperăm.

O luă de braț și porni pe hol în pas vioi.

Capitolul 7

Și-ar fi făcut o ieșire mai măreață și mai satisfăcătoare, se gândi Alex, dacă nu ar fi fost nevoiți să-și ia mai întâi pălăriile și mănușile, iar Phipps nu ar fi insistat să ia trăsura de oraș a familiei Moreland. Dar când majordomul se uitase la el în acel fel îndurerat și spusese: „Dar, domnule, trăsura ducală este mijlocul de transport potrivit pentru un oaspete rafinat de gen feminin, nu o birjă obișnuită", Alex nu avu de ales decât să cedeze.

– Îmi pare rău, îi spuse el Sabrinei în timp ce așteptau pe o bancă pe hol să fie adusă trăsura. Bietul Phipps este foarte îndurerat de lipsa de etichetă a familiei noastre. Și nimeni, cu excepția lui Reed sau a mea, nu-i va arunca din când în când o fărâmă de măreție.

Sabrina râse.

– Nu mă deranjează. În plus, îmi oferă șansa să te iau la rost.

– De asta mă temeam.

Alex zâmbi, dezmințindu-și cuvintele.

Îi plăcea să se uite la ea, cu obrajii ei înroșiți și ochii albaștri sclipind de emoție. Cât de încântătoare era! Nu era sigur dacă ochii, sau chipul ei în formă de inimă, sau părul ei des, negru, îl atrăgeau cel mai mult. Nu și-ar fi imaginat niciodată că o femeie ar fi putut arăta atât de atrăgătoare cu părul scurt. În ciuda eforturilor Sabrinei de a fixa masa de bucle în ceva care semăna cu genul de coafură ridicată pe care o purtau femeile, șuvițele de păr tot scăpau, încadrându-i fața cu bucle.

– De ce nu mi-ai spus aseară că ai găsit acest bilet pentru bagajul meu?

– Am vrut să te surprind. În plus, n-am fi putut merge până dimineața. Aș fi putut să merg ieri după-amiază înainte de cină, dar erai ocupată și am presupus că ai vrea și tu să vii..., zise el pe un ton întrebător și se opri.

– Ai dreptate în privința asta. Sabrina răsuci hârtia din mână, studiind-o de parcă ar fi putut dezvălui un secret vital. Nu sunt sigură că am mai văzut așa ceva înainte. Oare am uitat, pur și simplu?

– Probabil că nu ai avut de-a face niciodată cu înregistrarea bagajelor. O domnișoară nu ar face asta; de regulă, o servitoare sau o escortă ar fi făcut-o pentru tine. Sau poate nu ai călătorit niciodată prea mult.

– Nu. Poate că nu. Părea gânditoare. Poate că am trăit o viață banală la țară.

– Îhî. Până când ai decis să te îmbraci ca un bărbat și să îți iei tălpășița spre Londra.

Ea chicoti.

– Asta nu sună deloc banal, nu. Poate că sunt o persoană sălbatică și de necontrolat, iar familia mea trebuie să mă țină izolată.

– Atunci mă bucur pentru tine că ai scăpat. Sper că le-ai cauzat ceva probleme făcând asta. Întinse mâna pentru a-și trece vârfurile degetelor peste fruntea ei învinețită. I se strânse inima în piept de furie gândindu-se că cineva o rănise. Când o să aflăm cine a făcut asta, o să-l fac să regrete amarnic.

– Chiar te cred că așa ai face, îi zâmbi ea.

– Cu siguranță.

El o privi fix, gândindu-se cât de ușor ar fi să se înece în acei ochi, cât de mult – al naibii de mult – ar vrea să o sărute chiar acum. Sabrina se întoarse, plecând capul de parcă ar fi simțit ce gândea el, iar când vorbi din nou, se întoarse la subiectul tichetului pentru bagaje.

– Probabil că, de data aceasta, eu am predat bagajul. Altfel de ce aș avea asta?

– Nu știu. Poate că unul dintre însoțitorii de tren a făcut-o pentru tine. Cred că oricare dintre ei ar fi putut vedea că ești o domnișoară de condiție bună.

– Şi incapabilă să facă chestii?

El chicoti.

– Protejată, să spunem. Deși mama mea ar fi bucuroasă să-ți dea lecții despre cum sunt domnișoarele înlănțuite de cătușele ignoranței și ale lipsei de experiență de către cei care pretind că le protejează. Făcu o pauză, apoi adăugă: Te rog, nu mai deschide discuția decât dacă ești pregătită să petreci câteva ore ascultând-o.

Ea zâmbi.

– Nu o voi face.

– Trăsura, domnule, intonă Phipps și deschise ușa din față într-un gest măreț.

Majordomul se agita, ținând o umbrelă pentru a-i adăposti de burniță, în timp ce merseră cei câțiva pași până la trăsură și la ușa deschisă.

Când în cele din urmă porniră, Alex scoase un oftat.

– Înțeleg de ce mama urăște să ia trăsura. Am fi putut ajunge până acum la jumătatea drumului dacă aș fi chemat o birjă.

– Da, dar n-am fi apucat să călătorim în această trăsură minunată, remarcă Sabrina.

Cupeul era amenajat elegant, cu scaune tapițate, din piele, feronerie placată cu argint și pereți căptușiți cu satin vișiniu matlasat. Până și tavanul era capitonat. Ca o tușă finală, pe un perete era atașată o cutiuță argintie pentru cărți de vizită.

Ferestrele ușii erau mari, iar Sabrina își petrecu cea mai mare parte a călătoriei uitându-se la clădiri și la oameni. Alex, așezat lângă ea, fu liber să o privească atât cât voia, ceea ce, hotărî el, făcea

călătoria foarte plăcută. Poate că trăsura fusese o idee bună, până la urmă.

Era un tânăr căruia îi plăcea compania femeilor și nu trăise o viață de celibat, dar nu-și putea aminti nici o femeie care să-l fi făcut vreodată să se simtă așa cum o făcea aceasta. Nici fata veselă de la cârciumă care îl inițiase în plăcerile carnale, nici văduva sofisticată, cu câțiva ani mai mare decât el, care se ocupase de el când el și Con intraseră în societatea londoneză după facultate. Nici vreuna dintre puținele femei de după ea cu care avusese relații discrete.

Sabrina se întoarse și îi zâmbi, iar el se simți de parcă ar fi răsărit soarele, aruncându-și strălucirea peste el. Ce avea ea de îl făcea să o dorească mai mult decât pe oricare dintre domnișoarele cu care dansase la petreceri? Gândul îl făcu să înghețe când își dădu seama că ar fi putut aparține altui bărbat.

– Sunt sigură că nu am locuit aici, spuse ea. Totul este atât de ciudat – oamenii, traficul, străzi după străzi cu clădiri. Se întoarse înapoi spre fereastră. Ieri mi s-a părut înfricoșător. Dar astăzi... mi se pare fascinant.

Odată ajunși în gara Paddington, își întinse gâtul pentru a se uita în sus la acoperișul de sticlă.

– E uriașă, observă ea. Și uită-te la tavanul ăla. Arată ca trei butoaie de sticlă gigantice tăiate în jumătate și așezate unul lângă altul.

– Da. Alex îi aruncă o privire, zâmbind puțin la expresia ei uluită. L-ai văzut ieri.

– Da, știu, dar eram amețită și tot ce îmi doream era să ies și nu m-am uitat cu adevărat la asta. Este magnific.

Alex i s-a alătură în contemplarea acoperișurilor arcuite, susținute de nervuri de fier, care acopereau șinele.

– Este splendid. Brunel a fost un maestru în inginerie și design.

– Cine?

– Isambard Kingdom Brunel, îi rosti Alex numele cu mândrie. El l-a proiectat, precum și o serie de poduri, tuneluri și linia ferată principală Great Western. Cu toate că și Matthew Digby Wyatt a făcut unele dintre lucrările minore.

– Știi multe despre clădiri.

– Da, păi... Alex se mișcă oarecum vinovat. Vezi tu... nu am fost complet clar ieri.

De ce nu-i explicase totul atunci? Acum se simțea de parcă ar fi mințit-o. Mai rău, îi era teamă că ea ar putea gândi același lucru.

– Agenția de investigație îi aparține de fapt fratelui meu geamăn, Con.

– Dar ai spus... Sabrina făcu o pauză. De fapt, nu, nu cred că mi-ai spus că lucrezi acolo. Ai spus că ești domnul Moreland. Atunci, nu faci tu investigațiile?

– Îl ajut pe Con din când în când, o asigură el repede. Cu... ăăă... diverse aspecte ale afacerii. Și mai exista o capcană – nu putea să-i spună exact cum o făcea. Nu am vrut să te induc în eroare, continuă el. Doar că acum Con este plecat din oraș și aveai nevoie de ajutor. Știam că el va fi de acord, așa că eu... Ei bine, era cea mai ușoară cale. Nu părea important la momentul respectiv să explic totul. Nu am încercat să te înșel.

Se uită la el cu acei ochi albaștri, limpezi, și spuse simplu:

– Știu.

Alex se relaxă și zâmbi.

– Sunt, de fapt, arhitect.

– Proiectezi clădiri? Ea își flutură mâna într-un gest vag către clădirile din jurul lor. Așa?

– Ei bine, nu așa. Dar da, proiectez clădiri. Case. Din păcate, serviciile mele nu sunt foarte solicitate.

– Serios? Aș fi crezut că mulți oameni ar dori să te angajeze. Măcar pentru a se putea lăuda că îl cunosc pe fiul unui duce.

– Asta da! Mă tem că unii dintre clienții mei îmi solicită probabil serviciile din acest motiv. Însă, în general, cred că oamenii presupun că n-aș fi foarte bun, că am ajuns aici pe spezele familiei mele. Câțiva dintre oamenii cu care am studiat erau ofensați că am ocupat un loc la institut – după părerea lor, era doar un moft. În schimb, nobilimea este îngrozită de faptul că am început o carieră. Ar fi în regulă dacă aș fi unul dintre acei nobili precum Carnarvon și Bess Hardwick, care erau înnebuniți să construiască și să angajeze oameni pentru proiectarea caselor, apoi să-i supravegheze și să-i hărțuiască pe bieții oameni în timp ce le construiau. Dar să merg la școală și să învăț singur proiectare și, chiar mai rău, să mă angajez, ei bine, asta „pur și simplu nu se face"

Sabrina zâmbi.

– Aș crede că s-ar putea să fii deja obișnuit cu această atitudine.

Alex ridică din umeri.

–Ai dreptate. E genul de chestie pe care oamenii o spun despre noi toți. Suntem „Neobișnuiții Moreland"

–Ce?

–Așa ne numesc ei. Pe cei din familia mea. El ridică din umeri. Presupun că suntem puțin ciudați.

–Dar într-un mod foarte frumos, spuse Sabrina. Îmi place familia ta. Sunt atât de...

–Bizari? Exagerați?

–Voiam să spun calzi și primitori. Ea îi aruncă o privire aspră. Bănuiesc că nu îți renegi familia.

–Nu! Păru surprins. Desigur că nu. Îi iubesc pe toți. Ei bine, familia mea apropiată. Sunt niște rude îndepărtate de care m-aș lipsi cu plăcere.

Sunetul râsului ei strălucitor îl făcu să-și dorească să se poată gândi la altceva amuzant. În schimb, continuă:

–În realitate, mă tem că nu mă ridic la standardele familiei mele.

Acum, de ce spusese asta? Nici o femeie nu își dorea să audă cum eşuează un bărbat. De parcă ar fi putut scăpa de cuvintele lui, se întoarse și o îndreptă spre camera de bagaje de peste drum. Din păcate, Sabrina nu renunță la subiect.

–De ce spui asta? Sunt sigură că nu este adevărat. Aș crede că ești un fiu exemplar.

Ce aiureală, să se simtă atât de mișcat de declarația ei politicoasă!

–Mulțumesc pentru gândul bun! Ceea ce ar fi exemplar în majoritatea familiilor este opusul standardului din a mea. Nu sunt genul care să șocheze societatea sau să se cufunde în ceva cu devotament unic sau să sfideze lumea. Pur și simplu nu sunt... nu știu, excepțional.

–Este o prostie. Ești excepțional de amabil. M-ai luat la tine și ți-ai lăsat treburile ca să mă ajuți. Nu toată lumea ar fi făcut la fel.

–Pentru tine? Cum ar putea să nu facă la fel?

Ea îi aruncă o privire surprinsă, iar el își dădu seama că poate spusese prea mult. Își drese glasul și grăbi pasul.

–Știi, spuse Sabrina, cred că s-ar putea dovedi destul de obositor să fii în preajma cuiva care sfidează mereu lumea sau șochează oamenii.

Alex chicoti.

– Ai dreptate în privința asta.

– Nu ar trebui să te desconsideri.

Își ridică sprâncenele.

– Este prima dată când sunt acuzat de asta. Potrivit profesorilor mei, mă credeam prea deștept pentru binele meu.

– Trebuie să spun că nu erau niște profesori foarte buni.

– La fel am crezut și noi, eu și Con. Aha, iată-ne aici.

Ajunseră la ghișeu, iar Alex înmână tichetul pentru bagaje. Lângă el, Sabrina vibra de nerăbdare. Alex fu nevoit să admită că și el fusese cuprins de dorința de a se așeza chiar acolo, în gară, și de a cotrobăi prin geanta mică și moale, dată de funcționar. Ar fi fost totuși imprudent să facă acest lucru. Cu geanta în mână, se întoarseră repede prin mulțime și ieșiră spre trăsura care îi aștepta.

Imediat ce se așezară, Alex îi oferi Sabrinei geanta. Punând-o în poală și respirând adânc, de parcă ar fi fost pe cale să se cufunde într-un lac, ea desfăcu clema și o deschise. Interiorul era plin cu bumbac alb și dantelă. Sabrina scoase o bucată de material și i-o întinse. Alex văzu că scotea articole de lenjerie feminină... cămăși și pantaloni albi cu broderie, cu volane, jupoane, cămăși de noapte, ciorapi. Fu luat prin surprindere și se simți instantaneu atât de excitat încât ar fi fost jenant dacă nu ar fi avut o grămadă de bumbac în poală.

Nu se putu abține să nu pipăie o cămașă, trecându-și degetul mare peste florile brodate de pe decolteu. Se prindea cu panglici subțiri de satin. Nu era nimic excitant la hainele în sine, dar simplul fapt că se așezaseră pe pielea Sabrinei și intimitatea de a le ține erau seducătoare.

– Pantofi! spuse Sabrina încântată și scoase o pereche de papuci. Oh, asta este minunat. Picioarele lui Megan sunt mai mici decât ale mele, iar degetele de la picioare stau atât de strâns. Uite o rochie!

Scoase o rochie, mototolită după ce fusese înfășurată și îndesată în geantă, și o scutură. Era genul de îmbrăcăminte pe care o purtau deseori domnișoarele, bumbac alb cu imprimeu înflorat roz și decorat cu volane în jurul tivului, al decolteului și al mânecilor. Un alt set de volane cobora pe partea din față pe ambele părți ale unui șir de năsturei decorativi.

– Cu siguranță, nu e cu genul de rochie cu care călătorești, se încruntă Sabrina, dar bănuiesc că ea... adică eu... Nu este ciudat? Am impresia că mă uit la ceva ce aparține unui străin. Se întoarse spre el. Îmi plac hainele lui Megan mult mai mult decât acestea.

El se concentră hotărât asupra rochiei.

– Arată a rochie de școlăriță... încărcată cu brizbizuri.

– Vrei să spui împopoțonată. Se întoarse spre geantă. Mănuși. O perie și așa mai departe.

Ea ridică o perie de păr cu spatele argintiu și o oglindă de mână și un pieptăn asortate.

– Este un set foarte frumos. Este clar că nu trăiești în sărăcie. Alex întinse mâna și luă oglinda de la ea, răsturnând-o pentru a privi spatele filigranat de argint. Încă o monogramă. SB din nou.

– Asta e tot. Nimic altceva decât o periuță de dinți, o cutie de pudră de dinți și încă niște batiste. A, și o pereche de mănuși. Sabrina oftă dezgustată. Mă gândeam că aș fi putut pune în bagaj un lucru care să fie de ajutor. Restul scrisorii, de exemplu. Cărți de vizită.

– Trebuie să-mi amintesc asta de acum înainte – întotdeauna să pun în bagaj o carte de vizită cu numele și adresa cuiva pe ea.

Ea își dădu ochii peste cap la încercarea lui de a face o glumă și începu să împăturească rochia ca să o bage înapoi în geantă. Ceva trosni, iar ea se opri.

– Stai! Ce este asta? Își plimbă degetele peste material. Cred că este ceva în buzunarul acestei fuste.

Băgându-și mâna în buzunar, scoase două bucăți de hârtie și le ridică spre el.

– Ia te uită! Mai multe bilete de tren!

– Ce naiba? Alex se aplecă, uitându-se la cele două bilete. Acesta este dintr-un loc numit Baddesly Commons până în Newbury. Are sens. Ai călătorit dintr-un oraș mai mic pentru a ajunge la linia principală la Newbury. Dar acesta...

El îi smulse biletul din mână, frecându-și degetul mare peste el. O urmă slabă de emoție și frică se agăța de el.

– Acesta este de la Newbury la Bath. În direcția opusă Londrei. Nu a fost capsat. Vezi? Nu a fost folosit.

– Ce înseamnă asta? De ce aș fi cumpărat două bilete?

– Înseamnă că ai creat o pistă falsă. Cineva te urmărește.

Capitolul 8

Inima Sabrinei bătea cu putere în piept. Fugise de cineva. Știuse că asta însemnau biletele chiar atunci când pusese întrebarea. Sperase să se înșele.

– Dar de ce? De cine?

– Nu am nici cea mai mică idee. Dar din ce alt motiv ai fi cumpărat un al doilea bilet? Este posibil să ți-l fi cumpărat cu intenția să te întorci la Newbury și să iei acest tren de acolo, dar, dacă da, de ce nu există un bilet de întoarcere la Newbury din Londra? Și de ce să nu fi cumpărat biletul de la Londra la Bath, în loc să te întorci mai întâi la Newbury? Se potrivește cu restul. Ai doar o geantă, ceva ce să poți transporta fără a avea nevoie de ajutor. Ai împachetat în grabă – aici există doar un minimum de lucruri. Nu ți-ai fi făcut bagajele în acest fel pentru o călătorie de plăcere. Te-ai deghizat. Ai cumpărat câte un bilet spre două locuri diferite, astfel încât cineva care te urmărește să nu știe pe ce drum ai plecat.

– Știam că el – ei, oricine – mă va urmări.

Sabrina se strădui să gândească rece și clar. Nu era momentul să intre în panică.

– Dacă s-a dus la șeful de bilete și a întrebat dacă o domnișoară cu trăsăturile mele... Ea se opri, făcând ochii mari. Asta este! Dacă mi-am făcut bagajele și am fugit de oricine ar fi fost acea persoană în acest oraș din Baddesly Commons? Am luat trenul spre Newbury și am cumpărat un bilet la Bath. Apoi aș fi putut să intru în toaletă și să mă schimb în haine bărbătești – să zicem că am cumpărat ceva acolo sau că am fost destul de deșteaptă să le aduc în geantă cu mine. Mi-am împăturit rochia și am băgat-o în geantă; mi-am ascuns părul și m-am întors să cumpăr un bilet la Londra, dar, de data aceasta, ca bărbat.

– Și când urmau să vină să te caute, întrebând de o domnișoară care ar fi putut cumpăra un bilet, agentul de bilete își va fi adus aminte de tine și le va fi spus că te-ai dus la Bath, fără să se gândească la băiatul care mai târziu a cumpărat un bilet pentru Londra. Alex rânji. Ce șiretlic! Îmi place asta.

– Din nefericire, știu la fel de puține despre cine mă urmărește, precum știu și despre mine.

Sabrina începu să adune toate articolele pe care le scosese și să le pună înapoi în valiză. Își dădu seama că, în nerăbdarea ei de a descoperi ce era în geantă, aruncase pur și simplu prima grămadă de haine în poala lui Alex. Toate obiectele ei de lenjerie. Piese de îmbrăcăminte personale, lenjerie intimă. Se înroși de rușine. Oare ce gândea despre ea? Și nici nu putea ajunge acolo să le ia.

Sabrina își ridică privirea spre el și fu dintr-odată sigură că Alex știa exact la ce se gândea. Obrajii i se încinseră și mai mult. Privirea lui căzu pe gura ei, apoi se mută grăbită înapoi, iar ea se gândi, cu pieptul plin de nerăbdare, că el era pe cale să o sărute din nou.

Dar pe urmă el își întoarse privirea, întrerupând momentul. Luă geanta de la ea și începu să pună hainele înapoi, ferindu-și atent privirea de a ei. Sabrina privi în jos la mâinile ei, încrucișate în poală. Trebuia să-și oprească toate aceste gânduri nebunești și capricioase. Alex Moreland, fiul unui duce, nu era pentru ea, chiar dacă ar fi știut cine era sau de cine fugea. Chiar dacă nu era deja căsătorită, lucru de care începea din ce în ce mai speriată să se îndoiască.

– De ce crezi că am fugit? întrebă ea, dorind să străpungă tăcerea stânjenitoare. Nu a fost un accident de trăsură și nici nu m-a răpit cineva – nu cu atâtea dovezi de planificare.

– Probabil că nu. Deși presupun că un răpitor ar fi putut să apuce și geanta cu haine. Sabrina îl fixă cu o privire sceptică și el spuse: Da, bine, sunt de acord că nu este foarte probabil.

– Crezi că sunt căsătorită cu el? întrebă ea cu o voce blândă, ținându-și ochii ațintiți asupra mâinilor. Nu voia ca el să-i vadă lacrimile de care se temea că ar fi putut apărea. Pare logic. Am o verighetă. Fața mea este învinețită. Cât de probabil este ca soțul meu să mă fi lovit și ca eu să fug de el?

– Nu știm asta, îi spuse Alex cu fermitate. Sabrina, uită-te la mine! Întinse mâna și îi luă bărbia, ridicându-i fața, astfel încât privirile lor să se întâlnească. Există și alte câteva posibilități. Acel inel ar putea fi doar un inel sau ar putea fi vreo moștenire de familie, verigheta bunicii tale, să zicem. Știm că ai vânătăi, dar ar fi putut fi provocate în alt mod. Și dacă cineva te-a lovit, nu avem de unde să știm dacă te-a atacat, așa că ai fugit, sau te-a lovit *pentru că* a

descoperit că aveai de gând să fugi. Ar fi putut fi un străin, un hoț sau chiar o altă rudă – un tată, de exemplu.

– Crezi că tatăl meu m-a bătut?

– Nu știu. Sper că nu. Urăsc să cred că cineva ți-ar fi făcut așa ceva. Dar ceea ce vreau să spun este că nu avem de unde să știm până când nu aflăm cine ești și ce ți s-a întâmplat.

– De ce m-ar urmări cineva în afară de un tată sau un soț? De ce ar fi important să mă facă să mă întorc?

– Nu știu. Poate ai ceva de-al lui.

Sabrina rămase cu gura căscată la el.

– Vrei să spui că am furat ceva? Că sunt o hoață?

– Nu. Uneori oamenii au dispute cu privire la lucruri... moșteniri, de exemplu. Așa că cineva ar putea lua ceva ce era în posesia altuia și să nu considere că fură. Sau poate că el ți-a furat ceva și tu l-ai recuperat – acel inel, să zicem.

– Crezi că inelul este atât de valoros? întrebă Sabrina cu îndoială.

El ridică din umeri.

– Ar putea fi o moștenire. Sau poate a fost invers – vrea ceva de la tine și îți este teamă că te va forța să i-l dai. Nu neapărat ceva ce ai asupra ta în acest moment. Ceva acasă sau... sau într-un seif, poate.

Sabrina oftă.

– Orice ar fi, ce facem acum? Cum putem afla ce se întâmplă?

– Mai sunt alte căi de explorat încă. Tom Quick investighează. Megan ar putea afla ceva de la una dintre sursele ei.

– Dar pare puțin probabil ca cineva din Londra să știe ceva despre mine. Am venit din acest loc, Baddesly. Ar putea fi cheia tuturor acestor lucruri.

– Adevărat. Și de aceea sugerez să vorbim cu unchiul Bellard.

– Unchiul Bellard? Dar de ce?

– Dacă este ceva de știut despre oamenii din Baddesly, el va ști. Este înnebunit de istorie și nu uită niciodată nimic. Ei bine, cu excepția anumitor lucruri, precum să coboare la cină sau să-și scoată boneta de noapte. Însă, când vine vorba de nume și evenimente, el este omul potrivit.

– Dar cu ce ne va ajuta asta?

– S-ar putea să nu ne ajute, recunoscu Alex. Dar s-ar putea să știe numele oamenilor care au locuit acolo – poate o familie al cărei nume de familie începe cu litera *B*. Sau ceva despre locul acela care

ar putea să te facă să îți amintești. O casă. Un strămoș celebru. Vreo bătălie neștiută.

Când trăsura ajunse în față la Broughton House, urcară imediat scările. După ce lăsară geanta în camera Sabrinei, cotiră pe holul unde se afla camera lui Alex.

– Phipps numește asta aripa burlacilor, îi spuse Alex și zâmbi. Camera mea și a lui Con sunt pe această parte, cu camera noastră de zi între ele, iar camerele unchiului Bellard de cealaltă parte a coridorului, la capătul holului.

Când porniră pe coridor, una dintre uși se deschise și o servitoare o luă la fugă, cu boneta atârnând peste o ureche și părul dezordonat. Ea se întoarse și strigă spre camera din spatele ei:

– Nu mai stau în casa asta de nebuni nici un minut! strigă și trânti ușa plecând în fugă spre scările din spate.

– La naiba! mormăi Alex și călcă cu pași mari pe hol.

Sabrina se grăbi după el. Când Alex deschise ușa, în cameră se auzi un chicotit maniacal și o femeie exclamă:

– Dă-mi-o înapoi, hoț împielițat!

Alex dădu buzna în cameră.

– Wellie!

În spatele lui, Sabrina cuprinse camera dintr-o singură privire. Părea să fie o cameră de zi, cu scaune țepene și un lampadar lângă șemineu, și o masă de joc, mărginită de o vitrină cu băuturi. O bibliotecă înaltă, plină ochi de volume, se afla lângă peretele cel mai apropiat de ea. Alte câteva cărți erau stivuite lângă un scaun, iar măsuța dintre scaune avea un pahar de whisky gol pe ea. O bâtă veche de crichet era sprijinită într-un colț.

Una peste alta, era un loc foarte confortabil, masculin. Singura ciudățenie era o colivie foarte mare cu plasă, care stătea în fața unui șir mare de ferestre. În interiorul cuștii erau trei ramuri la înălțimi diferite. Ușa cuștii era deschisă.

O servitoare stătea în fața bibliotecii, cu privirea în sus, cu mâinile în șolduri. Când Alex intră, ea se întoarse către el și îi spuse cu o voce supărată:

– Iarăși mi-a furat pămătuful de praf, stăpâne Alex!

– Îmi cer scuze, Nancy. Am uitat să-l pun în colivie înainte să cobor la micul dejun. Sper că noua fată nu a fost prea speriată.

– Ei, aia, pufni Nancy. Era cât pe ce să-i sară inima din piept când a văzut craniul din camera stăpânului Con. Încă una care pleacă.

Craniu?

– Presupun... Alex se întoarse să se adreseze părții de sus a bibliotecii. Wellington. Dă-l înapoi. Știi că nu ar trebui să sperii personalul din gospodărie.

Sabrina îi urmări privirea până în vârful unui dulap înalt și rămase cu gura deschisă. O pasăre mare stătea pe marginea raftului cu cărți, cu ghearele negre încovoiate peste ea. Era de un roșu aprins pe tot capul și pe partea superioară a corpului, cu burta puternic colorată într-un albastru vinețiu. Ciocul îi era negru și se curba tare în jos și din el atârna un mic pămătuf cu pene. Papagalul își înclină capul ca să se uite la Alex cu un ochi strălucitor pentru o clipă, apoi scăpă instrumentul din cioc. Servitoarea se repezi să-l ridice și dispăru în camera alăturată, bombănind și mormăind în timp ce pleca.

– Îmi tot spun că Wellie crede că pămătuful de pene este o altă pasăre care îi invadează teritoriul, îi spuse Alex Sabrinei. Dar mă tem că doar îi place să aducă oamenii în pragul isteriei.

De pe raftul de cărți, papagalul cârâi:

– Niciodată.

Alex oftă.

– Mi-aș fi dorit ca progeniturile Kyriei să nu te fi învățat atât de bine să faci asta. Nu ești corb, Wellie.

Pasărea se mișca înainte și înapoi și spuse cântat:

– Wellie, băiat bun, Wellie.

– Da, păi, mi-aș dori să fii. Știi cât urăște ducesa când îi sperii pe servitori.

– A zis ceva de un craniu? întrebă Sabrina.

– Poftim? O, da, Con are un craniu pe un cufăr în dormitorul lui. Ceva de la unul din cazurile lui. Nu real, desigur, adăugă el rapid.

Wellie scoase un cârâit care semăna cu chicotitul pe care îl auzise Sabrina mai devreme, zbură prin cameră, trecând printr-o ușă deschisă, în partea opusă celei prin care ieșise servitoarea. Sabrina îl auzea pe papagal strigând ceva cu vocea lui aspră. Părea că spune „Con"

– Îl caută pe fratele meu, explică Alex, apoi strigă spre pasăre: Con nu e aici. Vino încoace, Wellie! Dacă ești bun, te duc la unchiul

Bellard. Se întoarse către Sabrina și îi explică: Îi plac foarte mult camerele unchiului meu. Există un bust special pe care îi place să stea cocoțat.

O clipă mai târziu, papagalul se întoarse, așezându-se pe umărul lui Alex.

– Wellie, băiat bun, Wellie.

– Da, da.

Alex întinse mâna în colivie și luă o nucă din paharul atașat pe lateral, întinzând-o către pasăre. Wellington o crăpă și o mâncă, privind-o pe Sabrina cu ochii lui negri în tot acest timp.

– Wellie, ea este Sabrina. Poți să spui *Sabrina*?

El își răsuci capul într-un mod diferit și cârâi.

– Scuze! Alex zâmbi către ea. Nu ar trebui să încerc să-l învăț numele tău. Va fi o pacoste mare dacă îl va învăța.

– Ce frumos e! Este atât de mare... și roșu.

– Wellie cel roșu, răspunse pasărea, iar Sabrina râse.

– Este splendid. Ea întinse nesigură o mână. Pot să-l ating?

– Da. Nu te ciupește. Va pleca doar dacă nu vrea să fie alintat.

Dar pasărea rămase pe loc în timp ce Sabrina îl mângâia cu un deget blând pe cap. Desfăcându-și puțin aripile, Wellie se înfoie, apoi le strânse înapoi.

– Mergem?

Alex deschise ușa, dându-se înapoi cu o mișcare mare a brațului pentru a o invita pe Sabrina să iasă. Era o imagine ciudată, cu bărbatul atât de frumos, atât de elegant..., purtând pe umăr un papagal viu colorat în roșu și albastru.

Sabrina zâmbi în sinea ei și porni pe hol, întrebându-se ce ciudățenie o mai aștepta în continuare în gospodăria Moreland.

Capitolul 9

În curând găsi răspunsul la întrebare. Ușa de la camera de zi a unchiului Bellard era deschisă. Sabrina se opri în prag, privind mirată în jurul ei. Nu era chiar o cameră de zi, mai degrabă o zonă de

expoziție. Răspândite în toată încăperea, printre câteva scaune și ocazional un taburet, se aflau câteva mese de diferite dimensiuni și înălțimi. Fie că erau uzate și zgâriate, noi și strălucitoare sau poleite cu aur în stilul Ludovic al XV-lea, rotunde, pătrate sau dreptunghiulare, toate erau pline de soldați de jucărie.

– Unchiul Bellard reconstituie bătălii celebre, explică Alex, cu mâna pe cotul ei, îndemnând-o să intre în încăpere. Aceasta este Agincourt. Waterloo. Nu știu ce... de la Sedgemoor. Flutură din mână. Restul colecției se află la moșie.

– Este foarte impresionant.

– De obicei, oamenii rămân fără cuvinte. Alex îi aruncă un rânjet, se întoarse și strigă: Unchiule Bellard?

Fiind distrasă de expoziție, Sabrina nu-l văzuse pe bărbatul cel micuț stând în fața unei biblioteci mari, cercetându-i rafturile. Se pare că nici unchiul nu observase intrarea lor, pentru că se întoarse acum la cuvintele lui Alex, părând mulțumit, cu capul înclinat întrebător. Cu nasul ascuțit, ochii strălucitori și părul ciudat aranjat, îi aminti inevitabil de Wellie.

– A, Alex. Îi zâmbi fericit nepotului său. Nu te așteptam. Și domnișoara, ăăă...

– Sabrina.

– Da, desigur. Căută ochelarii care stăteau pe capul lui și îi trase la loc. Ești domnișoara cu amnezia. Atât de încântătoare. Privirea i se mută pe umărul lui Alex. Bună ziua, generale. Nu te-am văzut de când l-ai furat pe Henric.

– Henric al V-lea, spuse Alex, aparent interpretând în timp ce arăta spre una dintre mese. Agincourt.

Papagalul se mută de pe umărul lui Alex pe un bust deasupra unui dulap, de unde putea supraveghea camera și strada de afară. Să nu iei nimic, Wellie, sau te întorci în colivie.

– Wellie băiat bun, cârâi acesta.

Sabrina se uită cu interes prin cameră. Fiecare perete era căptușit cu rafturi cu cărți și alte câteva volume stăteau stivuite pe scaune, mese și podea, într-un mod aparent întâmplător. Nu era doar o sală de expoziție, ci și o bibliotecă.

Se apropie de una dintre mese, unde era așezată o replică elaborată, inclusiv un peisaj pictat, făcut din papier mâché, cu copaci și

arbuști și chiar o casă mică, precum și două rânduri de armate, una purtând tartane scoțiene.

– Culloden[1], îi spuse Bellard pentru a-i veni în ajutor. Acolo este Trafalgar[2].

Arătă către o altă machetă, în care bărci minuscule navigau pe o mare simetrică.

– Dumneavoastră le-ați construit pe acestea? întrebă Sabrina și se aplecă mai aproape, fascinată.

– Poftim? O, da, am aranjat armatele. Alex și Con au făcut dealurile și văile când erau mai tineri – ei bine, mai ales Alex. Întotdeauna a fost interesat să construiască lucruri. Îi plăcea să cartografieze terenul. Zâmbi către ea, apoi către Alex. Acum, spuneți-mi, cu ce vă pot ajuta?

– Ce te face să crezi că am venit aici pentru ajutor? protestă Alex. Poate că am vrut doar să stăm de vorbă.

– Poate că sunt bătrân, băiete, dar nu sunt încă senil. Ochii bătrânului licăriră. Nu cred că vii cu o domnișoară pe aici pentru a-i arăta niște cărți, bătălii vechi și prăfuite.

Alex rânji.

– Ce știi despre Baddesly Commons?

– Baddesly Commons. Reflectă aspra întrebării. Este un sat, nu-i așa? Ce s-a întâmplat acolo?

– Nimic, din câte știu. M-am gândit că, dacă ceva s-ar fi întâmplat, ai fi știut. Și dacă ai fi știut, s-ar putea să știi ce familii sunt în zonă.

Bellard se încruntă.

– Hmm. Păi, haideți să aruncăm o privire pe hartă.

Îi conduse la un perete care dădea spre stradă, unde patru ferestre lungi și înguste erau acoperite cu hărți. Piesa centrală era o hartă foarte mare a Angliei, plasată pe o placă de plută. Ace de diferite culori erau înfipte în ea la întâmplare.

---

[1] Numele unei localități din Scoția, unde a avut loc una dintre bătăliile dinastice pentru tronul britanic între iacobini, susținătorii familiei Stuart, și noul rege William al III-lea al Angliei. (n.red.)

[2] Bătălia navală de la Trafalgar, soldată cu victoria flotei britanice, condusă de amiralul Nelson, în fața flotelor combinate ale Franței și Spaniei – 21 octombrie 1805 (n.red.)

– Aveți idee în ce parte a țării este?

– Credem că nu este foarte departe de Newbury, deși nu știm în ce direcție. Aș avea o bănuială că la nord sau la sud de el. Sabrina a luat un tren de acolo la Newbury, pentru a continua spre Londra. Nu ar fi avut nevoie să facă asta dacă s-ar fi aflat la est sau la vest de oraș. De fapt... Desigur! Trebuie să fie la sud. Calea ferată merge până la Winchester, nu la nord de Newbury.

Bellard alunecă încet cu degetul pe o linie.

– Aha! Bătu pe hartă de două ori. Uite! Baddesly Commons. Hmm. Își încruntă o sprânceană. Nu mă pot gândi la nimic important în această zonă. De fapt, Wellington a construit o casă de vacanță nu departe de aici. Se opri în timp ce papagalul scoase un țipăt și își repetă numele. Da, Wellie, foarte bine. Dar cred că este puțin mai la est de acolo.

– Stratfield Saye, aprobă Alex. Highclere este tot în zona aceea, cred.

– Highclere? Ce-i asta? întrebă Sabrina.

– Casa lordului Carnarvon. Numele de familie este... ăăă...

– Cred că sunt o descendență minoră a familiei Herbert, răspunse unchiul său.

Ei bine, asta cu siguranță nu începea cu un *B*, se gândi Sabrina – nu că ar fi fost probabil să fie rudă cu un lord.

Alex se uită la Sabrina, iar ea clătină din cap.

– Nimic din toate acestea nu îmi sună familiar.

– Ei bine, nu, multora nu le sună cunoscut, aprobă Bellard.

– Speram că, dacă aflăm câte ceva despre locuri, despre oameni, ceva i-ar putea stârni o amintire Sabrinei, îi explică Alex unchiului său.

– Pot să mă uit în cronicile locale și să găsesc nume ale familiilor din zonă, sugeră unchiul Bellard.

– E prea multă muncă, protestă Sabrina.

– Nu mă deranjează. Bellard zâmbi. Chiar îmi face plăcere să citesc despre istorie, chiar și atunci când nu cunosc oamenii. Sunt atât de multe lucruri interesante care apar. Trebuie doar să găsesc cărțile potrivite.

Își flutură vag mâna către rafturile pe care le cerceta când intraseră ei.

– Ce zici de Bath?

– Bath. Ei bine, da, există destul de multă istorie acolo, până la romani. Dar ce legătură are Bath cu asta?

– Nu sunt sigur, recunoscu Alex. Se pare că a cumpărat un bilet spre Bath, precum și unul spre Londra. Credem că probabil a făcut asta ca să-i deruteze pe urmăritorii ei.

– Te urmărește cineva? O, vai! Unchiul Bellard se încruntă. Știi de ce? Nu, sigur că nu, ce neghiob sunt! Draga mea, este foarte bine că ai venit aici. Avem ceva experiență cu astfel de necazuri.

Întrucât acesta era ultimul lucru pe care Sabrina se așteptase să-l audă spunând despre situația ei, nu făcu decât să se holbeze la el.

– Este posibil, continuă Alex, să nu fi existat nici un motiv ca să cumpere un bilet pentru Bath, în afară de faptul că se afla în direcția opusă Londrei. Se întoarse spre Sabrina. Dar m-am gândit că poate avea o semnificație, un motiv pentru care urmăritorul tău ar crede că este mult mai probabil să mergi acolo decât la Londra.

– Dacă este mult mai probabil, nu știu. Nu știu prea multe despre loc, într-adevăr, în afară de ape. Și acolo e o catedrală, nu-i așa?

– Da, într-adevăr, o catedrală minunată. Este un oraș fermecător, nu mai e atât de la modă ca odinioară, desigur. Romanii l-au numit Aquae Sulis, întrucât celții numiseră izvorul sacru Sulis, după una dintre zeițele lor. A fost ușor pentru romani să schimbe numele zeiței în Minerva lor. Au fost... Dar, nu, deviez prea mult. Unchiul Bellard îi oferi Sabrinei un zâmbet timid care îi cuceri inima. Mă tem că istoria nu va fi de mare ajutor în această situație. Chestia este, Alexander, că Bath nu ar trebui să fie neapărat destinația. Din Bath se poate călători în mai multe locuri diferite. Oricine o urmărește pe domnișoara, ăăă, Sabrina, ar trebui să știe că ea ar fi putut merge spre nord, în Cotswolds, sau în jos spre Taunton sau Exeter, chiar și Cornwall. Ar fi putut continua spre vest, până la Bristol, și de acolo până în Țara Galilor sau, ei bine, aproape oriunde, dacă ar fi luat un vapor. Deci cineva care o cunoștea ar fi putut avea un motiv să creadă că ea călătorește în oricare dintre acele alte locuri. Bath ar putea fi suficient să-l facă să alerge într-acolo.

– Ai dreptate. Este un loc ales cu inteligență, mai ales dacă, așa cum crede Sabrina, nu cunoaște bine Londra.

– Din nefericire, nu ne spune nimic despre cine aș putea fi, spuse Sabrina.

– Mmm. Este adevărat. Ei bine, voi vedea ce pot afla despre Baddesly Commons din cărțile mele. Poate că asta vă va oferi un punct de unde să începeți.

Bellard dădu din cap spre ei și se îndreptă spre peretele opus, căptușit cu biblioteci.

Sabrina privi îngrijorată după bătrân.

– Nu este prea greu pentru el? Ar trebui să stea în picioare atât de mult?

– Unchiul Bellard nu este chiar atât de fragil pe cât pare... la fel cum nu este nici chiar atât de nehotărât. Cred că ambele sunt mai degrabă un soi de culori protectoare, ca ale unui cameleon, astfel încât oamenii să-l lase în pace, să facă ce-i place. L-am văzut stând aici ore întregi, așezându-și machetele în perfectă ordine.

Sabrina aruncă o privire în jur la mesele numeroase.

– Sunt cu adevărat remarcabile. Totul este atât de minuțios și meticulos. Trebuie să fie nevoie de multă cercetare.

– Este. Dar, după cum spunea, adoră să cerceteze în amănunt istoria.

– Ce putem face în timp ce el caută? întrebă Sabrina. Este foarte bine că unchiul tău, Megan și angajatul tău caută informații, dar nu suport să stau doar să aștept. Ar trebui să fac ceva. Se încruntă. Poate că ar trebui să mă întorc pur și simplu la Baddesly Commons. Poate mi-aș aminti totul dacă l-aș vedea din nou, iar dacă nu, măcar cineva ar putea să mă recunoască.

– Nu! Alex părea alarmat. Nu avem idee cine ar putea să te urmărească sau de ce. Probabil că te-ai întoarce imediat în locul de unde ai scăpat. Dacă vrei să vezi dacă te recunoaște cineva, ar trebui să o faci aici, la Londra, unde ai familia mea și siguranța acestei case.

– Dar..., începu Sabrina.

– Da, da, știu, este puțin probabil să locuiești aici, în Londra și, evident, ai fugit din alt oraș de acel cineva. Dar ai venit la Londra cu un motiv. Poate că nu locuiești aici, dar s-ar putea să vii în vizită uneori. S-ar putea să ai o rudă sau un prieten care locuiește aici și care te-ar ajuta. Persoana care ți-a scris scrisoarea, poate.

Sabrina reflectă la această idee.

– Asta ar avea sens oarecum. Dar să merg peste tot în speranța că cineva mă va observa pare puțin... probabil.

– Mă gândeam mai degrabă să o însoțești pe Kyria la unele petreceri sau la teatru, cam așa ceva.

– Păi, sora ta nu m-a recunoscut.

– Nu. Dar nici Kyria nu îi cunoaște pe toți cei din înalta societate. Și dacă nu ai fost aici până acum sau doar ai venit rar în vizită, atunci nu te-ar cunoaște. Asta nu înseamnă că nu este posibil să nu-ți cunoască prietena sau ruda.

– Nu există nici un motiv să cred că prietena mea sau o rudă, chiar dacă ar exista, ar frecventa aceleași cercuri ca un aristocrat.

– Poate că nu. De aceea mergem și la teatru sau la operă, luăm o înghețată de la Gunter's, vizităm unele dintre magazinele preferate ale Kyriei. Ar oferi mai multe posibilități. Este puțin probabil. Recunosc asta. Mă agit puțin, sperând să obțin ceva. Dar ideea este că toate acestea ar fi lucruri plăcute de făcut. Nu ți-ar plăcea să mergi la bal sau să vezi o piesă de teatru? Să cheltuiești o parte din acea sumă mare de bani pe care ai adus-o cu tine? Dacă nimeni nu te recunoaște, nu este o pierdere atât de mare – îți vei petrece totuși timpul într-un mod plăcut. El zâmbi. Și eu la fel. Mi-ar plăcea foarte mult să-ți arăt orașul, conchise el și îi întinse mâna.

Sabrina ezită, apoi își strecură mâna într-a lui.

– Și eu mi-aș dori același lucru.

Capitolul 10

Alex ședea la masa lui de desen, privind pe fereastră. Venise la birou să lucreze, dar până acum își petrecuse cea mai mare parte a zilei cugetând. În ultimele două săptămâni, urmaseră planul lui de a vizita și de a fi văzuți în jurul Londrei. Fuseseră la o piesă de teatru cu Megan și Theo. Merseseră la operă, vizitaseră muzee, participaseră la o mică serată. Când Alex fusese nevoit să lucreze la birou, Kyria o luase pe Sabrina la cumpărături ca să-și ia o pălărie și mănuși, și toate lucrurile mici de care avea nevoie cineva atunci când deținea doar un set de toaletă cu perie și pieptăn, și niște lenjerie intimă.

Alex și Sabrina se oferiseră de bunăvoie să-i însoțească pe cei mai tineri membri ai gospodăriei în Hyde Park, întrucât dădaca lor se deplasa încă cu greu din pricina gleznei scrântite. La drept vorbind, după ce alergaseră după cele două fetițe toată după-amiaza, Alex se întrebase cum naiba reușea dădaca lor să se descurce singură. Într-o zi îi duseseră pe copiii Kyriei la Gunter's la înghețată și se întorseseră la casa Kyriei să se joace, iar acolo Cei Mici și sora lor mai mare, Emily, au inventat povești din ce în ce mai ciudate despre Sabrina și sosirea ei cu un tren la Londra, până când se prăpădiseră cu toții de râs.

Sabrina se bucurase clar de timpul petrecut, dar nu descoperiseră nimic referitor la identitatea ei. Alex, în schimb, aflase cât de mult spera ca Sabrina să nu fie căsătorită. Se culca în fiecare noapte gândindu-se la ea și în fiecare dimineață se trezea nerăbdător să o vadă. Nici măcar coșmarul său de a fi închis într-o cameră, pe care îl avusese din nou de două ori, nu îl mai supăra dimineața, căci gândurile la Sabrina îi umpleau repede mintea.

Era periculos să se afle atât de mult în preajma ei. Ar fi fost o nebunie să se îndrăgostească de o femeie în situația ei – chiar și Theo, ultimul membru al familiei care l-ar fi avertizat împotriva pericolului, îl luase deoparte cu o zi înainte și îi amintise de toate motivele pentru care Alex ar trebui să nu se îndrăgostească de Sabrina.

Cu toate acestea, i se părea că nu poate fi rezonabil. De fiecare dată când o vedea, o dorea și mai mult. Noaptea trecută, când venise la cină în rochia aceea de culoarea lavandei, cu decolteul larg, fără umeri, abia se abținuse să nu o ia în brațe și să nu o sărute. Fusese și mai rău, se gândi el, pentru că o sărutase în acea noapte. Dacă nu ar fi făcut-o, n-ar fi știut ce gust avea ea, ce senzații îi deștepta și cum i se potrivea trupul moale pe al lui.

Părul ei îl ademenea. Ochii ei mari și albaștri îl încântau. Vocea ei, râsul ei grăbit și ușor, zâmbetul ei îl tachinau. Trebuia să-și reamintească de câteva ori pe zi că ar fi fost un nemernic să profite de ea. Poate că, dacă ar fi simțit doar dorință, ar fi reușit să stea departe de casă, să petreacă mai puțin timp cu ea. Dar adevărul era că pur și simplu îi plăcea compania ei. Îi plăcea să vorbească cu ea, să o facă să râdă, să privească cum se bucură de fiecare lucru nou pe care îl descoperă. În timpul petrecut departe de ea, minutele păreau să

se târâie. Își imagina ce făcea și invidia pe oricine era cu ea. Nu putea să se ocupe de nici o sarcină mai mult de câteva minute.

Și-ar fi dorit să fie și Con acolo. Voia să vorbească cu el despre toate sentimentele lui noi, nebunești, care i se amestecau în piept. Și, dintr-un motiv pe care nu-l putea defini, voia ca el s-o cunoască. Voia ca ei doi să se înțeleagă. Voia...

Gândurile lui neconstructive fură întrerupte de Tom Quick, care fluiera în timp ce urca treptele. Profitând de ocazie ca să-și părăsească masa de lucru, Alex sări în picioare și se duse la ușă.

Tom zâmbi.

– Salutare, șefu'. Trebuie să-mi fi citit gândurile. Tocmai veneam să te văd.

Emoția lui Alex crescu în intensitate.

– Ce este? Ai aflat ceva, nu-i așa?

– Nici o vorbă despre vreo domnișoară dispărută, îi spuse Quick, intrând și închizând ușa. Dar cred că ți-am găsit casa. Uite adresa! Puse o bucată de hârtie pe masa de desen, apoi se lăsă pe un scaun ca și cum ar fi fost epuizat. Să-ți spun drept, a fost o treabă grea, asta. Am mers în sus și în jos pe fiecare stradă elegantă din Londra. Mai erau câteva care păreau asemănătoare, dar aceasta se potrivește până la mânerul ușii.

Alex studie adresa. Nu era departe.

– Ai descoperit ceva despre ea?

– Nu m-am uitat la nici un document. Am întrebat alături, iar servitorii au spus că nu locuiește nimeni acolo. Asta e tot ce știu ei. În cealaltă parte au spus că tipul care locuia acolo a murit acum câțiva ani – șase sau șapte, sau mai mult, credeau ei. Au confirmat că a fost goală în ultimele câteva luni, dar înainte de asta, era închiriată pentru Sezon în fiecare an.

Alex dădu din cap. Era obiceiul multora care locuiau pe moșiile lor să închirieze o casă în oraș pentru lunile Sezonului social. O casă în această zonă ar fi fost ușor de negociat. Informația îl puse puțin pe gânduri; poate că ceasul avea legătură cu cineva care locuise în casă doar pentru câteva luni. În acest caz, probabil că nu le-ar oferi nici un indiciu.

Dar nu, sentimentul legat de ceas fusese unul de iubire profundă. Era mult mai probabil să fi aparținut cuiva care deținuse casa cel puțin câțiva ani – poate bărbatul despre care vecinii spuneau că

murise cu niște ani în urmă. Ar fi putut fi tatăl sau bunicul ei. Dacă ar fi murit cu ceva timp în urmă, asta ar explica faptul că Londra nu i se părea Sabrinei familiară.

– Dar peste drum?

– Slujitorii de acolo erau prea mândri pentru a vorbi cu vreun străin trecător. Casă mare, se întinde până la colț – nu la fel de mare ca Broughton House. Am decis să renunț și să nu întreb mai departe pe stradă. Speram să te prind înainte să te întorci acasă.

– Da, e bine. Tom, vreau să afli tot ce poți despre locul respectiv – cui aparține acum și așa mai departe. Mă interesează în special individul ăsta care a murit. Care era numele lui? A lăsat-o cuiva? A vândut-o?

– Se rezolvă, șefu'!

– Vrei să încetezi să-mi spui așa? spuse Alex exasperat. Sunt cu cinci ani mai tânăr decât tine.

– Ooo, nu pot face asta, domnule. Nu ar fi respectuos, zâmbi Tom obraznic.

– Nu ar mai fi enervant, vrei să spui.

Chicotitul lui Tom când ieși pe ușă era semnul unui pact. Clătinând din cap, Alex începu să-și pună deoparte materialele. Făcuse destule planuri pentru moment. Trebuia să lase lucrurile să se așeze în mintea lui înainte de a face vreo schimbare. În plus, era prea nerăbdător să treacă pe la această adresă.

Îi spuse birjarului să-l lase cu o stradă înainte de a ajunge la casă, apoi trecu pe lângă ea. Inima i-o luă razna la vederea acesteia. Tom avea dreptate. Acesta era locul pe care îl văzuse. La nivelul fundației lipseau niște tufișuri joase, iar obloanele și ușa de la intrare erau negre. Schimbări, se gândi el, de când bărbatul care deținea ceasul o văzuse ultima oară. Cumva, văzând-o, se simțea și mai sigur că locuința aparținuse proprietarului acelui ceas.

Era o casă elegantă. Lui Alex i-ar fi plăcut să zăbovească o clipă în fața ei și să o examineze, dar nu voia să atragă atenția asupra interesului său. Cel puțin o parte dintre vecini erau bârfitori. Se mulțumi cu o privire rapidă care cuprinse zona, inclusiv aleea îngustă de-a lungul casei până la ușa laterală, mai puțin elegantă.

Merse pe jos restul drumului până acasă pentru că îi consuma o parte din energie. Era nerăbdător să-i spună veștile. Dornic să reușească în sfârșit *să facă* ceva pentru Sabrina.

Viziunea lui Alex cu privire la un anunț dramatic fu diminuată de faptul că Sabrina nu se afla în salonul confortabil de la etaj, nici măcar în camera sultanului, ceea ce îl determină să o caute prozaic prin casă, oprindu-l în cele din urmă pe unul dintre lachei să întrebe unde se afla. Denby îi spuse că plecase la o plimbare în spatele casei, așa că se îndreptă spre grădină.

O zări de cealaltă parte a straturilor simetrice de flori, plimbându-se pe iarbă spre zidul înalt din spate. Purta una dintre rochiile lui Megan, cu dungi albe și albastre, cu o fustă practică strâmtă, lipsită de ornamente, cu excepția unei eșarfe late care îi făcea talia foarte mică. Eșarfa se prindea la spate într-o fundă uriașă și cochetă, care stârnea mâinile oricărui bărbat să fie dornice să o prindă și să o dezlege.

Probabil că îi auzise pașii pe poteca de piatră a grădinii, pentru că se întoarse și îl zări, cu fața toată un zâmbet. Grăbi pasul când veni să se întâlnească cu el, iar el se gândi că trebuie să fi zărit ceva pe chipul lui, căci ea strigă:

– Ce este? Ai descoperit ceva?

– Am descoperit. Sau, mai degrabă, Tom a făcut-o. Este casa care... Făcu o pauză, dându-și seama că era brusc pe un teren riscant. Ăăă, este o casă care cred că ar putea avea legătură de tine.

– O casă! Dar de unde a știut? Cum a găsit-o? Este casa mea?

De ce nu se gândise să aibă pregătită o poveste? Avea nevoie de un motiv plauzibil pentru care Tom căutase o anumită casă, una care să nu-l implice pe el însuși cu „vibrații" de la un obiect neînsuflețit. Dar în acest moment nu putea găsi unul, așa că Alex ocoli problema și spuse:

– Nu, sunt sigur că nu ai locuit acolo, cel puțin nu în ultima perioadă. Nu locuiește nimeni în ea în acest moment, dar în ultimii ani a fost dată mai multor oameni.

– Este o casă de închiriat? Dar ce legătură are cu mine?

– Nu sunt prea sigur. De aceea m-am gândit să merg acolo în seara aceasta.

– Dar cum poți afla ceva? Ai spus că nu locuiește nimeni acolo.

– Acesta este cel mai bun moment pentru a cerceta o casă.

– Alex! Ea făcu ochii mari. Vrei să spui că intenționezi să... să pătrunzi cu forța în acel loc?

– Nu voi sparge o fereastră sau altceva, zâmbi Alex felicitându-se în sinea lui pentru că pentru că reușise să-i distragă atenția.

– Dar nu ai cheie, sublinie ea. Făcu ochii mici. Ai de gând să spargi încuietoarea? De unde a învățat fiul unui duce cum să spargă o încuietoare?

– De la Tom Quick. Con și cu mine am stat adesea în preajma lui când eram mici. Când era tânăr, era mai degrabă un hoț de buzunare, dar învățase și o serie de alte moduri utile de a face rost de bani.

– Angajatul tău este un hoț? îl privi ea încremenită.

– Nu mai este. Ultimul portofel pe care l-a luat i-a aparținut fratelui meu, Reed.

– A furat banii fratelui tău? Apoi Reed l-a angajat?

– Nu, mai întâi l-a trimis la școală. A văzut mai multe calități la Tom decât au văzut mulți alții.

– Cu siguranță. Ea se apropie mai mult. Alex, insist să merg cu tine. Este vorba despre viitorul meu – ei bine, despre trecutul meu de fapt – și ar trebui să fiu și eu acolo.

– Desigur. De ce să nu fii?

– Pentru că... ei bine, m-am gândit că ai obiecta. M-am gândit că ai spune că nu este genul de lucru pentru o doamnă, că este prea periculos sau „pur și simplu, nu se cade" sau ceva de genul ăsta.

– Așa e. Alex făcu o pauză. Presupun că ar putea fi periculos. Nu m-am gândit la asta. Doar că, dacă i-aș fi spus așa ceva Kyriei, mi-ar fi dat probabil una. Olivia și Thisbe, de asemenea. Și mă înfior când mă gândesc ce mi-ar face Megan. Se încruntă. Dar poate că nu ar trebui să mergi. Nu cred că se va întâmpla ceva neplăcut, dar este totuși o spargere și intrare prin efracție.

– Nu îndrăzni să te răzgândești, îl avertiză Sabrina, fixându-l cu o privire la fel de încăpățânată ca oricare dintre surorile lui. O să-ți fac mai rău decât ți-ar face ele.

– Sunt prea inteligent ca să-ți interzic, crede-mă, râse Alex.

– Când mergem? Acum?

– Nu, încă este lumină afară, iar acest lucru se face mai bine la adăpostul întunericului. În seara asta, după cină... Și îmbracă-te cu ceva închis la culoare.

Ochii Sabrinei scânteiau.

– Megan mi-a împrumutat o mantie zilele trecute. Este bleumarin și are glugă.

– Perfect. Și cei mai practici pantofi și fustă pe care le ai, în caz că trebuie să alergăm.

Propria lui garderobă era mai dificil de camuflat pe întuneric, având în vedere multitudinea de cămăși albe scrobite. Rezolvă problema făcând o razie în dulapul lui Con. Acesta trebuia să aibă ceva pentru ocazionalele spargeri și intrări prin efracție. Se dovedi de fapt că fratele lui avea o gamă uimitoare de îmbrăcăminte pentru deghizări; în adâncul sufletului, bănuia Alex, lui Con i-ar fi plăcut să fie pe scenă.

Sub privirile curioase ale câinelui și ale papagalului, Alex se îmbrăcă într-o cămașă închisă la culoare, de muncitor, fără guler, și cu o haină din stofă aspră, adăugând o pereche de mănuși de-ale lui, simple, din piele neagră. Nu putea să facă nimic pentru a-și ascunde paloarea feței, dar șapca banală de catifea neagră trasă în jos pe frunte îi era oarecum de ajutor.

Rufus se luă după Alex când acesta merse pe hol și bătu încet la ușa Sabrinei. Ea ieși afară de parcă l-ar fi așteptat. Văzu că purta un corset simplu și o fustă albastră închisă la culoare, fără turnură și cu un jupon subțire pe dedesubt, precum și botine rezistente din piele neagră. Pe braț avea o mantie.

– Excelent. Nu-și putea lua gândul de la jupoanele lipsă de sub fusta ei, dar și-l alungă hotărât. Hai să coborâm prin spate. Poate nu va trebui să-i explic nimănui din familia mea ce facem – asta nu înseamnă că ei nu ar proceda în același fel.

– Servitorii nu își vor pune întrebări?

El ridică din umeri.

– Poate. Dar ei sunt obișnuiți cu obiceiurile noastre ciudate, așa cum le spune doamna Albină.

Sabrina aruncă o privire îndoielnică spre câine, în timp ce mergeau în liniște spre scările din spate.

– Îl iei pe Rufus? Nu este destul de vizibil?

– Are, din păcate, o culoare deschisă, încuviință Alex, privind în jos la câinele aproape alb cu pete de blană închisă la culoare. Totuși, cine o să creadă că cineva ia cu el un câine ca să pătrundă într-o casă? Și poate să ne supravegheze ca să se asigure că nimeni nu ne ia prin surprindere. În plus, știe că ceva se întâmplă și ar stârni o

agitație atât de mare când aș pleca, încât nu ar mai fi nici o speranță să ies în liniște. Bine că am reușit să ies și fără Wellington.

Așa cum se aștepta, servitorii care făceau curățenie în bucătărie abia i-au băgat în seamă în timp ce treceau pe acolo. Din obișnuință, șterpeli o bucată de carne dintr-o farfurie și i-o strecură lui Rufus.

– Nu mai încuraja jigodia aia zdrențăroasă, stăpâne Alex, spuse bucătăreasa fără să se întoarcă.

– Ai grijă, Gert! Rufus va crede că nu-ți place el, răspunse Alex.

Femeia pufni, aruncând o privire spre ei și analizându-le vestimentația.

– Se pare că dumneata ești cel care trebuie să aibă grijă, stăpâne Alex.

– Voi avea.

Alex deschise ușa și o conduse pe Sabrina afară.

– Și nu o azvârli pe biata fată într-unul din scandalurile dumitale, bine?

Se întoarse cu un zâmbet simulat, punându-și mâna pe inimă într-un mod dramatic.

– Gert! M-ai rănit.

– Fii serios! îi spuse Gert, făcându-i semn să plece, incapabilă să-și ascundă zâmbetul.

Afară, o găsi pe Sabrina privindu-l.

– Toți te iubesc foarte mult!

– Toți cred că am încă doisprezece ani.

Întinse mâna și îi luă mantia ca să i-o aranjeze pe umeri. Privind în jos la chipul ei, îi legă panglicile de la gât. Mâinile îi coborâră, dar era reticent să facă un pas înapoi.

– Gata, acum ești deghizată corespunzător.

– O, mai am câte ceva, spuse Sabrina cu un mic rânjet îndrăzneț și scoase un obiect din buzunar. O mască!

Își ridică jumătatea de mască neagră în dreptul ochilor și o legă la spate. Întunecată și satinată pe pielea ei albă, catifelată, masca crea o seducție subtilă, ascunzând-o, chiar dacă expunea conturul buzelor de sub ea. Sabrina părea ușor misterioasă și absolut atrăgătoare. Nu-și dorea decât să o sărute, cu râsul ei ispititor trecând prin el ca o unghie care alunecă pe șira spinării.

Din fericire pentru puterea lui de stăpânire, Sabrina se dădu înapoi și își ridică gluga. Adevărul era că această înfățișare nu făcea decât să-i sporească și mai mult dorința, pentru că arăta ca o femeie pusă pe întâlniri secrete. Dar cel puțin mișcarea ei rupsese vraja de moment, permițându-i să-și adune gândurile împrăștiate.

– Ei bine... Alex își drese glasul. Hai să mergem. Avem de comis o infracțiune.

Capitolul 11

O luară pe stradă cu Rufus tropăind fericit pe lângă ei. În afară de primul impuls de a fugi, când părăsiseră Broughton House, câinele rămase aproape de Alex, oprindu-se doar ocazional pentru a examina un anumit miros atrăgător.

Întunericul serii îi învăluia ca o catifea, tăcut și încețoșat, luminile stradale creând pete calde de lumină aurie. În depărtare putea auzi tropotul copitelor de cai și uruitul roților când vreo trăsură trecea pe stradă, dar aici el și Sabrina erau singuri în această atmosferă ciudat de intimă.

Ea îl luase de braț, iar el își potrivi pasul mai lung cu al ei, diferența fiind abia sesizabilă. Era suficient de aproape încât parfumul ei să-i gâdile simțurile, făcându-l să-i fie greu să gândească. Gândul că ea s-ar fi dat cu parfum pentru a pătrunde într-o casă era absurd, dar el era bucuros că făcuse acest lucru, oricât de mult l-ar fi distras.

Distanța de la Broughton House până la obiectivul lor nu era foarte mare, iar el zări acum casa pe strada din față.

– Uite-o acolo! Își păstră vocea joasă. Este pe strada următoare, a doua casă de pe partea opusă a străzii noastre.

– Casa albă cu obloane negre?

– Da, aceea este.

Așteptă vreun semn de recunoaștere de la Sabrina, dar nu simți nimic, nici chiar dinspre latura ei emoțională, care zăcea tăcută în străfundul creierului lui. Percepuse o exclamație nedeslușită de entuziasm în ea din momentul în care plecaseră de acasă – începuse

să i se pară normal să fie atât de conștient de ea –, care se accentuă doar puțin în intensitate când văzu casa. Avea bănuiala dezamăgitoare că nu era casa ei.

Trecură pe lângă casă și urcară pe mica alee dintre ea și următoarea casă. Alex ridică un felinar luat din magazia grădinarului din spatele casei lor, dar nu îl aprinse, lumina de la felinarele stradale fiind suficientă. Dar, când intrară în pasajul întunecos, el se opri să aprindă felinarul, închizând toate părțile, cu excepția uneia, pe care o ținea deschisă doar parțial. Era suficient pentru a răspândi lumină în fața lor, exact atât cât să-i ajute să nu se împiedice.

– Dacă ne vede cineva? șopti Sabrina.

Alex aruncă o privire spre casa vecină.

– Mă îndoiesc că are cine. Nu sunt lumini în camerele de la etaj. Îmi imaginez că servitorii sunt prea ocupați ca să se uite aici. Dar, dacă o fac, ei bine, va trebui doar să îi înfruntăm cu tupeu.

– Știi să spargi o încuietoare?

– Îmi imaginez că da. Dacă nu, presupun că va trebui să fugim.

Perspectiva incitantă începea să-i pătrundă în sânge ca șampania. Trecuse mult timp, se gândi el, de când trăise o aventură. Își coborî privirea, zâmbindu-i.

– Nu-ți face griji, continuă el. Dacă se ajunge la asta, va trebui doar să-l bat pe respectivul.

– O!

Ochii i se măriră puțin. Alex fu nevoit să își înfrâneze un impuls de a se apleca și de a o săruta.

Ajunseră la ușa din capătul îndepărtat al casei și Alex lăsă felinarul jos, ridicând puțin apărătoarea ca să răspândească mai multă lumină asupra încuietorii. Căutând în jachetă, scoase o husă mică de piele și luă câteva unelte subțiri de metal. Se așeză într-un genunchi și strecură firele pe gaura cheii. Sabrina stătea în spatele lui, sperând să blocheze cu fustele ei lumina slabă.

Tocmai auzise clinchetul broaștei învârtindu-se când Rufus, care aștepta cu răbdare, scoase brusc un mârâit adânc, din gât. Alex acoperi felinarul, mascând lumina și îndesă în același timp uneltele într-un buzunar. Se ridică în picioare, întorcându-se să privească pe alee.

O siluetă robustă își făcu apariția, pălăria de pe cap identificându-l drept polițist. Se plimba cu un aer nepăsător, făcându-și, fără

îndoială, rondul de noapte. Totuși, în orice moment ar fi putut privi înspre ei. Alex își puse rapid brațele în jurul Sabrinei, trăgând-o aproape de el și îngropându-și fața în gâtul ei ca să-și ascundă paloarea revelatoare.

– Șșș! Un polițai.

Așteptară, ascultând sunetul pașilor bărbatului. Alex era foarte conștient de trupul Sabrinei în brațele lui, de căldura și moliciunea ei, de aroma ispititoare a parfumului care îi umplea nările. Respirația ei era rapidă, sânii lipiți de el. Ipostaza lor periculoasă nu făcea decât să contribuie la seducție, sporind fiecare senzație, fiecare emoție.

Când pașii polițistului se pierdură în depărtare, ei rămaseră așa cum erau, cu brațele încă strânse unul în jurul celuilalt. Alex își ridică fruntea și îi privi chipul. Ea îl privi la rândul ei, gluga alunecându-i puțin de pe cap și încadrându-i perfect fața. Ochii ei erau blânzi și întunecați, imposibil de descifrat în lumina palidă. Alex rămase așa un moment, gândindu-se la toate obstacolele și avertismentele care îi despărțeau, la numeroasele motive pentru care ar fi trebuit să îi dea drumul.

Se aplecă și o sărută.

Buzele ei cedară, ba mai mult decât atât – ea răspunse, cu gura fierbinte și nerăbdătoare. Îi cuprinse gâtul cu brațele și se lipi de el, buzele ei sărutându-l la fel de flămând ca ale lui. Sărutul ei era amețitor, îmbătător, făcându-l să își piardă stăpânirea de sine și să dea uitării toate gândurile prudente. Nu se putea gândi decât la cât de mult o dorea, la cât de bine era să o guste, la cât de multe ar mai putea să simtă.

Își strecură o mână sub mantia ei, găsind și mângâind sfârcurile catifelate ale sânilor. Ea scoase un sunet ușor de surprindere în gura lui, urmat de un geamăt mult mai senzual. Când gura lui o părăsi pe a ei pentru a-i explora gâtul, ea se lăsă pe brațul lui, întorcând capul ca să-și expună gâtul la sărutările lui.

– Hei, ce se întâmplă aici?

O voce puternică îi întrerupse din vălul pasiunii lor și se depărtară unul de celălalt, întorcându-se spre bărbatul care stătea la câțiva metri de ei în ușa deschisă a casei de alături. Din camera din spatele lui se revărsa lumină, transformându-l într-o siluetă și

făcând imposibilă identificarea chipului, dar vocea lui îl califica mai degrabă ca servitor al casei, decât ca stăpân.

– Cine sunteți și ce căutați aici?

– Rămâi aici, murmură Alex.

Apoi, înaintă câțiva pași, îndreptându-și vocea către celălalt bărbat.

– Nu cred că este treaba dumitale.

Tonul vocii lui era destul de arogant. Se opri cu grijă în afara razei de lumină din prag; nu i-ar fi folosit la nimic ipostaza de aristocrat dacă bărbatul ar fi putut vedea ținuta lui Alex.

– Este, dacă jefuiești casa aceea, replică celălalt bărbat, deși vocii sale îi lipsea mult din convingerea anterioară.

– Ei bine, acum este casa *mea*, așa că ți-aș fi recunoscător dacă te-ai întoarce înăuntru, să mă lași să o văd. Cum te numești? Cine este angajatorul tău? Alex se uită cu dispreț la bărbatul mai scund, privindu-l din cap până în picioare. Știe că ai obiceiul să-i acostezi vecinii?

Bărbatul făcu ochii mari, chipul lui fiind acum plin de incertitudine și făcu un pas înapoi.

– Eu... ăăă... ce? Nu! Adică... îmi cer scuze, domnule, dar am crezut că sunteți, știți, un hoț. Nimeni nu locuiește acolo.

– Ei bine, după cum poți vedea, nu sunt hoț. Și prietena mea... Vocea i se schimbă la acest cuvânt, pe care îl rosti cu o aluzie îngâmfată, în timp ce privea înapoi la silueta evident feminină a Sabrinei. Doamna Blackwell va locui aici acum. Vei descoperi, fără îndoială, că este cea mai... retrasă vecină și sunt sigur că o vei trata cu cel mai mare respect.

Vocea i se întări la ultima afirmație și, făcându-i bărbatului un semn scurt și tăios din cap, se roti și se întoarse la Sabrina. Cu o voce mai blândă, totuși una clar îndreptată către bărbatul din spatele lor, el îi spuse:

– Nu-ți face griji, iubito, nu te va deranja! Nimeni nu stă în calea vicontelui de Chumley. Acum... unde este felinarul acela blestemat?

Ignorând expresia ei uluită, el se aplecă și ridică apărătoarea de pe felinar, astfel încât să arunce mai multă lumină asupra situației fără să le lumineze cu adevărat fețele. Sperând că nu se înșelase când auzise încuietoarea învârtindu-se mai devreme, întinse mâna și răsuci clanța ușii, răsuflând ușurat când aceasta se deschise ușor.

Făcând un pas înapoi, o conduse pe Sabrina în încăperea din fața lui, iar Rufus intră imediat în urma lor. Alex se întoarse să închidă ușa și văzu spatele celuilalt bărbat intrând în casa lui.

Alex încuie ușa și se întoarse să se sprijine cu spatele de ușă, oftând puternic.

Sabrina se holba la el, cu pumnii în șolduri.

– Alex! Nu pot să cred că i-ai spus asta. Ai lăsat să se înțeleagă că eu... că aș fi...

– O femeie cu reputație îndoielnică care este instalată ca amanta unui lord? întrebă el, ridicând o sprânceană.

– Da! Ea începu să râdă. Nu știu dacă să mă simt jignită sau impresionată.

– Nu ai de ce să te simți jignită. Te-am făcut o femeie importantă cu o reputație îndoielnică – Chumley este un viconte.

Ea râse mai tare.

– Există cu adevărat un Chumley?

– Habar nu am. Pur și simplu, am imitat un tip pe care l-am cunoscut la Oxford.

– De unde ai știut să faci asta? Eram sigură că am fost prinși. Îmi și imaginam cum ducele va trebui să vină să ne scoată pe cauțiune din închisoare.

– Ei bine, ar fi fost un spectacol pe cinste, zâmbi el. Bănuiam că tipul va bate în retragere dacă sunt suficient de arogant. Vezi tu, nu avea de unde să știe dacă această casă tocmai fusese închiriată sau vândută. Ce lacheu și-ar dori să se certe cu un viconte? Șmecheria nu era să-i răspund la întrebări, de parcă eu aș fi fost cel care greșea, ci să întorc vina asupra lui. Aroganța și disprețul ies învingătoare de obicei.

– Asta este imoral.

– Ei bine, da, încuviință el. Dar este convenabil. Acum nu va mai trebui să ne facem griji că cineva de la casa alăturată vede lumină printre draperii – ei știu că explorăm noua noastră locuință.

– Noua *mea* locuință, vrei să spui, îl corectă Sabrina cu un zâmbet ștrengăresc. Tu, evident, vei rămâne cu soția ta, ca un ticălos ce ești, întreținându-ți în tot acest timp amanta pe picior mare.

– Draga mea copilă, îl jignești pe bietul Chumley. Fără îndoială, Chum a trebuit să se căsătorească cu o moștenitoare rece și trufașă

ca să salveze moșia familiei de la ruină, fapt care l-a condamnat la o viață fără iubire.

– Chum?

– Așa îi zic prietenii lui, zâmbi el, bucurându-se de râsul ei.

– Ești incorigibil! Sabrina se întoarse, aruncând o privire în jur. Ei bine, nimic nu pare cunoscut aici.

– Nu cred că bucătăria ar putea să-ți pară cunoscută. Să explorăm mai departe. Ridică puțin apărătoarea de pe felinar și băgă capul în camerele mici atașate bucătăriei. Magazie. Spălătorie. A, iată cămara majordomului care duce spre sala de mese. Rufus, șezi! Rămâi de pază!

Câinele scheună, dar se așeză, cu urechile ciulite.

Merseră prin partea inferioară a casei. Mobilierul era ascuns în mare parte sub huse de praf, dându-i atmosfera ușor ciudată a unei case neocupate de mult. Erau puține obiecte decorative de văzut, în afară de picturile de pe pereți, pentru a oferi senzația de oameni care locuiau acolo. Nimeni nu ar lăsa obiecte personale, presupunea el, într-o casă care era închiriată unor străini, dar era descurajant pentru speranțele lui de a obține informații din locul respectiv.

Pentru simțurile lui Alex, casa degaja sentimentul anost, amestecat al locurilor publice. Încercă să atingă discret cât mai multe obiecte de mobilier, dar nu avu acces la oamenii care trăiseră aici sau la evenimentele care se întâmplaseră. Experiența lui îi spunea că doar emoțiile cele mai recente sau cele mai acute, cele mai de impact erau absorbite în obiecte. Ceva drag și personal, cum era ceasul de buzunar al bărbatului, era cel mai probabil să păstreze un sentiment despre el; probabil că îl purtase aproape de inimă ani la rând.

Dar cu obiectele neimportante, în special cele folosite de mulți oameni, era greu de lucrat. Cu toate acestea, Alex merse prin toate camerele, făcând tot posibilul să-și deschidă mintea la orice senzație întâmplătoare care ar fi putut apărea.

Sabrina merse după el.

– Cine este proprietarul acestei case? De ce este goală?

– N-am idee. Știu doar ce i-au spus vecinii lui Tom, că proprietarul său nu mai este și a fost închiriată în ultimii ani la diferite familii.

– Nu mai este? A murit?

– Sau s-a mutat. Sau a vândut-o. Tom va cerceta registrele mâine.

Ea aruncă o privire peste tot în jur.

– Pare destul de tristă, nu-i așa?

– Un pic, încuviință el.

Merse pe hol, până în camera alăturată. Era mare, un salon de primire, presupunea el. Sabrina, venind în spatele lui, scoase un icnet de spaimă. Alex se întoarse spre ea.

– Ce? Ai văzut ceva? Îți amintești ceva?

– Nu, nu tocmai.

Se uita la tabloul mare care atârna deasupra șemineului. În acesta, o femeie încântătoare cu părul negru era așezată pe o bancă într-o grădină.

– Doar că... nu știu. M-a făcut să tresar. Nu sunt sigură exact de ce. Dar eu... nu pot să spun cum o cheamă. Nici nu pot spune că simt că o cunosc. Doar că... am simțit ceva. Se încruntă, apoi făcu un gest de nepăsare. Nu pot să explic. Oftă. Mi-e teamă că nu prea sunt de folos.

– Nu, e în regulă. O să ne dăm seama.

El îi strânse mâna liniștitor.

Părea firesc să-i țină mâna într-a lui în timp ce se îndreptau pe hol.

Următoarea cameră conținea rafturi goale și un birou care se dovedi a fi la fel de gol. Un scaun confortabil din piele se afla în spatele biroului. Alex își sprijini mâinile pe spătarul scaunului și simți ceva slab și de nedefinit. Dar era aceeași prezență pe care o simțise ținând ceasul de buzunar. Aici, cel puțin, prezența bărbatului încă stăruia, confirmând convingerea lui Alex că acesta fusese stăpânul gospodăriei. Dar cine era el? Era exasperant să găsească locul curățat de hârtii sau bunuri care l-ar fi putut identifica.

Sabrina îi dădu drumul la mână și se îndreptă către pereții camerei, uitându-se atent la operele de artă. El i se alătură, ridicând felinarul pentru a lumina mai bine picturile. Pe un perete era o hartă, care îi amintea de cea a unchiul său, însă pe aceasta nu erau ace sau marcaje utile. Apoi era un desen în tuș al unei biserici impresionante.

Se aplecă mai aproape pentru a-l privi cu atenție.

– Nu recunosc biserica asta. Crezi...

– O, aceasta este catedrala din Wells. Sabrina merse mai departe, apoi se opri brusc și se întoarse spre el, cu ochii mari. Cum am știut asta?

– În același mod în care știi o mulțime de alte lucruri. Sunt cunoștințe generale pe care le-ai dobândit cândva în viața ta.

– Crezi că am dreptate? Este catedrala din Wells?

– Nu știu. Nu am văzut niciodată locul. O putem căuta când ajungem acasă. Dar de ce ai spune asta dacă nu l-ai recunoaște? Chestia este că, dacă recunoști asta, înseamnă că ți-e familiară din anumite motive.

– Am locuit în Wells? întrebă ea, cu vocea vibrând de entuziasm. A locuit acolo omul care era proprietarul acestei case? De aceea avea desenul?

– Nu știu. Dar cred că lucrările de artă de pe pereți, ca și mobilierul, au aparținut probabil proprietarului inițial și sunt lăsate aici pentru chiriași.

– Crezi că am cunoscut persoana care era proprietarul acestei case? Femeia aceea din tablou?

– Nu-mi place să trag concluzii pripite, dar cu siguranță este posibil. Chiar verosimil. Nu-mi amintesc dacă unchiul Bellard a menționat asta, dar Wells este unul dintre acele orașe în care se poate merge din Bath.

Ea dădu din cap, cu chipul luminându-se de nerăbdare.

– Hai să ne uităm sus!

Scara era o spirală grațioasă care se curba din foaier. Indiferent cine fusese proprietarul, se gândi Alex, casa îi plăcea. Linii curate, simple și tușe elegante. Era genul de casă pe care un bărbat ar vrea să o cumpere... dacă se gândea să cumpere o casă. Oare ce ar putea descoperi dacă s-ar prezenta ca un posibil cumpărător?

Sabrina urcă ușor treptele, cu Alex în urma ei. Prima cameră era complet goală, a doua avea mai multe piese de mobilier, toate acoperite, cu excepția patului. Alex rămase cu privirea abătută spre pat. Se uită la Sabrina și o văzu privindu-l; ea se întoarse repede. Aerul era dintr-odată plin de tensiune.

Nu se putea gândi decât la acel moment de afară, când o luase în brațe și o sărutase. Amintirea era suficientă pentru a-i transmite un fior. Dar nu putea să-l repete... oricât de mult și-ar fi dorit. Se întoarse brusc și părăsi camera.

Toate celelalte încăperi erau dormitoare. Alex trecu repede prin ele, tensiunea din el crescând cu fiecare încăpere. Camera din spatele casei era cea mai mare. Era și cea mai liniștită, departe de traficul străzii, așa că era probabil dormitorul stăpânului.

Chiar dacă nu ar fi fost alte elemente, și-ar fi dat seama de acest lucru din mărimea și grandoarea patului centrat pe peretele opus. Stâlpi rotunjiți, sculptați cu spirale care urcau în partea de sus, înveliți la capăt cu un baldachin acoperit cu catifea verde-închis. Draperii de aceeași culoare atârnau la fiecare dintre stâlpi, astfel încât ocupanții patului să le poată închide și să creeze un refugiu confortabil, cald, intim. Gândul în sine îi făcu gura să se usuce.

Se întoarse și o văzu pe Sabrina stând în pragul ușii, privindu-l. Inima i se strânse în piept. Își dăduse jos gluga după ce intraseră, iar materialul albastru-închis reprezenta un fundal moale pentru buclele ei negre, bogate. Alex își aminti de senzația acelor bucle între degetele lui, dorindu-și să le atingă din nou. Să-i mângâie fața. Să redescopere curbele grațioase ale trupului ei. Făcuse o greșeală gravă sărutând-o mai devreme; îl făcuse doar să o dorească mai mult.

– Sabrina..., zise Alex neavând habar ce să spună mai departe.

– Afară, mai devreme, spuse ea, făcând un pas înainte. Când ai...

– N-ar fi trebuit, spuse el repede. A fost urât din partea mea. Am profitat de... ăăă... moment...

Un zâmbet ușor îi ridică buzele.

– A fost un moment de care merita să profiți, cred.

Se întrebă dacă își dădea seama cât de seducătoare era și ce efect avea asupra lui. Credea că da. Gândul că voia să-l tachineze nu făcea decât să-i stimuleze mai mult dorința.

– Sabrina, nu trebuie să... Ar fi imoral din partea mea să...

Vocea i se stinse. Un gentleman ar fi trebuit să plece. Așa ar fi fost corect. Întinse o mână ca să-i atingă părul, luând o buclă între degete. Incapabil să se abțină, își înfipse degetele în părul ei, ridicându-i fața. Se uită la ea pentru o clipă, simțindu-se ca și cum s-ar fi clătinat pe marginea prăpastiei. Sabrina puse capăt nehotărârii lui, ridicându-se în vârful picioarelor și sărutându-l.

Apoi Alex se pierdu pe sine. Habar n-avea cât timp petrecură prinși în acea îmbrățișare, știa doar că se îneca în căldura ei, delectându-se cu gustul gurii ei, cu moliciunea pielii ei. Mâinile îi

cutreierau cu îndrăzneală trupul, apăsând-o spre el, întorcându-se să-i cuprindă sânii, afundându-și vârfurile degetelor în curbele cărnoase ale feselor ei, despărțite de el de atât de puține haine.

Îi sărută buzele, fața, gâtul, apoi îi desfăcu nasturii de sus ai rochiei pentru a-și croi drum spre curba moale a sânului. Strecurându-și mâna în cămașa ei, îi ridică sânul, îl prinse în mână, iar buzele i se închiseră peste sfârc. Simți tremurul în carnea ei, dar mai mult decât atât, simți, în adâncul lui, entuziasmul ei zguduitor.

Degetele ei alunecară în părul lui, apăsându-l pe craniu, lăsând să-i scape un sunet blând de căutare, șoldurile ei mișcându-se pe trupul lui. Alex simți că dorința Sabrinei creștea, căldura ei îl cuprindea. Pasiunea ei o intensifică pe a lui, astfel încât cei doi ardeau cu o flacără din ce în ce mai puternică, până când crezu că focul urma să-l mistuie.

– Sabrina, Sabrina, murmură el, buzele lui întorcându-se spre buzele ei.

Tânjea să fie cu ea, în ea, să se piardă în ea. Și știa cu o certitudine aprigă că dacă se lăsa purtat mai departe de val, nu se va mai putea opri.

Se desprinse de ea cu un zgomot răgușit de frustrare. Aștepta ca tumultul din interiorul lui să se domolească strângând atât de tare unul dintre stâlpii falnici ai baldachinului, încât degetele i se albiră.

– Nu putem, spuse el cu o voce răgușită. Știi că nu putem.

– Alex...

– Nu. Sabrina, nu mă ispiti, te rog. Îmi dau seama cât de slab sunt. Și ar fi greșit din partea mea, a noastră. Nu te voi pune în această poziție. Nu știm care sunt circumstanțele tale. Ai putea fi căsătorită. După ce îți recuperezi memoria, s-ar putea să regreți asta, să regreți pentru totdeauna că ai fost cu mine.

Respiră sacadat, surprins de cât de puternic îl duruse gândul că ea ar fi putut regreta acest lucru.

– Știu. Vocea ei era domolită. Nici eu nu vreau asta. Își drese glasul, iar el auzi foșnetul fustelor ei în timp ce se îndepărta. Ar trebui să terminăm ce facem aici și să mergem acasă, adică să mergem la tine acasă, continuă ea.

O urmări cum se plimba prin cameră, uitându-se la imagini, sperând să găsească un alt indiciu despre identitatea ei. El se duse spre peretele opus, luptând să-și înăbușe emoțiile. Nu se simțise

niciodată astfel în viața lui – atât de împins de nevoie, atât de frustrat și, da, chiar și de înspăimântat de ceea ce ar putea descoperi.

Sabrina continuă să vorbească în timp ce căuta, cu vocea slabă și emoționată, umplând liniștea stânjenitoare. El o auzea fără să asculte cu adevărat, prea învăluit în propriile lui gânduri tulburi, până când deodată vorbele ei se opriră.

– Alex? spuse ea atunci, pe un ton ciudat. Vino să te uiți la asta!

El traversă camera cu pași repezi, alarmat. Se uita la o imagine de pe perete, o fotografie de data aceasta. Alex se opri în spatele ei, privind peste umăr la portretul de grup.

Un bărbat – ușor corpolent, cu părul cărunt – stătea în picioare în spatele unei femei așezate. Era aceeași femeie care se afla în portretul de jos, deși, în mod evident, mai în vârstă cu câțiva ani. Lângă ea stătea o fată, poate de unsprezece sau doisprezece ani. Chipul ei era în formă de inimă, ochii mari și de culoare deschisă, iar părul, prins la spate într-o panglică, era o masă de bucle negre care se revărsau.

– Doamne! murmură Alex. Tu ești!

Capitolul 12

– Eu eram în fotografia aceea, nu-i așa? întrebă Sabrina.

Prea uluită ca să vorbească, ea tăcuse când părăsiseră casa și se întorseseră spre reședința ducelui. Dar, pe măsură ce mergeau, mintea ei începu să se agite, umplându-se de întrebări.

– Cine era bărbatul acela? Femeia aceea? Sunt părinții mei? Și ce s-a întâmplat cu ei?

– Nu știu cine sunt, răspunse Alex, cu sprânceana ridicată de îngrijorare. Dar copila aceea semăna atât de mult cu tine. Nu pot să nu cred că nu erai tu.

– Trebuie să fie părinții mei. De ce au plecat? Unde s-au dus? Crezi că am fugit de ei?

– Nu le știu numele. I-am spus lui Tom să verifice în registrele de proprietăți mâine și asta ne va oferi un nume. Odată ce îl avem, sper să îl putem localiza.

– Păreau oameni plăcuți, nu crezi? Cu siguranță, nu el a fost cel care...

Făcu un semn vag către vânătăile de pe față.

– Sper că nu. Vom afla, Sabrina. Am mult mai multă speranță acum. A fost un șoc să văd poza, dar asta este cea mai clară dovadă pe care o avem.

– Dar cum... Ea se încruntă gândindu-se. Încă nu înțeleg. De unde ai știut să mergi în casa aceea?

– A! Păi... El ridică din umeri, mutându-și privirea în altă parte. Nu știam. A fost doar ceva ce... ăăă... a descoperit Tom.

– Ce? A auzit ceva într-o tavernă? Un document pe care l-a găsit? Trebuie să fi avut niște dovezi.

– Da, desigur, sunt sigur că a făcut-o. Doar că nu știu...

Sabrina se opri. Se purta ca și zilele trecute – fără să-i întâlnească privirea, gesticulând.

– Alex! Mă minți.

Făcuse un pas sau doi înainte să-și dea seama că ea se oprise și se întoarse spre ea, cu chipul precaut.

– Sabrina... nu mint. Doar că... Sunt lucruri care... spuse ridicând din umeri.

– Care ce? Pe care nu ar trebui să le știu? De ce? Pentru că sunt femeie? Pentru că sunt atât de groaznice?

– Nu, nu, nu este nimic de genul acesta.

– Credeam că ești sincer cu mine. Sabrina simți un nod în stomac. Ce altceva nu mi-ai spus? Ce altceva mai știi?

– Sabrina! Sunt... Nu există nimic... Of, fir-ar! Se întoarse cu spatele, apoi se întoarse spre ea, cu fața îndurerată. Nu are nimic de-a face cu tine. Este doar... sunt eu.

– Ce vrei să spui cu asta? Ce e cu tine? Nu înțeleg. Ce legătură are casa aceea cu tine?

– Nici una. Nu știu nimic despre acea casă, în afară de ceea ce ți-am spus. Are legătură mai mult cu... ăăă... felul în care am aflat.

– Nu vrei să știu cum ai găsit casa? De ce? Alex, a fost... o infracțiune?

– Nu! Te asigur că nu a fost infracțiune sau ceva greșit. Pur și simplu, nu am vrut să crezi că sunt nebun de legat. Nu am vrut să te sperii de mine.

– Ce? Ea se uită la el, nedumerită. De ce aș crede asta?

– Nu fi prea sigură. Majoritatea oamenilor ar face-o. El respiră adânc, apoi, arătând ca și cum ar fi înghițit ceva amar, spuse: Uneori pot simți lucruri dacă ating un obiect.

Sabrina se uită la el cu privirea în gol.

– Nu înțeleg.

– Nu se întâmplă cu toate. Dar, dacă în el există suficientă emoție, dacă are suficientă importanță, suficientă spaimă, dragoste sau violență atașate de el, le pot simți. Uneori pot să identific un chip sau înțeleg ce s-a întâmplat acolo. Eu... Odată, când aveam vreo paisprezece ani, m-am sprijinit de un șemineu într-o cameră și deodată am știut că cineva a fost ucis acolo. Am simțit furia și am văzut sângele revărsându-se din capul cuiva.

Sabrina își ținu răsuflarea la cuvintele lui.

– Nu! Ce-ai făcut?

– Ei bine, m-am speriat al naibii de tare, asta am făcut. Era la un han. Din fericire, eram cu Reed și Anna. M-au crezut. Vezi tu, nu sunt doar eu. Întreaga mea familie este... El ridică din umeri. Cei din familia Moreland nu sunt doar excentrici. Unchiul Bellard este excentric – iubește istoria, în special istoria militară, are timp și bani să-și satisfacă acest interes. Dar bunicului îi plăceau noțiunile ciudate despre sănătate și era mereu în căutarea unui remediu sau altul, deși, în realitate, nu cred că exista ceva care să indice că era de fapt bolnav. Până când a reușit să se sinucidă, urmând metoda unui vraci șarlatan de a se înveli cu niște cearșafuri ude în toiul iernii.

– Mulți oameni sunt obsedați de sănătatea lor și caută mereu un remediu miraculos. Nu este chiar atât de ciudat.

– Ce zici de a vorbi cu prietenii și rudele celor decedați? întrebă Alex sec. Bunica făcea asta. Ea susținea că are conversații regulate cu bunicul după ce acesta a murit, ceea ce era probabil mai mult decât avusese cu el când era în viață. De asemenea, vorbea cu mama ei moartă și cu unul dintre verișorii ei.

– Ei bine, nu, presupun că nu este ceva foarte obișnuit.

– Sora mea, Olivia, obișnuia să demaște șarlatani spiritiști. Ea este cea care a deschis agenția cu ani în urmă. Îi prindea în timpul

trucurilor lor și îi demasca. Odată, când se afla în mijlocul uneia dintre investigațiile ei, ea însăși a văzut o fantomă. Nu una, ci două. A văzut ce li se întâmplase... în Evul Mediu, ține cont – și, în plus, s-a luptat cu o putere răuvoitoare, care stătuse acolo.

– Sora ta are halucinații?

– Nu! Deloc. În mod normal, ea este cea mai sceptică persoană. Cred că le-a văzut cu adevărat. Apoi, sora mea Kyria a intrat în posesia unui diamant negru, uriaș, despre care se presupune că ar fi aparținut unei zeițe străvechi. Avea vise ciudate despre cineva care murise cu mult timp în urmă într-un templu, un adorator al acelei zeițe. Ea vedea lucruri, știa lucruri pe care nu avea nici un motiv să le cunoască. Fratele meu, Reed, avea vise că viitoarea lui soție, Anna, era în pericol. Anna însăși are viziuni asupra viitorului. Fratele meu, Theo, și-a văzut viitoarea soție într-un vis, cu zece ani înainte să se cunoască și nu doar atât, ea i-a dat un medalion, un obiect fizic real, în acea viziune. Chestia este că îi cred. Știu că totul s-a întâmplat. Ceea ce presupun că înseamnă că sunt la fel de nebun ca toți ceilalți din familia mea.

Se opri, scoțând un oftat adânc. Sabrina se uită lung la el, apoi spuse:

– Sau poate înseamnă că toate acele lucruri s-au întâmplat.

– Vrei să spui că mă crezi?

– M-ai mințit?

– Nu!

– Atunci, te cred. Sabrina fu nevoită să zâmbească la expresia uluită de pe chipul lui. Alex, zise ea și făcu un pas înainte, luându-l de mână. Nu-mi amintesc nimic din viața mea. Lumea mea este o tablă goală. Nu am nici o dovadă că astfel de evenimente nu pot avea loc. Tu, pe de altă parte, ai dovezi că se întâmplă. Am încredere în tine.

– Aproape că nu îmi vine să cred. El zâmbi palid și se apropie, luându-i și cealaltă mână, degetele lui împletindu-se cu ale ei. Mi-a fost teamă că vei fugi de mine mâncând pământul.

Privirea din ochii lui o făcu să se înfierbânte de tot.

– La fel cum nici tu nu ai fugit mâncând pământul de femeia care a intrat în biroul tău, îmbrăcată în bărbat și care ți-a spus că habar nu are cine este.

El zâmbi la cuvintele ei, iar ea continuă:

– Mulți oameni m-ar fi catalogat drept nebună, dar tu nu ai făcut-o. Ceea ce mi-ai spus este uluitor. Uimitor. Dar nu este o nebunie.

Se aplecă și își lipi încet buzele de ale ei.

– *Tu* ești uluitoare. Uimitoare.

– Acum nu mă voi simți atât de ciudat când îți voi spune că, deși nu ne-am întâlnit niciodată și nu-mi pot aminti pe nimeni, când te-am văzut prima dată stând acolo pe hol, am crezut că te cunosc.

Mâinile lui se strânseră peste ale ei.

– Că mă cunoști?

– Da. Ca și cum ai fi un prieten, un... nu știu, cineva pe care l-am cunoscut și în care am încredere. Până când am văzut că era evident că habar nu aveai cine sunt.

– Și eu am simțit asta.

– Serios?

El dădu din cap.

– Știam că nu ne cunoșteam. Nu aș fi putut să-ți uit niciodată chipul. Dar am simțit cumva că suntem conectați. Înainte să intri în clădire, te-am... simțit.

– Ce vrei să spui? Nu înțeleg.

– Nici eu, serios. Dar știam că cineva din apropierea biroului are probleme, că este speriat. În clipa următoare, ai intrat pe ușa principală și eram sigur că tu ești acea persoană pe care o simțeam.

– Ți s-a mai întâmplat asta?

– Nu. Niciodată. Întotdeauna am avut o anumită legătură, bănuiesc că se poate numi așa, cu fratele meu geamăn.

– Am auzit că gemenii au.

– Nu știu ce gândește, ce simte sau ce face, dar știu dacă este în apropiere și știu dacă are probleme. Așa a fost și atunci... doar că diferit.

Sabrina chicoti.

– Ei bine, asta e clar.

Gândul că el nu mai simțise niciodată această conexiune cu altcineva – cu o altă femeie – probabil că nu ar fi trebuit să o încălzească, dar așa era. Ea privi atent în ochii lui.

– În seara asta, când noi... Ți-ai...

– Dacă mi-am dat seama ce simțeai? Căldura i se aprinse în priviri. Da. Tu?

– Da.

Sabrina dădu din cap, simțindu-se inconfortabil din pricina celor simțite – propria dorință înflorind în ea, alimentată, se părea, de pasiunea izbucnită în el. Își întoarse privirea, incapabilă să privească în ochii lui.

– Alex... mă tem că ceea ce simțim este periculos.

– Știu. El oftă, îi eliberă mâinile și se întoarse. Din toate motivele pe care le-am enumerat mai devreme în casă, nu ar trebui să acționăm luându-ne după ceea ce simțim.

Sabrina i se alătură și merseră mai departe. Nu voia să se gândească la ce nu ar fi trebuit să facă – sau la ce simțeau.

– Deci cum ai găsit casa aceea, mai exact? Ai văzut asta intrând în mintea mea?

– Nu. Nu pot citi gândurile nimănui, lucru pentru care sunt veșnic recunoscător. Am găsit-o ținând în mână lucrurile pe care le aveai cu tine.

– Vrei să spui că, atunci când ai atins acel inel sau... sau ceva, ai aflat adresa?

– Dacă aș fi putut! Nu, nu știam de unde vine și nici măcar ce rol a jucat în viața ta. Când am ținut ceasul de buzunar, am văzut casa aceasta. Așa că am desenat-o și i-am dat desenul lui Tom ca să o găsească.

Sabrina făcu ochii mari.

– Nu e de mirare că a durat atât de mult.

– Ei bine, după aspectul ei, aveam o idee despre zonele în care s-ar putea afla, dar da, a fost o treabă destul de complicată pentru bietul Tom.

– Bărbatul acela din fotografie este proprietarul ceasului?

– Nu știu, dar pare probabil. Nu am putut afla multe despre el din ceas. Simțeam dragostea și mândria. Este greu de explicat, dar a existat un anumit sentiment despre el, despre ființa lui. Și în biroul de acolo, am simțit urme ale aceleiași prezențe. Cred că trebuie să fi locuit acolo.

Sabrina dădu din cap, cuprinsă de tristețe.

– Bănuiesc că e mort, nu crezi? De ce aș fi în posesia ceasului lui? Și mi-ai povestit că vecinii au spus că a plecat de acolo de ani de zile.

– Cred că a plecat, da. Privirea lui Alex era blândă. Îmi pare rău!

– Mulțumesc! Încercă să zâmbească. Este ciudat. Nu l-am recunoscut – nu am sentimente pentru el. Dar mă întristează. Poate că era tatăl meu. Dar, orice ar fi fost pentru mine, nu-l voi cunoaște niciodată acum. După un moment, ea adăugă: Dacă este mort înseamnă că nu ar fi putut fi cel care m-a lovit, așa că mă bucur pentru asta.

– Vom afla cine este și ce s-a întâmplat cu el, spuse Alex ferm. Îți promit. În curând vei şti totul despre tine.

Ştiind cât de mult voia Alex să o liniștească, Sabrina îi zâmbi. Dar trecuse atât de mult timp... În inima ei începea să se întrebe dacă se va cunoaște vreodată pe sine.

În dimineața următoare, Alex și Sabrina merseră în camera unchiului Bellard, imediat după ce terminară micul dejun. Nu coborâse să mănânce, așa că Alex luă o farfurie cu mâncare și Sabrina o ceașcă de ceai pentru unchiul lui Alex și i le duseră sus. Sabrina era îngrijorată că poate bărbatul cu aspect fragil era bolnav, dar Alex o asigură că, în ciuda aspectului său, unchiul său era la fel de puternic ca un taur și, fără îndoială, pierduse doar noțiunea timpului.

Când deschiseră ușa, ea văzu că Alex avea dreptate. Bellard stătea la una dintre mese, aplecat peste o carte deschisă, pe singura suprafață neacoperită cu modele de bătălii. Era îmbrăcat în hainele pe care le purtase cu o seară înainte la cină, ceea ce sugera că nu se dusese la culcare, iar părul alb și firav îi stătea în toate direcțiile, de parcă l-ar fi tras cu degetele. Această presupunere era întărită de faptul că mâinile îi erau înfipte în păr chiar acum, ținându-și capul, în timp ce citea.

Nici măcar nu ridică privirea la auzul intrării lor, iar Alex fu nevoit să-i strige numele de două ori înainte ca bătrânul să ridice capul.

– O, Alex, băiete drag! Credeam că ești plecat într-una dintre aventurile tale.

– Am fost... aseară. Este trecut de micul dejun acum.

– Este? Bellard se uită spre ferestre, unde lumina strălucea de sub marginile draperiilor. Excelent. Mi se părea mie că sunt înfometat.

– Este bine, pentru că ți-am adus ceva de mâncare.

– Citeam despre bătălia de la Termopile. Nu sunt un cunoscător al Greciei și al Romei antice ca tatăl tău, desigur, dar le consider fascinante. Depășită numeric fără speranță, stând ferm la

trecătoare – acesta este exemplul perfect de curaj, dar și o utilizare ca la carte a terenului, pentru a contracara lipsa de oameni.

– Într-adevăr, aprobă Alex.

Sabrina se întreba dacă știa despre ce vorbea unchiul Bellard; ea, cu siguranță, nu. Cu toate acestea, ea descoperise că ignoranța nu era un obstacol în calea unei conversații cu istoricul. Alex puse farfuria pe masă lângă cartea unchiului său.

– Uite! Pot să-ți mut cartea?

– O, da.

Bătrânul aruncă o privire în jur la amestecul de soldați dați la o parte la un capăt al mesei. Podeaua de lângă el era deja plină cu stive de cărți. În cele din urmă, duse cartea mare pe scaunul său de lângă foc, așezând-o deschisă pe scaun.

– Așa! Pare delicios. Și ceai! Mulțumesc, copilă dragă.

Bellard își lăsă deoparte ochelarii de citit și începu să mănânce. Risipind orice idee despre lipsa de acuitate mentală pe care o presupunea maniera lui vagă, el spuse:

– Ați găsit ceva la casa pe care ați vizitat-o aseară?

– Am găsit, da. Alex trase un taburet pentru Sabrina, apoi se cocoță pe marginea mesei, sprijinindu-se cu un picior pe podea. Am găsit o fotografie a unei familii – credem că acel copil din imagine e Sabrina.

– Serios? El o privi cu un mare interes. Dar nu ai găsit, să înțeleg, nici un indiciu al unui nume.

– Nu. Acolo au rămas doar mobilierul și decorațiunile pe perete. Toate obiectele personale au fost luate. În mod evident, a fost ocupată doar de chiriași.

– Mă întreb de ce au lăsat picturile, se gândi Bellard.

– Îmi imaginez că pentru un aspect mai intim. Oamenii care locuiesc acolo doar pentru Sezon nu ar dori să-și aducă toate tablourile, dar pereții goi îl fac atât de evident închiriat. Tom va cerceta registrele astăzi, dar am descoperit un alt lucru care ar putea ajuta. Presupunem că toate picturile au fost lăsate acolo de familia Sabrinei – cu siguranță, fotografia aceea și un portret mare au fost. Mai era un desen în creion și cerneală în birou. Sabrina a recunoscut edificiul ca fiind Catedrala din Wells.

– Zău? Bellard se grăbi să prindă semnificația. Deci crezi că poate ești familiarizată cu Wells. Că poate ai locuit acolo la un moment dat. Sau cel puțin l-ai vizitat des.

– Exact, aprobă Alex.

– Bineînțeles, nu sunt sigură că am avut dreptate, adăugă Sabrina. S-ar putea să nu fi fost Wells.

– Asta este destul de ușor de verificat, spuse unchiul Bellard vesel.

Bătrânul lăsă deoparte farfuria pe jumătate terminată și se ridică să se ducă la dulapurile lui cu cărți. Își trecu degetele de-a lungul coloanelor de pe un raft, scoase una și o răsfoi, apoi făcu același lucru cu alta.

– Ha! Știam că există un desen într-una din aceste cărți, dar nu-mi aminteam care.

O aduse înapoi la masă și o puse jos, deschizând-o la desenul unei catedrale.

– Asta este, spuse Alex. Este dintr-un unghi diferit, dar este aceeași catedrală.

Sabrina dădu din cap. În mod ciudat, cu cât afla mai multe despre ea însăși, cu atât se simțea mai inconfortabil.

– Bănuiesc că aș fi putut să o recunosc din cărți sau ceva de genul acesta.

Alex îi aruncă o privire sceptică.

– Știi cum arată catedrala Durham? Sau Winchester?

– Nu. Sunt de acord, trebuie să fiu familiarizată într-un fel cu locul.

– Voi începe să caut în Wells. Unchiul Bellard părea mulțumit de idee. Wells este foarte vechi. A existat o tabără romană, știi – e un loc bun de construit datorită celor trei izvoare de apă ale sale. În timpul războiului civil a fost asediat de forțele parlamentare, care au deteriorat catedrala. Și-au adus caii în ea. Unchiul Bellard oftă. Au folosit statuile pentru practica la țintă. Te întrebi de ce sunt acești războinici religioși atât de dornici să distrugă lucruri. Ultimul dintre procesele sângeroase a avut loc la Wells.

– Am auzit de procesele sângeroase, spuse Alex. Dar nu știu despre ce e vorba.

– Au avut loc după bătălia de la Sedgemoor, din Levels, care a pus capăt Rebeliunii lui Monmouth[1].

– La Levels? întrebă Alex.

– Levels sunt câmpiile joase din nordul Somersetului, explică unchiul său.

– Glastonbury Tor este acolo, adăugă Sabrina, iar ambii bărbați se întoarseră să o privească. Ea ridică din umeri. Se pare că știu și Glastonbury Tor. În mijlocul câmpiilor joase se află doar acest deal unic, și nu e nimic altceva decât pământ plat de jur împrejur. Este ciudat când îl vezi în depărtare înălțându-se dintr-o ceață.

– Se spune că Levels au fost cândva parte a mării, iar Glastonbury Tor era o insulă în ea, spuse Bellard. Unii oameni cred că a fost insula Avalon din legenda arturiană. Domnișoară Sabrina, cred că este tot mai verosimil să fi locuit în acea zonă. Am o serie de volume...

Se opri, îndreptându-se spre rafturile cu cărți.

– Poate că Wells este locul în care te-ai mutat când familia ta a părăsit casa în care am fost aseară, sugeră Alex.

– Dar de ce am pornit din Baddesly Commons? Și de ce am plecat la Londra? De ce nu m-am dus la Wells dacă era casa mea?

– Poate doar pentru ca urmăritorul tău să-ți piardă urma. Alex ridică din umeri. Ar face acel bilet la Bath și mai veridic, de parcă ai fugi spre casă. Chestia este că trebuie să fi locuit și în Londra, deși nu ți se pare cunoscută. Fotografiile din casa aceea, faptul că ai avut ceasul de buzunar al proprietarului...

Ea dădu din cap aprobator.

– Da. Fără îndoială că ai dreptate. Este atât de dezamăgitor că acea casă nu m-a făcut să îmi reamintesc.

– Ei bine, au trecut șase ani de când proprietarul a plecat. Erai tânără, iar amintirile se șterg. Cu toate acestea, când ți-ai luat acele bilete la Bath și la Londra, ai știut despre casă și ai crezut că poți sta acolo. Sau poate că ai aici o rudă sau un prieten – autoarea scrisorii e o posibilitate – despre care credeai că te va adăposti. Sper din tot sufletul că Tom va afla ceva din registre, dar, în timp ce caută, cred

[1] Rebeliunea lui Monmouth a fost o tentativă armată organizată de un grup de disidenți protestanți cu scopul de a-l detrona pe regele catolic Iacob al II-lea al Angliei. (n.red.)

că este mai important ca niciodată să găsești pe cineva care să te recunoască.

– Adică să merg la o altă petrecere?

El dădu din cap aprobator.

– După ce am văzut acea casă și portretul acelei femei, cred că este foarte probabil să cunoști pe cineva care frecventează înalta societate. Am mers până acum doar la mici adunări. Dar, în seara asta, doamna Roger Dalhousie găzduiește o gală. Este întotdeauna îmbulzeală – doamna Dalhousie invită o mulțime de oameni. Kyria merge și cred că și Theo și Megan ar putea fi convinși. Cu noi toți, intrarea noastră va fi remarcată. Chiar dacă nu este, sunt șanse ca Megan să declanșeze un fel de incident înainte de a se termina seara.

Sabrina chicoti.

– Face asta mereu?

– Aproape fără greș – ei bine, fiind americană și irlandeză, și reporter, ca să nu mai vorbim de reformatoare ca mama mea, ajunge inevitabil să jignească pe cineva, mai devreme sau mai târziu. El zâmbi. Vom urca și coborî de câteva ori scara mare, doar ca să ne asigurăm că toată lumea te vede.

– Foarte bine. Însă mi se pare o metodă teribil de hazardată.

– Este. Dar e mai bine decât să nu faci nimic.

În acea seară, așa cum prezisese Alex, își făcură o intrare grandioasă, ajungând cu întârzierea obișnuită a Kyriei, astfel încât membrii familiei lor coborâră treptele mari singuri în sala de bal. Din moment ce Kyria purta o rochie albastru păun, cu o agrafă de păr din pietre prețioase asemănătoare cu un păun în părul ei roșu aprins, ar fi fost greu pentru oricine să nu îi observe.

Deși era greu să strălucească cu Kyria la petrecere, Megan reușea, purtând o rochie roșie ca focul, care reflecta șuvițele roșietice din părul ei. Kyria alesese o rochie din satin roz pal pentru Sabrina, asigurând-o că era ținuta perfectă pentru părul ei negru și tenul roz catifelat. Și, bineînțeles, când Sabrina o încercă, îi dădu dreptate imediat Kyriei. Volanele din dantelă de pe materialul amplu al fustei, combinate cu nuanța delicată a rochiei reușeau să o facă să arate atât seducătoare, cât și serioasă în același timp.

Coborând scările la brațul lui Alex, Sabrina se simțea ca o regină care își face intrarea cu fast. Tremura la gândul că este obiectul privirilor atâtor oameni, dar cu Alex lângă ea, putea ignora privirile.

La petrecere era îmbulzeală, după cum prezisese Alex. Își croiră drum prin mulțimea de oameni. Kyria îi salută pe invitați în stânga și în dreapta, reușind să iasă din conversații încurcate și să evite prezentarea directă a Sabrinei, neavând un nume de familie de dat. Sabrina întâlni o adevărată mare de chipuri, fără să recunoască nici unul. După un lung tur al încăperii se simți ușurată când Alex declară că făcuseră destule pentru moment.

Când ceilalți se împrăștiară, Alex luă câteva pahare de punci pentru Sabrina și pentru el. La capătul opus al încăperii uriașe se afla o scară mai mică, iar el o conduse într-acolo, controlând cu grijă situația, astfel încât să stea câteva trepte mai sus pe scară în timp ce vorbeau, încă în vizorul petrecerii.

La început, Sabrina se simțea inconfortabil de conștientă că făcea obiectul atenției, dar, după câteva momente, uită de toți ceilalți, fiind prinsă în conversația ei cu Alex. Așa că nu o observă pe femeia care se apropia de ei până când aceasta, aflată la doar câțiva pași depărtare, exclamă:

– Sabrina? Sabrina Blair? Ce Dumnezeu cauți la Londra?

Capitolul 13

Sabrina se răsuci și privi către femeie, șocată. Era mai înaltă decât Sabrina și era îmbrăcată modest, într-o rochie albă accentuată cu șiruri de volane din dantelă de jur împrejurul părții de jos a fustei, mânecilor și liniei decolteului.

Fundițe de un albastru pal decorau fiecare punct în care fusta de deasupra era ridicată pentru a dezvălui spuma de dantelă de dedesubt. Purtând mănuși albe impecabile și un șirag de perle în jurul gâtului, părea din cap până-n picioare o domnișoară adevărată – cu corset, postură corectă, cu linia decolteului nu prea înaltă pentru a fi la modă, nici prea joasă pentru a fi indiscretă. Ochii ei erau de

un albastru cenușiu liniștit, iar singurul lucru extravagant la ea era părul bogat, de un auriu roșcat vibrant, pe care îl îmblânzise prinzându-l în sus într-un stil conservator.

Zâmbea mergând spre ei și spuse:

– N-am realizat că ești aici. Peter nu mi-a spus nimic despre asta.

În timp ce Sabrina privea în gol, pașii ei șovăiră și se opri.

– Sabrina? Zâmbetul îi pieri de pe față, nedumerirea surprinsă transformându-se în durere. Sabrina? Ce... Privirea ei se îndreptă spre Alex și se crispă puțin. Nu știam că îl cunoști pe Lord Cons... Miji ochii. Nu, stai, îmi pare rău, nu ești Lord Constantine, nu-i așa? Trebuie să fii...

– Alexander. Da, ai dreptate. Alex zâmbi și făcu o reverență în fața ei. Îl cunoști pe Con?

– Suntem cunoștințe, nimic mai mult. Ea îi oferi un zâmbet scurt. Te rog să mă ierți. Nu am vrut să dau buzna peste tine și domnișoara Blair.

Făcu politicos un semn din cap către Sabrina și vru să se întoarcă.

– Nu, așteaptă! își reveni în cele din urmă Sabrina din șoc.

– Da, te rog, încuviință Alex, trăgând-o ușor pe femeie deoparte, cumva izolată la perete, după un palmier în ghiveci. Ne-am dori foarte mult să vorbim cu tine.

– Îmi pare rău, îi spuse Sabrina cu seriozitate, întinzându-se ca și cum ar fi vrut să o prindă de braț, lăsându-și apoi mâna jos. Speranța și teama se amestecau în pieptul ei. Te rog. Eu... În mod evident, ar trebui să te recunosc.

– Să mă recunoști?! Musafira lor o privi cu ochii mari, înroșindu-se în obraji. Așa ar trebui – suntem prietene de când am învățat să mergem!

– Domnișoară... începu Alex. Îmi pare rău, dar nu vă cunosc numele.

Ea ridică o sprânceană, dar spuse concis:

– Sunt domnișoara Holcutt.

– I-ați scris cumva o scrisoare domnișoarei Blair, prin care ați invitat-o să vă viziteze?

Domnișoara Holcutt rămase cu gura căscată la el.

– Da, bineînțeles. Întotdeauna o fac... Ea se întoarse spre Sabrina. Sabrina, nu înțeleg. Ce se întâmplă? De ce ești...

– Domnișoară Holcutt. Sabrina respiră adânc. Știu cât de bizar trebuie să pară asta, dar treaba este că nu îmi amintesc de tine. Nu-mi amintesc nimic. Habar nu aveam care este numele meu de familie până când m-ai strigat adineaori Sabrina Blair. Singurul motiv pentru care știam de *Sabrina* era din medalionul meu.

Degetele ei se duseră instinctiv să atingă medalionul de aur de la gât.

– Medalionul mamei tale?

Lacrimile țâșniră din ochii Sabrinei.

– Îi aparține mamei mele?

– Da. Domnul Blair i l-a dat când te-ai născut.

– Atunci aceasta este data mea de naștere.

Domnișoara Holcutt se uită lung la ea.

– E-adevărat? Nu este... un fel de glumă?

Ochii ei se îndreptară spre Alex.

– Nu, nu este o glumă, îi spuse el. Te asigur. Orice ai fi auzit despre Con și despre mine, nici unul dintre noi nu ar face o asemenea farsă. Și în ce scop?

– Eu... înțeleg, zise ea. Era clar că nu înțelegea. Dar cum... De ce...

– Nu știu, spuse Sabrina. Nu știu nimic. Credem că m-am lovit cumva la cap. Oricare ar fi motivul, nu-mi amintesc nimic mai departe de ultimele două săptămâni.

– Dar asta este atât de...

– Absurd? răspunse Sabrina cu un zâmbet ironic.

Nu-și amintea despre domnișoara Holcutt, dar o plăcea instinctiv și se simțea în largul ei. Nu era greu de crezut că femeia îi era prietenă.

– Știu, adăugă Sabrina. Este și mai absurd să trăiești asta, crede-mă.

Domnișoara Holcutt zâmbi, vizibil relaxată, iar Sabrina se gândi că, în sfârșit, crezuse complet povestea.

– Numele meu este Lilah – așa îmi spui de obicei.

– Lilah! Sabrina cuprinse instinctiv mâna celeilalte femei. O, Lilah, este minunat! Am un milion de întrebări să-ți pun.

– Desigur. Dar nu înțeleg. De ce nu mi-a spus Peter? Tocmai am vorbit cu el și cu tatăl lui când au intrat, și nu mi-au zis că ai fi aici. Ea făcu o pauză, cu fruntea încrețită. Și cum ai putea să nu-ți știi numele de familie, când domnul Dearborn și Peter sunt cu tine?

– Cine este domnul Dearborn? Cine este Peter? întrebă Sabrina.

O cuprinse groaza și îl simți pe Alex crispat lângă ea.

– Păi, tutorele tău, desigur. Domnul Dearborn este tutorele tău. Și Peter...

– Sabrina! O voce de bărbat străpunse zgomotul petrecerii. O, Doamne, Sabrina! Slavă Domnului că ești bine!

Toți se întoarseră și văzură un tânăr care se îndrepta prin mulțime spre ei, cu un bărbat mai în vârstă în urma lui. Sabrina nu îi recunoscu pe nici unul dintre ei, dar nodul din stomac devenea tot mai mare și făcu instinctiv un pas înapoi. O văzu pe Lilah aruncându-i o privire surprinsă și pe Alex ieșind în fața ei, punându-se între Sabrina și bărbații care se apropiau.

Tânărul se opri, aruncându-i o privire evaluativă lui Alex, înainte de a se întoarce spre Sabrina. Ochii lui erau pironiți pe chipul ei când spuse:

– Sabrina... Eu și tata te-am căutat peste tot.

– Cine ești? întrebă Sabrina răspicat.

Încordarea lui o deranja, la fel și modul în care o privea, cu ochii strălucind, de parcă i-ar fi transmis vreun mesaj secret.

– Poftim? Rămase uimit. Ce vrei să spui?

– Nu știu cine ești.

Bărbatul mai în vârstă li se alăturase și părea la fel de uimit de cuvintele Sabrinei.

– Ce naiba?! Sabrina, termină cu prostiile astea și vino imediat acasă!

– Domnișoara Blair nu pleacă nicăieri, domnule, îi spuse Alex ferm. Voi repeta întrebarea ei. Cine sunteți?

– Nu-și amintește nimic, spuse Lilah, participând la conversație. Nu înțeleg de ce nu mi-ai spus despre asta, Peter.

– Eu... nu știam. Îi aruncă o privire lui Lilah, apoi Sabrinei. Nu-ți amintești nimic?

– Nu, clătină ea din cap.

– Doamne, Dumnezeule! izbucni bărbatul în vârstă. Aceasta este...

Se opri, aparent incapabil să vină cu un cuvânt care să descrie situația.

– Dar, Sabrina, continuă tânărul, privind-o atent. Sunt Peter. Soțul tău.

Sabrina rămase fără aer. Credea că era pe cale să leșine, dar Lilah o apucă de braț și o ținu drept. Sabrina se rezemă de ea, recunoscătoare.

– Ciudat, atunci, nu-i așa, că nu te-a pomenit niciodată? spuse Alex cu o voce rece, încrucișându-și brațele. Vă mai întreb încă o dată, domnule. Cine sunteți?

– Sunt Niles Dearborn, nu că ar fi treaba ta, se răsti bărbatul mai în vârstă. Sunt tutorele domnişoarei Blair. Acesta este Peter, fiul meu și, așa cum tocmai ți-a spus, soțul Sabrinei.

– Cu toate acestea, tocmai ați numit-o *domnișoară* Blair.

Chipul lui Dearborn începu să se înroșească. Își încleștă pumnii pe lângă corp.

– O greșeală firească, pentru că s-au căsătorit de curând. Nu știu cine ești, dar asta nu este problema ta. Vino, Sabrina! întinse el o mână dominatoare spre ea.

Sabrina clătină din cap.

– Nu.

– Poftim?

Dearborn o privi uimit, la fel ca Peter și Lilah.

– Ea a spus „nu", ridică Alex tonul, iar celălalt bărbat îi aruncă o privire iritată.

– Cine dracu ești tu?

– Sunt lordul Alexander Moreland. Vocea lui Alex avea un ton impunător, pe care Sabrina nu-l mai auzise niciodată. Domnișoara Blair nu vrea să meargă nicăieri cu tine, iar dorințele ei *sunt* problema mea.

Privirea domnului Dearborn se întoarse precaută și, lângă el, fiul său murmură:

– Cred că este fiul ducelui de Broughton, tată.

– Da, bine. Dearborn își drese glasul și începu cu o voce mai conciliantă: După cum poți vedea, domniș... doamna Dearborn nu se simte bine. Are goluri de memorie.

– Mi se pare ciudat, rosti tărăgănat o voce americană, că soțul unei femei nu ar fi observat până acum că aceasta și-a pierdut memoria.

Sabrina aruncă o privire, surprinsă să vadă că Rafe ocupase un loc de cealaltă parte a lui Alex, poziția lui relaxată și zâmbetul slab transmițând cumva o amenințare.

Kyria era lângă el, privirea ei atentă plimbându-se de la Alex la cei doi din familia Dearborn, apoi la Lilah. O privire rapidă de cealaltă parte a Sabrinei îi dezvălui pe Theo și Megan venind și ei. Realiză că familia Moreland se aduna în jurul ei pentru a o proteja, iar gândul o încălzi, topind nodul de spaimă.

– Sau că a dispărut vreme de două săptămâni, adăugă Alex sec.

Domnul Dearborn aruncă o privire către Rafe, apoi către Theo și Megan.

– Asta se explică ușor. Sabrina și Peter au avut un accident de trăsură. Peter a fost lovit și, când și-a revenit, Sabrina dispăruse. Nu aveam idee ce s-a întâmplat cu ea.

– Înțeleg. Așa că, firește, ați decis să mergeți la o petrecere, spuse Alex.

Privirea lui Dearborn era plină de furie, iar Peter interveni și spuse:

– Nu a fost așa. Am căutat-o peste tot. Abia am ajuns la Londra. Ne-am gândit că poate Sabrina a venit să o vadă pe domnișoara Holcutt. Majordomul ei a spus că domnișoara Holcutt se află aici.

– Deci nu erai la Londra când ai pierdut-o pe domnișoara Blair?

– Numele ei este *doamna* Dearborn.

Maxilarul lui Peter se încleștă.

– Locul ei e acasă, spuse pe un ton grav tatăl lui Peter. Fără îndoială că Sabrina și-a spart capul în accident... de aceea nu-și amintește cine este. Nu am idee cum a ajuns aici cu tine, dar nu este responsabilitatea ta. În mod clar, are nevoie de asistență medicală și intenționez să o iau acasă și să-i aduc un medic.

– Nu vreau să merg acasă cu tine. Oricât de mult aprecia ca Alex și ceilalți din familia Moreland să vină în apărarea ei, Sabrina decise că era timpul ca ea să se pronunțe singură. Orice ai spune, nu te cunosc și nu vreau să plec cu tine.

– Sabrina... copilă dragă. Vocea lui Dearborn deveni prietenoasă. Nu ești în firea ta acum. Trebuie să fii rezonabilă. Vreau doar să te ajut.

– Nu.

Se întoarse spre Alex, simțindu-se puțin panicată. Dearborn părea atât de rațional și bănuia că ea părea mai mult ca un copil recalcitrant.

– Dacă familia Moreland va fi de acord cu el? Alex, nu vreau să locuiesc cu ei.

– Nu-ți face griji! Nu o vei face. Sunt sigur că domnul Dearborn nu vrea să-ți provoace vreo suferință suplimentară. Se întoarse spre celălalt bărbat, cu ochii duri. Nu-i așa, domnule?

– Desigur că nu. Zâmbetul lui era mai degrabă un rânjet. Dar se va simți mult mai bine când va fi acasă, unde se află printre lucruri familiare, cu oameni pe care îi cunoaște.

– Ea este familiarizată cu noi, îi spuse Alex categoric. Sunt sigur că nu ai dori să o forțezi să facă ceva ce nu vrea. Ceva care i-ar provoca și mai multă suferință. Cu toții vrem ce este mai bun pentru Sabrina, nu-i așa?

– Desigur, desigur. Însă ceea ce este bine pentru Sabrina este o problemă care trebuie decisă de către soțul ei, insistă Dearborn.

Pumnii lui Alex se încleștară pe lângă corp, iar Sabrina îi puse o mână pe braț. Kyria înaintă, așezându-se între Alex și domnul Dearborn. Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor și, ridicând vocea, izbucni:

– Dragul meu domn Dearborn, pur și simplu trebuie să o lași pe Sabrina să-și continue vizita la Broughton House. Ducele și ducesa s-au atașat atât de mult de ea. De fapt, chiar zilele trecute, tatăl meu îi spunea lordului St. Leger că ea îi luminează ziua. Și, desigur, a devenit ca o soră pentru marchiză.

Kyria făcu o pauză, apoi se întoarse spre Megan, care privi înapoi la ea în gol și spuse:

– Cine... O! Da. Da, într-adevăr, exact ca o soră. Nu-i așa, Theo?

– Într-adevăr. Domnule, cred că nu am fost prezentați. Sunt marchizul de Raine. Theo făcu un pas înainte pentru a strânge mâna lui Dearborn. Vă rog să-mi permiteți să-mi prezint soția, marchiza, și pe sora mea, Lady Kyria. Și acesta este soțul lui Lady Kyria, domnul McIntyre.

– Fără titlu, răspunse Rafe cu zâmbetul lui fermecător și făcu un pas înainte pentru a strânge și el mâna bărbatului.

– A, dar în America ești regele argintului, nu-i așa? spuse Theo jovial.

El și Rafe îl flancau acum pe Alex, iar Kyria se retrase și puse un braț în jurul taliei Sabrinei.

– Rafe, dragule, cred că este timpul să o luăm acasă pe Sabrina. Mi-e teamă că e cam palidă. Ea le mai aruncă un zâmbet celor din familia Dearborn. A fost o plăcere să vă cunosc, domnilor.

– Desigur, dragă. Soțul ei se mută în cealaltă parte a Sabrinei și porniră, ceilalți membri ai familiei Moreland aliniindu-se în spatele lor.

– Așteaptă! se răsti Peter, pornind să-i prindă. Nu poți face asta. Sabrina este soția mea, ea îmi aparține. Nu o poți ține departe de mine.

– Îți aparține? întrebă Kyria cu o răceală demnă de o ducesă.

Își îndreptă spatele, fiind acum cu un centimetru mai înaltă decât Peter Dearborn, și păși furioasă către bărbat.

– Vrei să spui, la fel ca pălăria sau calul tău? întrebă Megan.

– Vai de mine! murmură Rafe cu o voce amuzată.

– Da, mă tem că omul a dat de belea acum, aprobă Theo.

Alex se întoarse către fratele și cumnatul său.

– O voi duce pe Sabrina acasă acum, în timp ce domnii Dearborn se află sub săgețile lor directe. Veți rămâne să le susțineți pe doamne?

– Nu cred că vor avea nevoie de vreo susținere, răspunse Rafe rânjind. Dar ne vom bucura de spectacol.

– Voi trimite trăsura înapoi.

– Nu trebuie să te grăbești, băiete, bănuiesc că vom mai sta aici o vreme.

Alex îi oferi Sabrinei brațul, dar ea ridică mâna.

– O clipă.

Cercetă cu privirea în jur și o zări pe Lilah Holcutt stând la marginea mulțimii tot mai mari de petrecăreți. Sabrina se strecură până la ea.

– Sabrina, nu înțeleg, spuse Lilah. Ce se întâmplă?

– Nu sunt sigură. Dar, te rog, vii să mă vizitezi mâine? Sunt la Broughton House. Știi unde este?

– Da, da, sigur.

Sabrina zâmbi și se întoarse să-l ia de braț pe Alex. Își făcură drum printre mulțimea de oameni, în timp ce vocile se auzeau tot mai tare în spatele lor, până când vocea americană a lui Megan răsună deasupra gălăgiei.

– O femeie nu este proprietate, domnule Dearborn! Doar pentru că *dumneata* ai noțiuni antice, inumane...

Alex îi zâmbi Sabrinei, urcară treptele și ieșiră pe ușă.

Capitolul 14

Alex chicoti în timp ce o urcă pe Sabrina în trăsura familiei Moreland.

– Sunt sigur că domnul Dearborn habar n-avea în ce se bagă.

Se urcă după ea. Trăsurile erau toate amestecate, așa cum se întâmpla de obicei la o petrecere mare. Avea să dureze până când vor putea pleca. Pe Alex nu îl deranja; o privire rapidă în jur îl asigură că nimeni nu-i urmase, iar gândul de a petrece mai mult timp în trăsură, singur cu Sabrina, îl atrăgea.

– Îmi pare atât de rău. I-am stricat petrecerea bietei femei și le-am adus pe Kyria și Megan chiar în mijlocul acestei încurcături.

– Crede-mă, Kyria și Megan se bucură din plin. Și sunt sigur că gazda va fi încântată. Nimic nu face dintr-o petrecere subiectul principal de discuție în oraș decât un scandal pe cinste. Alex se întoarse spre Sabrina. Trupul lui încă vibra de energia confruntării, dar grija pentru Sabrina domină chiar și asta. Pentru tine eram îngrijorat. Am crezut că ai să leșini acolo.

– A fost cât pe ce, sincer. Când a spus...

Ea se opri, lacrimile amenințând să-i înece glasul. Alex îi luă o mână și i-o strânse.

– Va fi bine. Nu-ți face griji!

– Cum pot să nu îmi fac griji? strigă Sabrina. Oh, Alex, dacă *sunt* căsătorită cu el?

– Tot ce avem este cuvântul lui. Nu am încredere în bărbatul acela – în nici unul dintre ei. Reține că nu a spus nimic despre a fi căsătorit cu tine decât *după* ce domnișoara Holcutt a menționat că nu-ți amintești nimic. Un lucru destul de sigur de spus atunci.

– Nu i-am recunoscut pe nici unul dintre ei, spuse Sabrina încet. Nici măcar pe domnișoara Holcutt.

– Nu uita că nici ea nu ți-a spus ce prietene bune sunteți decât după ce a aflat că nu îți amintești nimic.

– Alex, nu! Cu siguranță nu o bănuiești pe domnișoara Holcutt.

– Cu siguranță s-a grăbit să le spună celor din familia Dearborn că ai rămas fără memorie... ca și cum le-ar fi spus că pot fi liberi să inventeze orice își doresc.

– Nu, nu spune asta. Am rugat-o să mă viziteze mâine – ea va putea să-mi spună totul despre mine. Făcu o pauză, reflectând, apoi clătină din cap. Nu, nu pot să cred că ea îmi dorește vreun rău. Mi-a plăcut imediat domnișoara Holcutt. M-am simțit confortabil cu ea. Sentimentele mele despre familia Dearborn au fost exact opusul.

Alex își coborî privirea spre ea zâmbind, mângâindu-i cu degetul mare dosul palmei. Intenționa să rămână rezervat în privința lui Lilah Holcutt, dar nu era nevoie să-i umbrească plăcerea Sabrinei de a-și găsi o prietenă.

– Foarte bine, sunt de acord cu domnișoara Holcutt. Nu aveam nici un sentiment, într-adevăr, despre ea, în afară de faptul că am simțit că ea era cea care ți-a scris scrisoarea pe care o aveai în buzunar. Pe de altă parte, cu siguranță nu mi-au plăcut cei din familia Dearborn. Chiar dacă nu ar fi pretins că este soțul tău, tot nu mi-ar fi plăcut.

– Nu crezi, Alex, că... mi-aș recunoaște propriul soț?

– Așa ar fi normal. Adevărul este că toată treaba ar putea fi un lanț de minciuni. Nici măcar nu știm dacă este adevărat că tatăl lui este tutorele tău.

– O, Alex! Mâna Sabrinei o strânse pe a lui, iar ochii ei se înecară brusc în lacrimi. Dacă el este tutorele meu, atunci asta înseamnă că părinții mei au murit. Nici nu îi cunosc, iar acum i-am pierdut.

– Sabrina...

Pieptul lui Alex se încordă dureros la vederea lacrimilor ei, iar el nu se putu abține să nu întindă mâna și să o tragă în brațele lui. Își așeză obrazul pe creștetul ei și o cuprinse, mâna lui mângâindu-i liniștitor brațul.

– Îmi pare atât de rău, continuă el.

– Știam... Aseară, când mi-ai spus că proprietarul acelei case nu s-a întors acolo de ani de zile, am știut că trebuie să fie mort, dar am sperat. Chiar am sperat. Acum... Sunt atât de singură. Nici măcar pe mine însămi nu mă cunosc.

Ea începu să plângă în hohote. Alex se simțea neputincios; tot ce putea face era să o țină în brațe. Și-ar fi dorit să-i poată lua durerea asupra lui – ar fi fost mult mai ușor, se gândi el, decât să o privească suferind.

– Șșș, liniștește-te!

El îi sărută părul și murmură cuvinte fără sens de mângâiere, strângându-și brațele în jurul ei, de parcă ar fi putut-o proteja de durere. Când, după o clipă, suspinele ei începură să se liniștească, îi spuse: Nu ești singură. Mă ai pe mine. Ai familia mea.

Sabrina mustăci, iar el îi simți zâmbetul pe pieptul lui.

– Au fost foarte drăguți să se adune în jurul nostru în seara asta.

– Sunt familia mea, spuse Alex simplu. Dacă am nevoie de ajutor, ei sunt acolo. Te-au luat și pe tine sub aripa lor. Chiar dacă nu ar fi făcut-o, nu ar accepta nedreptatea sau constrângerea. Nu mă îndoiesc că, atunci când mama va auzi despre asta, va fi gata să stea de pază la poartă.

Sabrina zâmbi palid.

– Mi-o și imaginez pe ducesă făcând asta.

– Nu îi place nimic mai mult ca o luptă bună. Megan este la fel ca ea. Dacă Theo nu s-ar fi căsătorit cu Megan, cred că mama ar fi adoptat-o.

– Mmm. Nici Kyria nu pare a fi foarte pacifistă.

– O, Doamne, nu! Nu este o persoană care caută scandalul, dar, dacă cineva o amenință pe ea sau pe ai ei, este ca o tigroaică.

Merseră o clipă în tăcere. Alex știa că ar fi trebuit să-și desfacă brațele din jurul Sabrinei, ar fi trebuit să îi dea drumul. O ținea în brațe mai mult pentru plăcerea lui decât pentru confortul ei. Era greșit din partea lui. Oricât de mult ura să recunoască asta, era foarte posibil ca ea să fi fost căsătorită cu un alt bărbat. Și orice simțea ea pentru acel bărbat chiar acum, dacă și când avea să-și recapete memoria, s-ar putea foarte bine să-și amintească, de asemenea, că îl iubea pe nenorocit.

Dar nu putea să îi dea drumul, oricât de mult simțea că sângele i se încălzește, oricât de imprudent ar fi fost. Se întrebă cât de mult îi va lua trăsurii să ajungă la casă. Cu puțin noroc, mult de tot. Poate că ar putea da peste un alt blocaj în trafic.

Gândurile Sabrinei erau evident în altă parte decât ale lui, căci după o clipă ea spuse:

–Ți-am pus familia într-o postură îngrozitoare. Dacă are dreptate, dacă sunt căsătorită cu el, vei avea probleme pentru că m-ai ținut departe de el. Toată familia ta va avea. Nu aş putea suporta asta.

–Crede-mă, familia Moreland nu are nevoie de ajutor pentru a intra în necazuri.

Ea se încruntă, îndreptându-se și îndepărtându-se puțin.

–Cred că ar trebui să plec.

–Poftim? Nu! Alex îi luă ambele mâini într-ale lui. Ascultă-mă! Nu-ți face griji pentru familia Moreland și cu atât mai puțin pentru mine. Am intrat și am ieșit din mai multe belele decât îți poți imagina. Rămâi aici, la Broughton House. Îți promit – oricine ar fi familia Dearborn, orice s-ar fi întâmplat, orice *se va* întâmpla, nu-i voi lăsa să îți facă rău. Nu îi voi lăsa să te ia, la fel cum nimeni altcineva din familia mea nu o va face. O sărută ușor pe buze, mai mult ca o promisiune decât din pasiune. Mă crezi?

Sabrina îi zâmbi. Se cuibări lângă el, brațul lui alunecând natural pe umerii ei.

–Da, te cred. Voi rămâne.

Fără a sta pe gânduri, Alex se apleacă și o sărută din nou. De această dată însă, sărutul era încărcat de pasiune. Sabrina își uni brațele în jurul gâtului lui, împingându-și trupul într-al lui și, pentru o clipă, Alex nu se putu gândi la nimic decât la gura ei și la nevoia lui. O sărută profund, toată dorința serii aprinzându-se din nou în el. Mâna lui se mișcă pe ea, mângâindu-i curbele moi, iar ea scoase un geamăt slab. La acel sunet, toată îndoiala și rațiunea, toate gândurile despre ce este corect și ce nu, îi dispărură din minte. Lui Alex nu-i păsa că s-ar putea să fie căsătorită, nu-i păsa că el nu se comporta ca un domn. Nu se putea gândi decât să o ducă pe Sabrina undeva și să facă dragoste cu ea. Mâna lui se strecură sub rochia ei, găsind și mângâindu-i sânul, care se întări la atingerea lui. Gura lui se mișcă pe gâtul ei, iar capul Sabrinei se lăsă pe spate, oferindu-i gâtul ei catifelat.

Deodată, deplasarea încetă, iar vocea vizitiului care striga la cai străpunse vălul dorinței lui Alex. Trăsura se opri, apoi o simți mișcându-se puțin sub greutatea vizitiului care cobora de pe scaun. În clipa următoare, unul dintre lachei ajunse la ei și le deschise ușa.

Lăsând să-i scape un oftat de pură frustrare, Alex îi dădu drumul Sabrinei. Ea îl privi un moment lung, cu ochii mari, respirând superficial, cu gura ei atât de trandafirie și moale de la sărutările lor, încât Alex se strădui din greu să se abțină să o tragă înapoi spre el.

– Am ajuns acasă. Vocea i se auzi răgușită și își drese glasul. Eu... Sabrina, eu...

– Nu, îi spuse ea pe nerăsuflate, revenindu-și din transă. Se întoarse și își îndreptă rochia. Te rog, nu! Te rog să nu spui că îți pare rău.

Trase aer în piept și se îndreptă spre Alex, în timp ce un lacheu deschidea ușa mașinii și făcea un pas înapoi. Ochii ei erau strălucitori, vocea ei joasă, dar aprigă, când îi spuse:

– Pentru că mie nu îmi pare. Nu-mi pare rău deloc.

Sabrina coborî din trăsură și intră în grabă în casă, lăsându-l pe Alex în urmă, privind-o.

În dimineața următoare, Alex plecă să-l vadă pe Tom Quick. Îi fusese greu să doarmă cu o noapte înainte și în cele din urmă renunțase și se îmbrăcase când soarele se strecură prin perdele. La parter, chiar înainte ca servitorii să fi pus micul dejun în sufragerie, el luă o ceașcă de ceai și niște biscuiți de la bucătar și ieși să-l găsească pe Quick. Acum, mai mult ca niciodată, dorea să afle ce găsise Tom în registrele orașului și nu avea de gând să aștepte ca angajatul lui Con să vină la Broughton House. Cum nu îl găsi pe Tom la agenție, Alex merse mai departe la locuința bărbatului, la doar câteva străzi distanță.

Tom răspunse la ușă în cămașă, cu părul nepieptănat și având în mână o ceașcă de cafea.

– Salutare, șefu', îl salută el pe Alex vesel. Ce matinal ești în această dimineață! Vrei o cafea?

– Gudronul ăla pe care îl fierbi? Nu, mulțumesc.

– Intră și așază-te cât timp o beau eu. Nu sunt bun de nimic până când nu beau măcar o ceașcă.

– Sunt tentat să spun că nu ești bun nici atunci, dar mi-ai oferit o minge prea ușoară la fileu.

– Nu intru în joc atât de devreme, spuse Tom în timp ce îl conducea pe Alex în bucătăria lui mică. Bănuiesc că vrei să știi ce am aflat ieri. Aveam de gând să îți spun la prima oră.

– Știu. Dar m-am trezit devreme și vreau să știu acum. Cui îi aparține acea casă?

– Sabrina Lilian Blair, minoră, spuse Tom, ca și cum ar fi citat. Dar sub tutela unui Niles Dearborn până când ajunge la majorat.

– Luna viitoare.

Alex se lăsă pe scaunul aflat în fața lui Tom cu dezinvoltura unui vechi prieten.

– N-am de unde să știu despre asta. A fost deținută anterior de un anume Hamilton Blair, care a murit pe... Stai puțin, am notat data, zise el și dădu să se ridice.

– Nu contează. Nu am nevoie de data exactă.

– Așa că, gândindu-mă că ai vrea să știi despre Hamilton Blair, m-am dus la registrul de evidență a testamentelor și am căutat testamentul lui. A lăsat un lot mic și o moșie pe viață în Carmoor – asta e o casă undeva în Somerset... soției sale, Claudia, și restul moștenirii sale, care pare să fie în mare parte bani, singurei lui fiice, Sabrina Lilian Blair. Ridică o sprânceană. Nu pari să fii foarte surprins de această veste.

– Mă așteptam la așa ceva. Ne-am întâlnit cu Niles Dearborn aseară și el a pretins că este tutorele ei.

– Aha. Problema e rezolvată, atunci. Tom făcu o pauză. Nu-i așa?

– Dearborn și cu mine nu vedem lucrurile la fel. Pare mai puțin interesat să o ajute pe Sabrina și mai mult să o aducă înapoi în ghearele lui.

– Crezi că el este individul care a lovit-o?

– Tot ce este posibil. Alex se încăpățână. Nu intenționez să-l las să facă asta din nou.

– Bineînțeles că nu.

– Altceva relevant?

– Am căutat-o pe soție, doar pentru a fi sigur, și a murit cu aproape patru ani în urmă. Și ea i-a lăsat totul fiicei sale cu acest Dearborn ca tutore al averii și al fetei. Desigur, proprietatea pe viață a casei de la țară a revenit domnișoarei Blair. El ridică din umeri. Asta a fost tot ce am avut timp să aflu înainte de a se închide birourile. Plănuiam să încep să mă interesez astăzi de Niles Dearborn, să văd ce e cu el. Se uită la Alex. Mă gândesc că poate încă mai vrei să fac asta.

– Da, bineînțeles. În primul rând, vreau să vezi dacă poți găsi vreo înregistrare a unei căsătorii, probabil în ultimele câteva săptămâni, între domnișoara Blair și Peter Dearborn, fiul lui Niles.

Tom scoase un fluierat.

– O modalitate bună de a păstra banii în familie.

– Da, și timpul s-ar scurge în defavoarea lui Dearborn, fiindcă ea împlinește douăzeci și unu de ani peste trei săptămâni.

– Crezi că a deturnat sume din banii ei?

– Habar nu am. Probabil că testamentul i-a lăsat o recompensă pentru gestionarea averii.

– O sumă simbolică. Tom ridică din umeri. Dar el are autoritate deplină – nimeni nu-l controlează. Și există o mare marjă de manevră în prevederea ca domnișoara Blair și tutorele ei să primească sume „ample" pentru a le întreține pe ea și gospodăria în stilul cu care este obișnuită.

Alex dădu din cap.

– Vreau să știu dacă s-au căsătorit. Nu aici, la Londra. Poate în acest loc din Carmoor, care presupun că este lângă Wells. Sau poate unde locuiește Dearborn, dacă poți afla asta.

– Pot.

– Dacă descoperi că au fost într-adevăr căsătoriți, vreau toate detaliile pe care le poți obține, chiar dacă trebuie să te deplasezi la locul respectiv și să interoghezi martori.

– Să plec din Londra?

Alex nu se putu abține să nu zâmbească la expresia tulburată a celuilalt bărbat.

– N-ai să mori, Tom, te asigur.

– Poate.

– De asemenea, vreau să afli tot despre Niles Dearborn și despre fiul său. Care este situația lor financiară? Joacă la pariuri sau au pierdut bani din investiții?

– Fratele tău se pricepe mai bine decât mine la așa ceva, protestă Tom. Slujitorii și muncitorii mă aud vorbind și spun tot. Funcționarii, bancherii și magnații mă aud și îngheață. Dar Con, pe de altă parte, îi poate fermeca să spună tot, ca niște mori stricate.

– Oricum ar fi, Con e în Cornwall. Alex oftă. Doamne, aș vrea să se întoarcă. Ăsta este exact genul de lucruri după care tânjește.

– Îi va părea destul de rău că a ratat distracția.

– Cu siguranță. Alex se ridică. Te voi anunța dacă aflu ceva care te-ar putea ajuta. Prietena domnișoarei Blair este așteptată să o viziteze astăzi și ea ar putea să facă ceva lumină în toate astea, chiar dacă fără să-și dea seama.

Tom îl analiză.

– Nu ai încredere în această prietenă?

Alex ridică din umeri.

– Să spunem doar că mă voi strădui să fiu acolo când vorbește cu Sabrina. Nu știu dacă e ceva în neregulă cu femeia. Poate fi exact ceea ce pare, o prietenă apropiată a Sabrinei, care este la fel de neinformată despre ceea ce se întâmplă ca și noi, ceilalți. Doar că...

– Doar că ce?

– Nu ți se pare un pic ciudat că toți acești trei oameni au fost la aceeași petrecere aseară – domnișoara Holcutt și cei doi din familia Dearborn?

– Nu încercai să găsești pe cineva cunoscut de domnișoara Blair?

– Ba da. „Calul de dar nu se caută la dinți", îmi dau seama de asta. Doar că... Pare o prietenă apropiată a familiei Dearborn. Ea este cea care i-a spus Sabrinei că Dearborn e tutorele ei. Mi-e teamă că o va presa pe Sabrina să se întoarcă la tutorele ei. Chiar dacă nu este de acord cu ei, poate crede că este mai potrivit. Părea o domnișoară foarte corectă.

– Cu cele corecte trebuie să ai grijă mereu, spuse Tom, cu ochii sclipind.

– Așa îmi spune și Con.

Alex rânji. Nu era sigur de ce era neliniștit în privința domnișoarei Holcutt, o problemă la care se gândi în drum spre casă. Fusese ceva în privirea ei când îl confundase la început cu Con – nu chiar dispreț. Consternare, poate? Precauție? Și acea privire grăitoare înspre el când o întrebase pe Sabrina dacă povestea era o farsă, de parcă l-ar fi bănuit.

Și ce era mai ciudat, ea realizase aproape imediat că el nu era Con. El și fratele lui geamăn semănau fizic atât de mult, încât toți cei din afara familiei aveau probleme să-i deosebească. Asta ar fi o indicație că îl cunoștea bine pe Con, însă ea negase hotărât că era prietena lui Con, considerându-l doar o cunoștință. Singurul lucru pe care îl putea extrage din această contradicție era că ea îl cunoștea pe Con, dar nu-l plăcea.

Nu era o atitudine obișnuită în rândul domnișoarelor, dar expresia rece și zâmbetul forțat al domnișoarei Holcutt, postura ei rigidă, felul în care se îmbrăca, modest, chiar anost, toate acestea caracterizau genul de femeie care nu era de acord cu familia Moreland din principiu. Dacă Con ar fi jignit-o cumva, sentimentele ei ar putea fi mai puternice. În acest caz, nu ar fi de mirare dacă domnișoara Holcutt și-ar sfătui prietena că ar fi mai bine ca ea să nu locuiască la familia Moreland.

Exista chiar și posibilitatea ca domnișoara Holcutt să nu fi fost cu adevărat o prietenă imparțială, ci un participant activ la ceea ce i se întâmplase Sabrinei. Aveau doar cuvântul ei că era prietena Sabrinei. La fel ca în cazul pretenției lui Peter de a fi căsătorit cu ea, fusese un lucru ușor de spus când nu exista nici o șansă ca Sabrina să știe că nu era adevărat. Și acea privire de consternare când îl văzuse pentru prima oară – poate că nu pentru că crezuse că el era Con, ci pur și simplu pentru că Sabrina avea pe cineva acolo care să o protejeze.

Era atât de adânc cufundat în gândurile lui despre domnișoara Holcutt, încât i se păru aproape mâna destinului când o văzu coborând dintr-o trăsură în fața casei Broughton, exact când Alex se apropia. Era îmbrăcată în haine la modă, dar chibzuite, așa cum fusese cu o seară înainte, iar părul roșcat-auriu strălucitor era ascuns sub o pălărie de paie pretențioasă.

– Domnișoară Holcutt!

Își scoase politicos pălăria când ea se întoarse spre el.

– Lord Moreland.

– Te rog, spune-mi Alex. Sunt mult prea mulți lorzi Moreland în casă.

– Foarte bine.

Domnișoara Holcutt îl privi cu luare-aminte. Avea senzația că ea îi înregistrează și inventariază toate trăsăturile.

– Ești aici să o vezi pe domnișoara Blair, înțeleg.

– Da. Știu că am ajuns foarte devreme, dar Sabrina părea destul de nerăbdătoare.

– Va fi încântată să te vadă. Te rog, intră, o invită el și o însoți până la ușa principală.

Pe ultima treaptă, ea se întoarse brusc spre el, cu fața rigidă.

– Trebuie să vă spun, domnule, că nu sunt intimidată de titlul familiei dumneavoastră.

– Chiar? Ei bine, problemă rezolvată, atunci.

Alex își înăbuși un zâmbet. Nu putu să nu admire felul în care Lilah Holcutt îl înfruntă hotărâtă și spera ca suspiciunile sale cu privire la această femeie să se dovedească greșite.

– Nu, nu este rezolvată, spuse ea ferm. Ceea ce vreau să vă spun este că nu am nici o intenție să vă permit să profitați de Sabrina.

El o privi netulburat.

– Suntem amândoi în aceeași situație, domnișoară Holcutt. Te rog, vino înăuntru!

Capitolul 15

Sabrina era așezată în camera sultanului, încercând să-și amintească ce visase cu o seară înainte. Visul o îngrozise, era sigură de asta, dar apoi senzația dispăruse de îndată ce se trezise. Credea că era diferit de coșmarul căderii, pe care îl avusese în prima noapte în care dormise la Broughton House. Într-adevăr, acel vis nu se mai repetase de atunci.

Cu toate acestea, cu cât încerca să-și amintească mai mult detaliile coșmarului de aseară, cu atât amintirea se dispersa mai mult. Se simți ușurată când Alex și Lilah intrară în încăpere. Sări în picioare și se îndreptă spre prietena ei.

– Lilah! Mă bucur atât de mult că ai venit.

– Am avut norocul să mă întâlnesc cu domnișoara Holcutt în timp ce intram, îi spuse Alex. Sper că nu vă deranjează dacă mă alătur dumneavoastră, doamnelor.

– Nu, sigur că nu, îi zâmbi Sabrina.

Se întoarse apoi spre Lilah care privea încăperea, făcând tot posibilul să-și ascundă uimirea față de camera roșie, luxuriantă, și de tavanul ei din material ca de cort.

Sabrina își trase prietena lângă ea, pe canapea.

– Te rog, așază-te lângă mine și povestește-mi totul. Nu-mi amintesc nimic.

– E atât de ciudat. Ce-ți amintești? întrebă Lilah.

– Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat înainte de a mă trezi în tren, în gara Paddington, în urmă cu mai bine de două săptămâni, spuse Sabrina. Nu aveam idee cine sunt sau de ce mă aflam acolo.

– Dar cum ai ajuns aici? întrebă Lilah aruncând o privire spre Alex.

– Sabrina a venit la agenția lui Con... Probabil știi că fratele meu, Con, are o agenție de investigație.

– Da.

Din felul în care își strânsese buzele, Sabrina bănui că Lilah nu trata cu prea mult respect afacerea lui Con.

– S-a întâmplat să fiu eu acolo, în schimb.

– Familia lui Alex m-a primit în sânul ei, spuse Sabrina. A fost extrem de frumos din partea lor, pentru că cred că arătam ca o persoană cu reputația îndoielnică, plină de vânătăi pe față și îmbrăcată în haine bărbătești.

Lilah rămase cu gura căscată.

– Vânătăi! Ce spui? Dar de ce?

– Nu știu răspunsul la nici una dintre întrebări. Dar suntem înclinați să credem că fugisem de undeva.

– De domnul Dearborn? întrebă Lilah șocată. Nu cred. Doamne, a fost tutorele tău de ani de zile. Îl adori... îl adorai. Așa am crezut.

– Nu am idee ce simțeam pentru el sau care a fost relația noastră. Te rog, spune-mi despre domnul Dearborn. De ce e tutorele meu? Ce s-a întâmplat cu părinții mei?

Lilah o privi cu simpatie.

– Mă tem că tatăl tău a murit de apoplexie când aveam în jur de doisprezece sau treisprezece ani. L-a numit pe domnul Dearborn tutorele tău, împreună cu mama ta, desigur. Făcu o pauză. Ar trebui să încep mai devreme de acel moment. Vei înțelege mai bine. Vezi tu, Niles Dearborn, tatăl tău și tatăl meu erau prieteni – iar tații lor fuseseră prieteni înaintea lor. Tu și cu mine am crescut foarte apropiate una de cealaltă.

– În Wells?

– Aproape de Wells. Îți amintești asta? păru ea uluită.

– Nu, deloc. A fost doar... ăăă...

Sabrina ezită să-i spună acestei femei atât de corecte că pătrunsese prin efracție într-o casă și descoperise fotografia.

– A fost un indiciu pe care l-am găsit, spuse Alex, venind în ajutor. Ne-am gândit că era posibil să fi trăit în Wells.

– Niles Dearborn, tatăl lui Peter, venea să-i viziteze pe tatăl meu și pe al tău des și își aducea fiul, așa că noi trei am fost prieteni. Totuși, Peter era cu un an mai în vârstă decât noi și venea doar din când în când, așa că nu era atât de apropiat cum eram noi două. Tu și cu mine am fost împreună la școala domnișoarei Angerman.

– Am fost?

– Da, ne-a plăcut foarte mult acolo... deși mă tem că erai mai dornică să înveți decât mine.

Ea zâmbi, iar Sabrina fu din nou uimită de cât de mult i se încălzea fața când zâmbea. Lilah era o femeie atrăgătoare, dar trăsăturile ei aveau o anumită simetrie rece, care deveneau frumoase atunci când zâmbea.

– Asta s-a întâmplat când erai mai mare – aveam cincisprezece ani când ne-am dus la școală. Era chiar înainte de... Se opri și aruncă o privire ezitantă către Sabrina, apoi spuse: Înainte ca mama ta să moară.

– Asta înseamnă că și mama mea a murit.

– Da, îmi pare rău. A murit când erai la școală. Aveam șaisprezece ani. Ți-a fost foarte greu.

– Eram apropiate?

– Da. A fost întotdeauna atât de tristă după ce tatăl tău a murit. Amândouă l-ați iubit foarte mult. Domnul Blair a fost un om foarte bun. Îi plăcea să citească. Obișnuiai să spui că ai moștenit dragostea lui față de cărți și studiu.

– Este atât de ciudat să mi se vorbească despre cum sunt, despre lucrurile pe care le spuneam și ce îmi făcea plăcere. Mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu însămi.

– Sigur că te cunoști pe tine însuți, spuse Alex. Doar detaliile ți-au scăpat. Se uită la Lilah. Prin urmare, odată cu moartea doamnei Blair, domnul Dearborn a rămas singurul tutore al Sabrinei?

Lilah dădu din cap.

– Domnul Blair l-a numit tutore în mare parte datorită afacerilor, vezi tu, ca să gestioneze moșia moștenită de Sabrina, însă ea locuia cu doamna Blair. Peter și tatăl său au continuat să vină în

vizită frecvent, la fel ca și în trecut. Acesta voia să țină lucrurile sub observație și să o ajute pe mama Sabrinei. Ea era... doamna Blair a fost întotdeauna foarte neliniștită, foarte preocupată de sănătatea Sabrinei.

– Eram bolnăvicioasă? întrebă Sabrina, surprinsă.

Lilah râse.

– Nu. Erai sănătoasă tun. Cred doar că doamna Blair era atât de tulburată de moartea tatălui tău încât se temea să nu ți se întâmple ceva și ție. Ea a vrut să te țină aproape, și din moment ce erai timidă, nu te-a deranjat să stai acasă cu cărțile tale.

– Sunt timidă?

Sabrina se uită la Alex, care părea la fel de surprins ca ea.

– Ei bine... da, nu-ți place prea mult să cunoști oameni. Nu ai vrut să vii la Londra și să-ți faci debutul. Și știi cât de des te-am invitat să vii... Ei bine, nu, presupun că nu-ți amintești, dar ți-am cerut de multe ori să vii să mă vizitezi la Londra, iar tu n-ai venit niciodată. Uneori părea că vrei, dar, până la urmă, mereu apărea câte ceva.

– O, dragă, par destul de plictisitoare.

– Nu! Chiar deloc! Ești o companie foarte plăcută. Altfel de ce aș fi vrut să vii în vizită? Sau să vin în Dorset, să te văd?

– Dorset? Credeam că locuiesc lângă Wells.

– Nu ai mai locuit la Carmoor – așa se cheamă moșia ta – de ani de zile. După ce mama ta a murit, te-ai dus să locuiești cu domnul și doamna Dearborn. Aveai doar șaisprezece ani, până la urmă. De atunci locuiești acolo.

– Deci s-ar părea că sunt destul de apropiată de domnul Dearborn.

– Întotdeauna am crezut asta, da.

Se încruntă ușor.

– Sabrina...

În acel moment, în hol se auziră voci, urmate de pași repezi și un bărbat dădu buzna în încăpere.

– Alex, ce tot spune Phipps...

Bărbatul se opri în loc. Cuprinse încăperea cu privirea și le văzu pe cele două femei, iar obrajii i se înroșiră ușor.

– O! Vă cer scuze, doamnelor.

Ochii lui se îndreptară mirați spre Alex.

Sabrina îl privi pe intrus. Părul îi era răvășit, însă aceasta nu era cea mai mare dintre ciudățeniile înfățișării lui. Purta un costum țipător, în carouri maro cu galben, și un baston ornamentat. Mustața îi era dată cu ceară și se termina în bucle răsucite. O pereche de perciuni deși îi accentuau aspectul ridicol. Primul gând al Sabrinei fu că părea caraghios. Apoi realiză cu surprindere că, dincolo de aspectul caraghios, acesta semăna cu Alex.

– Bună, Con, spuse Alex amuzat. Cu un zâmbet ușor pe chip, înaintă să dea noroc cu bărbatul. Doamnelor, acest personaj ciudat este, vai, fratele meu. Con, permite-mi să ți le prezint pe domnișoara Blair și pe prietena ei, domnișoara Holcutt.

– Doamnelor, făcu Con o plecăciune extravagantă. Sunt foarte onorat să vă cunosc, domnișoară Blair. Cu o privire precaută aruncată în direcția lui Lilah, adăugă: Domnișoara Holcutt și cu mine ne-am cunoscut deja. Deși, desigur, sunt dornic să-mi reînnoiesc prietenia cu dumneata, domnișoară Holcutt.

– Domnule Constantin, încuviință Lilah rigid, cu o expresie rece. Nu aș crede că întâlnirea noastră s-ar ridica la nivel de prietenie.

– Domnișoară Holcutt, m-ai rănit, zise Con ducându-și mâna la inimă într-un gest teatral și ochii lui verzi, strălucitori, atât de asemănători cu ai lui Alex când era pus pe șotii, dansară.

Lilah ridică o sprânceană și spuse sec:

– Fără îndoială.

– Acum ai venit? îl întrebă Alex pe fratele său. Se întoarse către Sabrina și prietena ei și le explică: Con a făcut o anchetă în Cornwall, în legătură cu un grup care așteaptă sfârșitul lumii, aparent cu mare nerăbdare.

– Serios? Sabrina se uită la Con, intrigată. Acesta este genul de lucruri pe care le investighezi?

– De câte ori este cu putință. Din fericire, de obicei se întâmplă câte ceva pe tărâmul mistic.

– Ce palpitant! Se întoarse spre prietena ei. Știai despre munca lui, Lilah?

– Da, cunosc interesele... neobișnuite ale lordului Constantin.

Răspunsul lui Lilah fu mai puțin entuziast.

– Domnișoara Holcutt crede că inițiativele mele sunt... Care a fost cuvântul? Ridicole?

– Bufonice a fost ceea ce am spus, cred. Este suficient de rău că oamenii cred în asemenea prostii fără ca cineva ca tine să-i încurajeze să facă asta.

Con rânji, aparent nedescurajat de părerea lui Lilah. Se uită în jos la haina lui.

– Fără îndoială că nu-mi aprobi nici ținuta.

– Este perfect acceptabilă dacă cineva dorește să semene cu un interpret de music-hall.

Alex aruncă o privire de la fratele său la Lilah și înapoi, apoi spuse glumeț:

– Ei bine, din moment ce știm cu toții că lumea nu s-a terminat, putem spune că ochii credincioșilor s-au deschis?

– Sigur că nu. Sunt hotărâți să fie păcăliți. Dar nu de asta am plecat. Ăăă... Con se întoarse, aruncând o privire către Lilah și Sabrina. De fapt, nu era nimic important.

– Înțeleg, aprobă Alex din cap. De ce nu mergem să șterpelim puțină mâncare de la bucătăreasă? Sunt sigur că trebuie să fii înfometat după călătoria ta. Se întoarse către Sabrina și Lilah. Vă rog să ne scuzați, doamnelor...

Lilah și Sabrina priviră cum gemenii părăseau încăperea și, de îndată ce plecară, Sabrina se întoarse spre prietena ei.

– Îți displace fratele lui Alex?

– Nu, sigur că nu. Abia îl cunosc. La privirea sceptică a Sabrinei, Lilah oftă. Îmi pare rău dacă am fost nepoliticoasă. Nu e vorba că nu-mi place Constantine – de fapt, îmi este indiferent. Am dansat o dată sau de două ori cu el, dar asta e tot. E greu să porți o conversație reală cu bărbatul acesta. Este absolut frivol – un crai bine cunoscut, care nu vorbește niciodată serios. E convins că poate scăpa de orice problemă doar pentru că e fermecător și chipeș. Lucrul exasperant, bineînțeles, este că *poate* – toate fetele se gudură pe lângă el, pufni Lilah. Pur și simplu... mă calcă pe nervi. E ca și cum ar face tot posibilul să te scoată din sărite. Nu vorbește niciodată serios despre nimic. Este unul dintre acei tineri care cred că viața înseamnă doar să glumești pe seama unui lucru, să faci farse și să chefuiești. Se dă mereu în spectacol – adică, serios acum, uită-te cum era îmbrăcat. Nu îl interesează nici cât negru sub unghie ce se cuvine sau nu. Și aceste investigații stupide – urmărirea fantomelor și a legendelor, a întâmplărilor din altă lume! Este ridicol.

Sabrinei i se păru că prietena ei avea o părere destul de elaborată despre cineva pe care abia îl cunoștea și care îi era indiferent, dar decise că cel mai bine era să nu spună nimic.

– Nu seamănă prea mult cu fratele său geamăn.

– Nu, sunt sigură că nu. Sper că nu vei crede că-l disprețuiesc pe Alexander. Pare un bărbat bun și își face griji pentru tine. Cu greu s-ar putea cere cuiva să fie mai amabil sau mai generos decât au fost el și familia lui.

Ea făcu o pauză și între sprâncene i se formară aceleași riduri mici.

– Dar? spuse Sabrina și tonul ei transformă cuvântul într-o întrebare. Se pare că ai niște rezerve.

– Nu înțeleg de ce n-ai vrut să mergi cu domnul Dearborn și Peter aseară. Păreai... Păreai speriată. Și am senzația că Alexander este destul de pornit împotriva lor. Chiar crezi că ai fugit de domnul Dearborn?

– Nu știu. Poate că mă sperie doar faptul că nu știu nimic. Dar n-ai spune că sunt genul de persoană care fuge dintr-un capriciu sau care creează agitație, nu-i așa? Să se deghizeze și să sară într-un tren către Londra?

– Nu! Deloc. Ai fost întotdeauna sfioasă, așa cum am spus, și, ei bine, chiar timidă, presupun. Nu ai vrut niciodată să mă vizitezi la Londra.

– Atunci are sens, nu-i așa, că trebuie să fi fost ceva cu totul ieșit din comun pentru mine ca să fi făcut așa ceva?

– Da, așa s-ar părea, zise Lilah cu chipul tulburat.

– Am cumpărat două bilete diferite. Probabil ca să pară că aș fi putut pleca în altă parte decât la Londra. Nu pot decât să cred că fugeam de *ceva*. Și dacă locuiam cu familia Dearborn, atunci...

– Da, s-ar părea că evadai. Dar ești sigură că fugeai de ei? Este atât de greu de crezut – îi cunoaștem de o viață. Ar fi putut... ar fi putut cineva să te răpească și să vrei să scapi de el?

– De ce m-ar răpi cineva?

– Nu știu. Există... ăăă... un motiv evident, desigur, îi aruncă Lilah o privire semnificativă.

– O! exclamă Sabrina, simțind că i se înfierbântau obrajii.

– În afară de asta, continuă Lilah repede, cred că ești un soi de moștenitoare. La urma urmei, ți-a rămas întreaga avere a tatălui

tău. Habar n-am cât este de mare, dar cred că făcuse diverse investiții. Și mai sunt cele două case, bineînțeles, casa ta și cea de aici, din Londra.

– Am locuit aici? În casa din Londra? Oare e posibil să fi vrut să merg acolo?

– Presupun că ai fi putut să te hotărăști să faci asta, dar, din câte știu, nu ai locuit niciodată aici. Ai crescut la Carmoor. Tatăl tău venea la Londra cu afaceri și uneori mama ta venea și ea, dar nu cred că îi era la fel de drag orașul ca tatălui tău. Lui îi plăceau toate bibliotecile și librăriile, desigur.

Sabrina dădu din cap. O făcea să se simtă mai bine să știe că acea casă care i se păruse atât de necunoscută nu era, de fapt, un loc pe care ar fi trebuit să-l recunoască sau în care să se simtă ca acasă.

– Lilah... crezi că sunt căsătorită cu Peter Dearborn?

Lilah rămase tăcută o clipă, apoi spuse încet:

– Așa mi-a spus Peter aseară. Ne-am salutat, apoi a spus ceva de genul că trebuie să-l felicit, că ai fost de acord să te căsătorești cu el. Am crezut că a vrut să spună că sunteți logodiți, dar, când am întrebat de data fixată, mi-a spus că v-ați căsătorit deja. Nu mi-a spus și exact când.

– Crezi că e adevărat?

Lilah se mișcă, părând că se simte inconfortabil.

– Crezi că Peter și domnul Dearborn mint?

– Nu știu. Nu simt nimic pentru Peter. Ei bine, nu este adevărat – am simțit ceva, dar nu am avut un sentiment plăcut. Am fost neliniștită cât timp am fost acolo și *am refuzat* să merg cu el.

– Presupun că ți-a părut un străin, din moment ce nu poți să-ți amintești de el.

– Da, dar și tu mi-ai părut străină și de tine mi-a plăcut. Am avut încredere în tine. Nici de Alex nu m-am speriat, deși nu îl întâlnisem niciodată. Răspunde-mi la o întrebare: ai fost surprinsă atunci când Peter ți-a spus că suntem căsătoriți? Te-ai gândit că era posibil să fim?

– Da, am fost un pic surprinsă. Mi s-a părut foarte brusc și m-am întrebat de ce nu mi-ai scris despre asta. Dar poate că a fost mai mult de atât, pentru că m-am simțit puțin rănită că nu ai avut încredere în mine. Presupun că n-ar fi neobișnuit ca tu și Peter să fi dezvoltat sentimente puternice unul pentru celălalt în ultimii

patru ani, trăind în aceeași gospodărie. Totuși, n-am văzut niciodată nimic care să indice că ai fi fost atrasă de el sau că ai simți pentru el mai mult decât am simțit eu – afecțiune pentru un prieten pe care îl cunoști de mult. Nu mi-ai spus niciodată că te-ar interesa, nici măcar atunci când vorbeam despre nepotul directoarei, pe care îl admirau toate fetele.

– Chiar am făcut asta? chicoti Sabrina.

– O, da, zâmbi Lilah. În apărarea noastră, era foarte arătos – avea părul negru și era visător. Privind retrospectiv, cred că se îmbufna doar pentru că nu-i făcea plăcere să-și viziteze mătușa, dar, la vremea aceea, îl vedeam ca pe un personaj misterios.

– Probabil că ți-aș fi spus dacă aș fi simțit *afecțiune* pentru Peter – sau ți-aș fi scris.

– Da. Îmi scriai despre tot felul de lucruri.

– Ce lucruri?

– O... îmi povesteai despre faptul că ai fost încântată să primești o carte pe care o comandaseși, sau că te plictiseai, sau că te simțeai puțin tristă. În ultima ta scrisoare îmi spuneai că-ți dorești să vezi rochiile de bal pe care ți le descrisesem. De aceea te-am invitat să mă vizitezi. În mare parte, renunțasem să încerc să te conving să vii în vizită, dar tonul scrisorii tale era atât de... nu știu, neliniștit, poate chiar nefericit. Nu sunt sigură, totuși singurul lucru pe care l-ai menționat în mod special a fost că nu-ți plac noile rochii pe care ți le cumpărase doamna Dearborn.

– *Nu mi-a plăcut* rochia pe care o aveam în valiză, spuse Sabrina triumfătoare. M-am întrebat de ce am ales o rochie atât de încărcată.

– Hmm. Mă tem că doamnei Dearborn îi plac volanele, panglicile și fundele. Tu considerai că arată a haine de școlăriță – „ca ale unui bebeluș", așa mi se pare că le-ai descris. Dar, desigur, nu puteai refuza, pentru că i-ai fi rănit sentimentele, iar ea fusese atât de bună cu tine. Lilah ezită, apoi spuse: Când Peter mi-a spus că ai fost de acord să te căsătorești cu el, m-am îngrijorat că poate ai făcut-o din același motiv.

– Sunt chiar atât de slabă? Că aș prefera să mă căsătoresc decât să rănesc sentimentele doamnei Dearborn?

– Nu, nu slabă, dar știu că simțeai o mare obligație față de familia Dearborn. Și amabilitatea lor te împiedica adesea să spui nu.

Sunt sigură că erai mai apropiată de Peter decât de mine, fiindcă ai locuit în aceeași gospodărie aproape patru ani. Ar fi destul de ușor să crezi că o astfel de afecțiune ar putea fi dragoste, mai ales dacă te-ai fi temut să-l rănești... ei bine, să-i rănești pe toți, de fapt.

Sabrina se uită la ea consternată, iar Lilah își întoarse privirea.

– Îmi pare rău. Eu... Se opri brusc, cu privirea ațintită pe fereastră. Sabrina...

Sabrina îi urmări privirea și sări în picioare.

– Familia Dearborn. Au venit după mine!

Capitolul 16

– Nu mergem la bucătărie, nu? întrebă Con, în timp ce el și Alex porniră pe hol.

– Nu. Am avut impresia că nu vrei să vorbești în fața doamnelor. Alex intră în fumoar. Spune-mi care e adevăratul motiv pentru care te-ai întors.

– Nu sunt sigur, de fapt. M-am gândit că s-ar putea să ai o problemă.

– Ai avut un presentiment din acela de frate geamăn?

– Nu chiar, se încruntă Con. Nu a fost ca pe vremea când ai fost atacat de huliganii aceia din Oxford.

– Aia a fost o încăierare pe cinste, se luminară ochii lui Alex.

– A fost, nu-i așa? zâmbi Con. Dar nu asta este ideea. Ceea ce spun e că sentimentul meu de ieri nu a fost așa, ci doar o neliniște sâcâitoare. Nici nu mi-am dat seama că era vorba despre tine până ieri și nu am putut să iau un tren prin Bath până azi dimineață. Eram îngrijorat că voi întârzia. Apoi ajung aici și te găsesc servind ceaiul cu domnișoara Blair și Lilah Holcutt... fapt care, desigur, este un motiv suficient pentru a fi un semnal de alarmă.

Alex chicoti.

– Am remarcat că tu și minunata domnișoară Holcutt nu vă iubiți deloc.

– Încântătoarea domnișoară Holcutt este o infatuată, spuse Con categoric. Cu siguranță că ai observat. Deși, evident, ai pus ochii pe domnișoara Blair. Cine este domnișoara Blair? E cumva motivul neliniștii tale?

– Nu sunt deloc neliniștit. Alex se lăsă pe unul dintre scaunele confortabile din fața șemineului, iar Con se așeză pe scaunul de vizavi de el. Domnișoara Blair este cea care se află într-o mare încurcătură. Ei bine, bănuiesc că asta înseamnă că și eu sunt într-una. Este incredibil, Con. *Simțeam* că are probleme, așa cum simțim tu și cu mine. Stăteam acolo în biroul tău după plecarea ta și am simțit această senzație de teamă, chiar panică și confuzie.

– Vorbești serios? făcu Con ochii mari. Doamne, Alex, ce ai făcut... Cum ai... Știai cine este ea? Cum arată?

– Nu, nimic de genul acesta.

– Înțeleg, dădu fratele lui din cap. E pur și simplu acolo – în pieptul tău, mai mult decât în creierul tău.

– Exact. N-aș fi putut să știu cine era ea... nici măcar ea nu știa cine este. Și-a pierdut memoria.

– Ești sigur că nu te trage pe sfoară? se încruntă Con.

– Am crezut și eu același lucru la început, însă n-a fost așa.

Îi relată întâlnirea lor și tot ce se întâmplase de atunci, de la vânătăile Sabrinei și suspiciunile lor până la intrarea prin efracție în casa goală.

– Fir-ar! spuse Con sentimental. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo. Ce moment mi-am ales să plec în Cornwall!

– Ți-ar fi plăcut. Ieri-seară am cunoscut-o pe domnișoara Holcutt. Ea este cea care ne-a povestit tot ce știm despre Sabrina.

– Con! Mi s-a părut că am auzit vocea ta plăcută, rosti un glas profund din prag, iar gemenii se întoarseră și-l văzură pe fratele lor mai mare. Theo se albi când Con se ridică de pe scaun și se întoarse cu fața la el. Doamne Dumnezeule, Con! Ce naiba ai de gând – să vinzi leacuri băbești? Când Con porni să răspundă, Theo îi făcu semn să tacă. Nu! Cred că aș prefera să nu știu. Veni să stea lângă ei și își sprijini cotul pe șemineu. Ce discutați voi doi? Despre nenorocirea de aseară, presupun.

– Ce nenorocire? întrebă Con. Alex... Credeam că ai spus că nu ai probleme.

–Nu am ajuns chiar atât de departe, spuse Alex. Și nu am probleme. Aseară ne-am întâlnit cu domnișoara Holcutt la gala doamnei Dalhousie – știi câți oameni sunt în astfel de ocazii. A recunoscut-o pe Sabrina și ne-a spus că Niles Dearborn era tutorele Sabrinei. Și în acel moment a apărut Peter Dearborn împreună cu tatăl său, spunând că e căsătorit cu Sabrina.

–Căsătorit! E căsătorită? întrebă Con ridicând din sprâncene.

–*Asta-i* nenorocirea, spuse Theo.

–Nenorocirea este că nici unul dintre noi nu știe dacă este, de fapt, căsătorită. Nu avem decât cuvântul lui Peter Dearborn.

–Ei bine, sunt momente când graba este necesară, începu Con, dar se opri scurt, observând privirea furioasă a geamănului său. Ăăă, evident că nu este cazul aici.

–Sabrina nu are încredere în Peter, spuse Alex convingător. Îi este teamă de el. Dacă este căsătorită cu el, nu cred că s-a întâmplat din propria ei voință.

–Crezi că a forțat-o?

–*Cineva* a lovit-o. Nu i-ai văzut vânătăile de pe față. Alex își atinse fruntea și obrazul, arătând dimensiunea semnelor. Este posibil să fi avut vreun fel de accident, dar singurele vânătăi erau pe față și câteva pe braț – de mărimea vârfurilor de degete.

–La naiba!

–Exact asta am zis și eu, rosti Alex și se aplecă în față, privindu-și fratele cercetător. O cunoști pe domnișoara Holcutt. Crezi că ar putea fi mână în mână cu familia Dearborn? Mi s-a părut neașteptat că toți trei au apărut la petrecere în același timp. Sabrina are încredere în ea și e convinsă că este o prietenă bună, dar nu pot să nu mă întreb...

– Domnișoara Holcutt? râse Con scurt. Femeia aia nu-i capabilă să încalce regulile, cu atât mai puțin să fie implicată în ceva necinstit. E al naibii de frumoasă, desigur – greu de crezut că cineva cu părul ăsta ar putea fi atât de elegantă, corectă și rigidă ca o scândură, dar așa este. Dacă acești bărbați i-ar fi sugerat să li se alăture într-o conspirație, fără îndoială că i-ar fi pălmuit.

Theo râse în hohote.

–Mi se pare că ai avut ceva experiență în acest sens.

–Ai încredere în mine, am avut, se încruntă Con amintindu-și. Odată, după ce am dansat, am ieșit cu ea afară pe terasă. Ar fi

trebuit să știu – a fost destul de greu să o conving să facă chiar și asta. Când i-am sugerat să ne plimbăm prin grădină, femeia m-a pălmuit! Nici măcar nu încercasem s-o sărut, dar ai fi putut crede că i-am rupt corsetul. Mi-a zis că îmi cunoaște reputația, că știe că sunt un crai. Ceea ce nu este adevărat! Știi că nu aș seduce niciodată o fată inocentă. Nu aș fi pus un deget pe ea... ei bine, poate un deget, sau două... Dar știi ce vreau să spun.

– Îngrozitor, își înăbuși Alex un zâmbet. Sunt surprins că ai supraviețuit rușinii.

– O, taci din gură! cedă Con și râse. Oricum, pe scurt, domnișoara Holcutt este o femeie plictisitoare, însă nu ar minți.

– Aceasta este concluzia la care ajungeam și eu, se lăsă Alex pe spate oftând.

– Deci la ce te gândești? Ce vom face ca să o protejăm pe domnișoara Blair? întrebă Con.

Alex zâmbi slab. Știa că, orice s-ar fi întâmplat, Con va fi aliatul lui, dar oricum era plăcut să-l audă spunând-o.

– Nu sunt sigur. Dacă se ajunge la asta, dacă Dearborn este soțul ei și el a lovit-o, o voi strecura afară din țară, unde nu o poate găsi. Dar...

– Să sperăm că nu se va ajunge la asta, interveni Theo. Trebuie să-l pui pe Tom Quick să afle dacă există o înregistrare a căsătoriei lor.

– Am făcut deja asta. De asemenea, să afle și despre finanțele familiei Dearborn. Alex îl privi pe Con. El spune că tu te pricepi mai bine la așa ceva.

– Are dreptate. Voi...

Fu întrerupt de zgomotul unor pași repezi pe hol și o clipă mai târziu Sabrina dădu buzna în cameră, cu Lilah după ea.

– Ei sunt aici. Domnul Dearborn și Peter sunt aici.

– La naiba! spuse Theo.

Alex se ridică și un zâmbet periculos i se răspândi pe față.

– Bun. Aștept cu nerăbdare să am o altă conversație cu cei doi.

– Alex..., spuse Sabrina tremurând. Ce ai de gând să faci?

– Doar să stăm de vorbă, spuse el ușor. Theo, Con și cu mine. Le voi spune că tu ești indispusă.

– Nu. Ar trebui să fiu și eu de față.

– Vrei să vorbești cu ei? întrebă Alex.

– Nu chiar, recunoscu Sabrina. Dar oricum, ar trebui. E vorba despre viața mea, viitorul meu. Nu am de gând să mă ascund și să te las pe tine să te ocupi de asta.

– Sigur că nu. Dar vreau să le arăt acestor bărbați că nu pot să vină aici și să ceară să te vadă. Nu le voi permite să apară tot timpul ca să te bată la cap și să încerce să te ia cu forța.

– Spune-le că a plecat, sugeră Con. Că nu ai idee unde s-a dus.

– Bună idee! Alex aruncă o privire la fratele lui geamăn și zâmbete identice le străluciră pe chip. Se întoarse către Sabrina. Poate că asta îi va face să-ți piardă urma. Fără tine și domnișoara Holcutt, ar putea fi mai liberi să-și spună povestea. Odată ce au stabilit-o, putem să ne ocupăm de dezmințirea ei.

– Și dacă nu poți?

Alex ridică din umeri.

– Ne vom ocupa de asta la momentul potrivit.

– Domnule? Majordomul se opri în prag. Sunt doi bărbați aici. Își drese glasul într-un mod care indica dezaprobarea lui față de vizitatori. Domnul Niles Dearborn și domnul Peter Dearborn cer să vorbească cu ducele.

– Ăsta da spectacol, murmură Con.

– Și răspunsul tău, Phipps? întrebă Alex.

– Le-am spus să aștepte în hol până verific dacă Alteța Sa îi va primi, spuse Phipps reținut.

– Bravo! Theo se întoarse către frații săi. Ce credeți?

– Cred că ar fi bine să vorbească cu tata, spuse Alex pe un ton amuzat.

– Și cu ducesa, adăugă Con.

– Doamne, da, aprobă Theo. O voi anunța și pe Megan.

– Foarte bine atunci. Phipps, lasă-i să aștepte puțin pe hol.

– Desigur, domnule.

Majordomul păru ofensat că Alex considera că era necesar să-l instruiască despre cum să domolească pretențiile vizitatorilor lor.

– Atunci, du-te și spune-i tatei că au venit să-l vadă. Poate ar fi necesar să subliniezi că este urgent. O, și așază-i pe Dearborni în salonul oficial.

– Foarte bine, domnule, se înclină Phipps și plecă, părând destul de mulțumit de misiunea lui.

– Îi pui acolo ca să-i privească primul duce de sus? rânji Con. Asta ar trebui să scoată din ei untul – ce le-a mai rămas după ce au avut de-a face cu Phipps, desigur.

– Asta era ideea, zise Alex și se întoarse spre Sabrina. Acum, Sabrina, dacă tu și domnișoara Holcutt...

– Alex, spuse Sabrina ferm. Înțeleg ce vrei să faci, dar vreau să aud ce au de spus. Trebuie să știu ce se întâmplă.

– Da, știu și am o idee. Acesta este motivul pentru care i-am dus în salonul oficial.

– Ha! spuse Con vesel. Vizorul bătrânului Edric!

– Care bătrân? întrebă Sabrina.

– Poftim? rosti Lilah în același timp.

– Edric Moreland, străbunicul nostru. Sau era stră-străbunic? Oricum, el e cel care a construit această casă, explică Alex.

– Persoana care a dorit camera sultanului? întrebă Sabrina.

– Exact. Era puțin nebun și avea această obsesie că oamenii vorbeau despre el pe la spate.

– Ceea ce probabil că și făceau, adăugă Con, având în vedere că era puțin nebun.

– Edric a montat o fereastră mică în camera care se află de cealaltă parte a recepției oficiale, prevăzută cu un paravan decorativ din lemn, ca să o ascundă. Obișnuia să stea în cealaltă cameră și să asculte ce spuneau oaspeții săi când nu era prin preajmă.

– Mi s-a spus că bunicul nostru obișnuia să discute cu oaspeții din spatele panoului, adăugă Theo. Din cauza fricii lui de a se îmbolnăvi. Dar nimeni nu l-a folosit de ani de zile.

– Am făcut-o noi, mărturisi Alex, iar Theo râse.

– Sigur că ați făcut-o.

– Dar conversațiile erau întotdeauna atât de plictisitoare, încât am renunțat la el, adăugă Con.

– Ideea este că Sabrina și domnișoara Holcutt pot sta acolo să vadă tot ce se întâmplă, iar familia Dearborn nu va ști niciodată acest lucru, completă Alex.

– Foarte bine, cedă Sabrina aprobând din cap.

– Bun. Atunci, Con, dacă le vei conduce pe doamne în camera de vizionare, putem începe spectacolul.

Sabrina îl urmă pe geamănul lui Alex, gândindu-se cu vinovăție că ar fi trebuit să insiste să fie prezentă la întâlnire; fără îndoială că cineva ca Megan sau Kyria ar fi făcut-o. Dar adevărul era că se temea să fie nevoită să se confrunte cu familia Dearborn. Sentimentul acela dezgustător o chinuia la fel ca noaptea trecută, acea conștientizare neputincioasă că nu-și putea aminti cine erau sau dacă îi spuneau adevărul.

În mod neașteptat, ciudat, în minte îi revenise visul pe care încercase atât de mult să și-l reamintească mai devreme. Peter Dearborn fusese în el. Stăteau în picioare împreună, iar ea se simțea amețită și îi era rău. Visul era neclar și vag și se îndepărtă din mintea ei la fel de brusc cum venise. Încercase să-l țină, dar i se scursese ca apa printre degete.

Oare era o amintire din trecutul ei? I se strecurase în minte când dormea? Sau îl visase doar pe Peter pentru că îl văzuse cu o noaptea înainte? Indiferent de motiv, gândul îi provocă din nou o senzație de rău la stomac. Înghiți în sec și se strădui să le acorde atenție lui Con și Lilah, care mergeau în fața ei și se ciondăneau.

Sabrina avu bănuiala că ciondăneala era singura formă de conversație posibilă între Con și Lilah. Se întrebă dacă va fi întotdeauna așa, ori de câte ori Lilah și Con erau cu ei. Își dădu seama șocată că se gândea la Alex și la ea ca fiind împreună. Având un viitor.

Asta era o prostie. Mai mult decât o prostie. Fu recunoscătoare când ajunseră la destinație, distrăgându-și atenția de la gândurile ei nestăvilite.

– Aici este, zise Con cu voce joasă. Va trebui să nu vorbiți, pentru că vă pot auzi la fel de bine pe cât îi puteți auzi voi pe ei.

Deschise ușa către o cameră mică fără ferestre, întunecată. Singura sursă de lumină pătrundea printr-un paravan sofisticat de lemn, de pe peretele opus. Era ușor să păstrezi liniștea într-un astfel de loc, pentru că îndemna la calm și discreție. Con le conduse la paravan, unde se afla un scaun îngust de lemn.

Se aplecă și privi prin paravan.

– Perfect, spuse el tot cu vocea șoptită. Phipps nu i-a instalat încă. O va face totuși cât de curând, așa că...

Își duse el degetul la buze.

– Înțelegem, îl asigură Lilah.

– Mhm. Doar că nu eram sigur dacă poți să te abții să vorbești.

Zâmbi la privirea mânioasă a lui Lilah și traversă camera ca să ia un alt scaun și să-l așeze lângă paravan. Făcu cu ochiul și părăsi camera, iar cele două femei se așezară să aștepte. Sabrinei i se strânse stomacul de emoție. Până și liniștea încăperii era apăsătoare și, când ușa se deschise în sfârșit în camera alăturată, zgomotul o făcu pe Sabrina să tresară. Ea și Lilah se uitară una la cealaltă, apoi se aplecară în față ca să privească prin paravan.

Niles și Peter Dearborn intrară în cameră și priviră în jur. Sabrina încremeni când ochii lui Peter se întoarseră spre ea.

Capitolul 17

Sabrina nu putea respira, inima bătându-i cu putere – era sigură că Peter o văzuse. Dar privirea lui alunecă pe lângă locul în care stătea ea și se întoarse, cuprinzând restul încăperii.

– Doamne Dumnezeule, spuse el. Un loc al naibii de lugubru, nu-i așa? Uită-te la tipul ăla bătrân de deasupra șemineului. Arată de parcă ți-ar putea mânca ficatul la prânz.

– Stai jos, Peter, și nu mai fantaza. Domnul Dearborn se lăsă pe unul dintre scaunele rigide. Fără îndoială că speră să ne intimideze făcându-ne să așteptăm.

Peter se așeză pe canapea lângă tatăl său. Așteptară. Niles Dearborn se întoarse în scaunul lui. După o clipă, Peter se ridică și începu să se plimbe.

Sabrina privea cu nervii întinși la maximum sub presiunea plictiselii tot mai mari pe care o simțea. Nervii lui Peter, pe de altă parte, păreau să fie și mai încordați. Nu era de mirare că Alex îi așezase pe bărbați în această încăpere. Locul emana de putere și privilegii deținute de mult timp – era imens și plin de ornamente, împodobit cu mobilier iacobin, greu și închis la culoare. Șemineul era imens și, deși nu putea vedea clar portretul „primului duce", care părea să-l calce pe nervi pe Peter, lambriurile de nuc negru de pe ambele părți ale șemineului creau o atmosferă suficient de apăsătoare.

Sculptate cu tot felul de animale și chipuri, lambriurile erau incontestabil frumoase, dar, în același timp, copleșitoare. Peter se opri în cele din urmă în dreptul șemineului, proptindu-și cotul pe el într-o ipostază de relaxare. Imaginea era demontată însă de felul în care continua să se miște de pe un picior pe altul și să se uite în jur, trecându-și degetul pe sub marginea cravatei.

Privindu-l, Sabrina se simți ciudat de amețită, cu un nod în stomac. O altă fărâmă a visului din seara trecută i se strecură în minte. Peter se comportase la fel și în vis. Era nervos și iritat, cu capul transpirat de sudoare. Ea închise ochii, ducându-și mâna spre stomac. Parcă simțea lâna jachetei lui Peter în timp ce se rezema amețită și dezorientată de brațul lui. Acolo se mai afla și un alt bărbat; îl auzea bâiguind întruna, deși cuvintele lui nu puteau pătrunde prin ceața din mintea ei.

Unde se aflau? Era aceasta o scenă reală? O amintire adevărată? Avu impresia că micul dejun ar fi putut să-i vină în gât în orice moment. Lilah își puse mâna pe brațul Sabrinei, apăsând ușor. Sabrina își ridică privirea și își văzu prietena privind-o îngrijorată.

– Te simți rău? șopti Lilah din buze.

Sabrina clătină din cap. Viziunea dispăruse la fel de repede cum apăruse, lăsând în urmă doar o ușoară greață și o neliniște persistentă.

Peter se mută de la șemineu la fereastră, apoi veni înapoi. Întinzându-și brațul pe șemineu, începu să bată darabana cu degetele. În cele din urmă, domnul Dearborn se răsti:

– Peter, încetează cu zgomotul ăsta!

– Unde dracu' sunt? Suntem aici de cel puțin douăzeci de minute.

– Da, ei bine, stăpânește-te în...

Domnul Dearborn sări în picioare când majordomul intră în cameră, urmat de ducele de Broughton.

– Excelența Sa, Ducele de Broughton, spuse Phipps, ca și cum ar fi anunțat-o pe regină.

Ducele aruncă o privire vagă în jur, în felul lui obișnuit, iar Dearborn făcu un pas înainte și făcu o reverență.

– Excelența Voastră!

Broughton se uită la el și spuse blând:

– Bună ziua. Vă cunosc de undeva?

– Numele meu este Niles Dearborn și este o onoare să vă cunosc. Vă rog, permiteți-mi să-l prezint pe fiul meu, Peter Dearborn.

– Da, foarte drăguț, sunt sigur. Ducele arătă cu mâna spre scaune. Luați loc! Ei bine, Phipps a spus că este ceva important. Sunteți aici în legătură cu niște artefacte, nu-i așa?

– Artefacte? zise Dearborn descumpănit, aruncând o privire la fiul său. Nu înțeleg.

Broughton zâmbi cu amabilitate.

– Trebuie să vă avertizez că mă interesează doar chestiunile antice greco-romane. Nimic mai recent sau egiptean... deși, desigur, și asta este foarte important, doar că nu este domeniul meu, înțelegeți.

Cei doi Dearborni rămaseră cu gura căscată la el.

– Tată, nu cred că se află aici pentru artefacte, spuse Alex intrând în încăpere, urmat de Theo, Megan și Con. În mod surprinzător, până și unchiul Bellard veni în urma lor. Cred că se află aici ca să încerce să o ia pe domnișoara Blair, am dreptate, domnilor?

– Domnișoara Blair? Ducele părea confuz. Cine...

– Sabrina, tată, explică Theo.

– O, Sabrina! Da, încântătoare fată. Ei bine, *ea* apreciază cu adevărat istoria. Ducele zâmbi fericit. Nu-i așa, unchiule Bellard?

– Da, într-adevăr. Bătrânelul dădu din cap. Privi în jur și îl văzu pe Con. Băiatul meu! Când te-ai întors? Bănuiesc că lumea nu s-a sfârșit încă, nu?

– Nu. A fost mai degrabă o dezamăgire.

– Pun pariu că a fost, chicoti unchiul Bellard. Cine ar trebui să fii?

– Știu din sursă sigură că sunt un amfitrion de teatru de estradă, răspunse Con sec.

Sabrina zâmbi și aruncă o privire către prietena ei. Lilah își dădu ochii peste cap, dar nu își putu ascunde zvâcnirea buzelor.

Domnul Dearborn își drese glasul și încercă să preia controlul.

– Domnișoara Blair este sub tutela mea, domnule, îi spuse ducelui.

– Serios? zâmbi ducele. Ce drăguț! Ei bine, trebuie să mă întorc la munca mea. Îmi pare rău că plec, dar am o mulțime de înregistrări de făcut.

– Dar, domnule, domnișoara Blair...

– Domnișoara Blair nu este aici, spuse Alex ferm.

– Nu este absolut nici un fel de problemă. Nu am venit aici ca să-mi văd protejata. Am venit să stau de vorbă cu ducele de Broughton. Excelență, nu știu dacă știți că domnișoara Blair este căsătorită cu fiul meu, Peter.

Sabrina se gândi la viziunea avută cu câteva minute mai devreme. Ce spunea celălalt bărbat? Un gând evaziv și inconfortabil îi dădea târcoale la limita conștientului.

Ducele se încruntă.

– Stimate cetățean, cred că te înșeli. Cum poate fi căsătorită domnișoara Blair?

– Nu mai este domnișoara Blair, bineînțeles, spuse Dearborn în grabă, obrajii începând să i se înroșească. Acum este...

– Dar tocmai ai spus că Sabrina este domnișoara Blair, sublinie ducele cu blândețe. Recunosc, sunt puțin confuz. Indiferent dacă domnișoara Blair este căsătorită sau nu, nu înțeleg de ce vreți să-mi vorbiți despre asta. Și chiar trebuie să mă întorc la munca mea acum. Vă rog să mă scuzați, domnilor.

– Ar trebui să fie preocuparea dumneavoastră, domnule, pentru că fiul dumneavoastră o ține pe domnișoara... doamna Dearborn aici.

– Nu, nu, sunt sigur că ați înțeles greșit. Sunt sigur că domnișoara Blair este destul de liberă să vină și să plece. Se întoarse spre fiul său cel mare. Theo, poate ar trebui să vorbești cu acești domni.

– Cred că aceasta este treaba lui Alex.

– Este? Excelent. Uite, vezi, Alex se va ocupa de dumneata.

Părând mulțumit că își îndeplinise datoria, ducele se întoarse spre ușă. Privirea lui căzu asupra soției sale care intră în încăpere, iar chipul i se lumină.

– Emmeline! Draga mea. Sunt atât de fericit să te văd! spuse ducele apropiindu-se de ea, radiind.

În spatele paravanului, Sabrina nu se putu abține să nu zâmbească afectuos. Ducele se comporta întotdeauna ca și cum ar fi primit un cadou minunat ori de câte ori apărea Emmeline, indiferent cât de recent o văzuse pe ducesă – în acest caz, doar cu câteva ore în urmă, la micul dejun.

– Henry, răspunse ducesa, trecându-și brațul pe sub brațul lui. Alex mi-a spus că avem oaspeți pe care ar trebui să-i cunosc.

Și dacă expresia ei era mai puțin surprinsă decât cea a soțului ei, privirea ei era la fel de caldă atunci când se sprijini pe el.

– O, înțeleg. Permite-mi să ți-i prezint pe..., zăbovi el privind spre oaspeții lor. Domnul... ăăă...

– Dearborn, Excelență. Bărbatul făcu un pas înainte și o reverență. Și fiul meu, Peter. Suntem aici în legătură cu soția fiului meu, Sabrina.

– Soția lui? ridică ducesa din sprâncene în mod expresiv. Nu știam că Sabrina este căsătorită.

– Nu știm dacă este, spuse Alex repede. Cu excepția cazului în care dumneavoastră, domnilor, ați adus vreo dovadă?

– Dovadă? Vă dau cuvântul meu de bărbat, domnule, răspunse Dearborn indignat.

– Da, ei bine...

– Nu ți-am povestit despre bărbații care au acostat-o pe Sabrina la gală seara trecută, ducesă? întrebă Megan.

– Nu am..., spuse Dearborn aprins.

Megan arătă dincolo de el.

– Peter Dearborn a pretins că este soțul Sabrinei. Ne-a spus că îi aparține.

– Nu mai spune, serios? Ducesa își întoarse privirea albastră și pătrunzătoare spre Peter. O soție este un bun personal pentru dumneavoastră, domnule? Supusă mofturilor și ordinelor dumitale?

– Eu, ăăă, am vrut să spun că ea ar fi trebuit să vină cu mine, spuse Peter cu atenție, cu lecția evident învățată cu o seară înainte. Unde pot avea grijă de ea.

– Aș spune că locul Sabrinei e oriunde alege ea să meargă, ripostă Emmeline.

– Este soția mea.

– Dar nu sclava ta, replică ducesa.

– Peter... doamnă... vă rog, să nu facem schimb de vorbe grele pe care toți le vom regreta mai târziu, spuse domnul Dearborn într-o manieră conciliantă. Vă rog, haideți să ne așezăm și să discutăm despre asta în mod civilizat.

– Rareori îmi regret cuvintele, grele sau altfel, îl asigură Emmeline. Cu toate acestea, sunt întotdeauna dispusă să discut chestiunile într-o manieră civilizată.

Ea înaintă și se așeză pe canapea, cu Henry lângă ea. Cu mâinile încrucișate în poală, îi aruncă domnului Dearborn o privire regală.

– Prin urmare, ce ai de spus în apărarea dumitale?

– Aseară le-am spus membrilor familiei dumneavoastră că Sabrina a dispărut după un accident de trăsură, dar nu era adevărat.

– Serios? Pare o modalitate neobișnuită de a-ți începe argumentarea.

– Am inventat-o pentru că încercam să o protejez pe Sabrina. Nu știu ce fel de povești nesăbuite v-a spus ea despre noi, dar vă asigur că bunăstarea ei reprezintă o preocupare foarte importantă pentru Peter și pentru mine.

– Interesant că sunteți de părere că Sabrina ne-ar fi povestit altceva, sublinie Alex.

– Bineînțeles că nu ar face-o, dacă ar fi ea însăși. Dar adevărul e că... Ei bine, ea nu este în deplinătatea facultăților mintale.

– Și-a pierdut memoria, da, știu, spuse Emmeline. Dar asta nu o face incapabilă să poată lua propriile decizii.

– Ba da, doamnă, mă tem că o face, se uită sumbru domnul Dearborn la duce și ducesă. Ea este... Ce vreau să spun este că Sabrina este puțin nebună.

Sabrina rămase mută de uimire, iar lângă ea Lilah scoase un icnet, apoi își acoperi, vinovată, gura cu mâna. Oricum, icnetul ei fu acoperit de exclamațiile ocupanților celeilalte încăperi.

– Cum îndrăznești! făcu Alex un pas rapid înainte, cu chipul atât de fioros încât o luă prin surprindere pe Sabrina.

Con i se alătură într-o clipă, atitudinea lui bătăioasă confirmând că el nu se afla acolo ca să-și oprească fratele, ci ca să i se alăture.

– Vă asigur, domnule, că nu îmi este ușor să spun asta. Domnul Dearborn se ridică să-l înfrunte pe Alex, cu chipul lui serios și demn. Tatăl Sabrinei a fost cel mai bun prieten al meu. De dragul lui Hamilton mi-am asumat responsabilitatea pentru fiica sa după moartea acestuia. A fost dorința lui expresă, pentru că știa că ea nu putea să se descurce singură.

Sabrina privea îngrozită, în timp ce bărbatul continua să-și spună povestea.

– Hamilton a fost una dintre cele mai strălucite minți din țară, dar soția lui, Claudia, era... ciudată, cred că am putea spune. Era excesiv de preocupată de Sabrina și insista să o țină pe fată aproape

de ea. I-a permis bietului copil să facă tot ce dorea, fără să-i ofere nici o îndrumare. Ea însăși avea oarecum același tip de crize și apucături ca Sabrina.

– Crize și apucături? întrebă Alex. Sabrina nu are crize și apucături – de fapt, este al naibii de calmă în legătură cu o serie de lucruri care i-ar face pe majoritatea oamenilor să țipe.

Dearborn îl fixă cu o privire impozantă.

– Nu crezi că acest lucru este în sine destul de ciudat? Ce persoană sănătoasă la minte ar fi calmă când nu și-ar putea aminti nimic, nici măcar cum se numește? Nu este prima dată când Sabrina are unul dintre aceste episoade. A făcut-o de multe ori. Face câte un lucru sălbatic, revoltător, apoi o ia la fugă. Nu avem idee unde se duce sau ce face.

– Deci spui că nu este prima dată când o pierzi? întrebă Theo.

– Nu am pierdut-o, domnule, și sunt jignit de aluzia dumneavoastră. Sabrina este vicleană în nebunia ei. Ea pare să nu aibă nici o idee despre cine este și unde locuiește. Cu toate acestea, face tot ce poate ca să fie dificil de urmărit. A coborât pe fereastra ei de la etajul superior – a fost o prostie din partea mea, văd asta acum, dar nu am suportat gândul de a-i pune gratii la geam – și a furat un cal, ca să nu mai vorbim de un săculeț plin cu bani. Am reușit să o urmărim până la Newbury, dar, așa cum am spus, este deșteaptă și și-a cumpărat un bilet la Bath, doar ca să ne inducă în eroare. Cum nu am reușit să o găsim acolo, n-am știut încotro să apucăm, dar în cele din urmă am venit aici în speranța că ar fi putut să vină la domnișoara Holcutt, care este prietena ei. A fost un șoc pentru noi să o vedem pe Sabrina acolo aseară.

– Sunt sigur că a fost, aprobă Alex înverșunat. Mai ales când ați descoperit că avea prieteni care să o protejeze.

Buzele celuilalt bărbat se încleștară.

– V-am spus, nu vreau să-i fac rău Sabrinei. Când este ea însăși, este o fată dulce și ascultătoare, fermecătoare chiar.

– Așa cum trebuie să fie o femeie, fără îndoială, adăugă ducesa.

Dearborn se înroși.

– Vă asigur, doamnă, că nu am făcut altceva decât să o ajut pe Sabrina. Peter s-a căsătorit cu ea ca să o poată avea în grijă și să o protejeze tot restul vieții.

– Doamne, Peter trebuie să fie un om sfânt, spuse Alex. Sunt sigur că nu a avut nimic de-a face cu averea Sabrinei.

– Ți-a spus că este bogată? clătină Dearborn din cap cu un râset trist. O, dragule, nu, Sabrina nu are aproape nimic. Eu o întrețin. Mă tem că inventează tot felul povești frumoase despre ea însăși. Lucruri care îi fac viața mai interesantă. Uneori este o moștenitoare. Odată, cred că a fost spion pentru Ministerul de Interne din Franța. Din păcate, deseori apar ca răufăcătorul din poveștile ei, pentru că, vezi tu, eu sunt persoana care trebuie să-i spună nu, care trebuie să se asigure că este protejată. Când acest episod se va termina, ea nu își va aminti nimic din ceea ce a inventat de data aceasta, la fel cum nu își va aminti de dumneata, Lord Moreland.

Dearborn se uită la Alex cu milă. Sabrina se încordă. Dacă familia Moreland îl credea? Dacă *Alex* îl va crede? Dearborn era atât de serios, atât de sigur, atât de rezonabil. Iar Sabrina, neștiind nimic despre trecutul ei, nici nu l-ar fi putut contrazice. Oricine ar avea încredere mai degrabă în el decât într-o fată care spune povești absurde. Era aproape suficient pentru a o face chiar pe Sabrina să-și pună la îndoială povestea – și dacă chiar *făcea* asta tot timpul? Nu avea de unde să știe, pentru că nu-și putea aminti nimic.

– Știu că este dificil, domnule, continuă domnul Dearborn. Sabrina este o fată încântătoare, este ușor să simți afecțiune, chiar milă, față de ea. Dar are nevoie de ajutor. Vă asigur că, dacă rămâne, într-una din aceste zile va face un alt episod, nu o veți putea stăpâni și va pleca din nou. Mai bine să o luăm acasă, unde îi este locul. O să avem grijă de ea. Ne vom asigura că este bine îngrijită.

– Și că de data aceasta este închisă mai bine? întrebă Alex cu o voce blândă.

Pe Sabrina o cuprinse frica și simți că se sufocă. Oare îl crezuse pe Dearborn? Era pe cale să-l lase pe acest bărbat să o ia? Aveau să o închidă undeva, să spună tuturor că era nebună.

– Da, într-adevăr, așa vom face. Înțelegeți, nu-i așa, că acest lucru trebuie făcut, că trebuie împiedicată să-și facă rău.

– *Înțeleg*, spuse Alex, că ești un escroc viclean și conspirativ care intenționează să o ia cu el pe Sabrina prin orice mijloace. Chiar crezi că suntem atât de proști încât să-ți credem minciunile? Singurul rău care ar putea-o afecta pe Sabrina i-l poți face tu.

Sabrina se relaxă, ochii i se umplură de lacrimi când Alex îi luă apărarea și continuă:

– Te-ai asigura că nu poate scăpa din nou. Gratii la fereastră – sau poate o celulă într-un azil de nebuni, nu? Adevărul este că Sabrina este pe cale să împlinească douăzeci și unu de ani, iar tu ești îngrozit la gândul că-ți vei pierde dreptul la banii ei. Făcu un pas amenințător înainte. Știu că tatăl ei i-a lăsat bunurile de care dispunea – nu numai bani, ci și două case. Nu am văzut-o niciodată pe cea din Somerset, dar cea de aici din Londra poate aduce bani frumoși.

Dearborn rămase cu gura căscată la el.

– Dar de unde știi... Ai spus că nu-și amintește nimic!

– Ea nu își amintește, zâmbi Alex firav și letal. Dar aproape orice se poate descoperi cu puțin efort. Cred că este timpul să părăsești casa.

Fața lui Dearborn se înroși.

– Obraznicule! spuse Dearborn, apoi se întoarse cu fața spre duce. Cu siguranță nu veți permite fiului dumneavoastră să vă dicteze.

– Oh, nu cred că îmi dictează mie – cu dumneavoastră vorbea. Acum... așa cum am spus, am o mulțime de treburi care mă așteaptă. O zi bună, domnule, ăăă, Deerfield. Îi oferi brațul ducesei. Emmeline, draga mea?

– Nu! rosti Dearborn, pășind între Broughton și ușă.

Toți cei din cameră înțepeniră, iar cei trei fii ai ducelui se îndreptară spre el. Dearborn făcu un pas înapoi, afișând un zâmbet neconvingător pe față.

– Domnule, gândiți-vă... ce scandal va ieși?! Se va afla în tot orașul că familia dumneavoastră ține o tânără departe de soțul ei.

Alex scoase un hohot de râs.

– Scandal? Crezi că-i amenințI pe „neobișnuiții" Moreland cu un scandal? Jumătate din oraș crede că suntem în întregime imorali.

– Nu știu ce să zic, Alex, spuse Megan, mergând spre Dearborn. Domnul Dearborn are dreptate. Va fi un mare scandal – toate ziarele se vor distra pe cinste pe seama lui. Gândește-te doar la poveste: tânăra mireasă fuge de acasă și de soțul ei imediat după căsătorie. Îngrozită. Învinețită și bătută. Neștiind măcar cine era. Oare ce s-ar fi putut întâmpla cu ea? De ce a fost nevoită o tânără proaspăt căsătorită să fugă de soțul ei? Apoi, desigur, este familia nobiliară,

înduioșată de milă să o protejeze. Ar face senzație. Doamne, sunt tentată să scriu și eu despre asta, spuse ea încrucișându-și brațele și fixând o privire provocatoare asupra lui Dearborn.

Fața lui Niles Dearborn era acum atât de roșie încât părea că explodează.

– Toată lumea are dreptate. Sunteți nebuni de legat!

Peter se duse la Niles și spuse cu vocea lui calmă:

– Tată... Poate că ar fi mai bine să mergem.

Tânărul întinse mâna ca să-l ia de braț pe tatăl său, dar Dearborn îl dădu la o parte.

– Nu o poți ține departe de mine, rosti el amenințător către Alex. Sunt tutorele ei legal. Peter este soțul ei. Nu ai nici un drept. Voi obține un ordin împotriva ta. Te voi obliga să o înapoiezi și vei regreta...

– Să faci asta! îi tăie Alex monologul înfuriat. Asigură-te că aduci și certificatul de căsătorie cu tine. A, și probabil că vei avea nevoie și de câțiva polițiști.

Dearborn tremura destul de tare de furie, iar fiul lui îl apucă de braț, mai strâns de data aceasta.

– Vino, tată!

Cu o ultimă privire spre Alex, Niles se întoarse și, smulgându-și brațul din strânsoarea lui Peter, ieși năvalnic din încăpere.

Capitolul 18

– Ce om îngrozitor!

Sabrina auzi afirmația ducesei și se întoarse cu spatele la paravan. Stomacul i se strânse și abia se abținu să izbucnească în lacrimi. Lilah o privi cu ochi mari și fața albită de șoc. Pentru o clipă dureroasă, Sabrina crezu că îi era teamă de ea și că crezuse minciuna lui Dearborn că n-ar fi fost în toate mințile.

– Cum a putut să spună asta? întrebă Lilah cu voce joasă. Îl cunoaștem de o viață! O, Sabrina!

Lilah întinse brațul și luă mâna Sabrinei, strângând-o tare.

Ușa se deschise, luându-le prin surprindere. Alex intră cu pași mari în cameră, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

– Sabrina?

– Erau minciuni! sări Lilah în picioare. Tot ce a spus domnul Dearborn a fost o minciună. Sabrina nu a avut niciodată „episoade" și nu s-a comportat ca o scrântită. Sunt sigură de asta – am locuit cu ea la școală timp de trei ani și aș fi observat.

– Știu, zâmbi Alex palid în fața apărării pline de indignare. Este evident pentru oricine a cunoscut-o pe Sabrina.

– Nu îmi pot imagina de ce s-ar comporta domnul Dearborn astfel. A fost întotdeauna un gentleman.

– Mă tem că credeți că un gentleman e neapărat și un om bun, domnișoară Holcutt, spuse Con, intrând în cameră după fratele său.

Lilah se încruntă la Con, dar după aceea Sabrina nu mai băgă de seamă ce făceau ei, pentru că Alex se apropie de ea și îi luă mâinile în ale lui.

– Cum te simți? Îmi pare rău că ai auzit lucrurile astea. Ar fi trebuit să insist să mergi în camera ta.

– Nu. Mă bucur că am auzit. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fiu ignorantă. Sunt deja mult prea multe lucruri pe care nu le știu.

Ea îi zâmbi. În ochii lui erau atâta căldură și atâta emoție, încât simți că i-ar fi putut exploda inima.

– Mi-ar plăcea foarte mult să te sărut chiar acum, murmură el și ea putea să citească adevărul pe chipul lui. Mi-ar plăcea ca fratele meu și domnișoara Holcutt să fie oriunde în altă parte decât aici.

– ...știi că nu putem, reuși Sabrina să răspundă.

Lucrul cu adevărat periculos era că și ea voia ca el să facă asta. Tânjea să-și lase capul pe pieptul lui și să-i audă ritmul constant al inimii în ureche, așa cum făcuse noaptea trecută în trăsură. Tânjea să-i simtă brațele puternice în jurul ei.

Dar era necorespunzător și atât de greșit din partea ei. Mai ales acum, după ceea ce auzise și văzuse... și cu suspiciunea care creștea în ea cu fiecare moment. Ar fi trebuit să-i spună lui Alex despre visul pe care ea îl avusese noaptea trecută. Cuvintele refuzau să-i vină pe buze. I se părea că, spunându-i lui Alex, le-ar fi dat substanță. Le-ar face adevărate.

În loc de asta îi vorbi despre cealaltă îngrijorare care îi făcea inima să înghețe.

– Nu ar fi trebuit să vin aici. Nu ar fi trebuit să-ți pun familia în această postură.

– Prostii! Credeam că am rezolvat asta aseară. Nu-mi pui în pericol familia, care, apropo, este destul de capabilă să aibă grijă de ea însăși.

– Da, știu că este. Sunteți cu toții oameni minunați, amabili. Dar nu vezi? Asta mă face să regret și mai mult că provoc un scandal în jurul numelui tău.

– Pfff! scoase el un sunet batjocoritor. Ultimul lucru de care ne facem griji e un scandal. A fost adevărat ce i-am spus lui Dearborn. Toată lumea crede deja că suntem, în cel mai bun caz, excentrici și, în cel mai rău caz, nebuni. Afirmațiile lui Dearborn n-ar conta mai mult decât o simplă bârfă picantă. În plus, nu are nici un interes să declanșeze un scandal. Ar prezenta mult mai multe riscuri pentru el decât pentru noi. În ochi i se putea citi frica atunci când Megan îi vorbea despre ce avea să spună presa în această privință. El înțelege cât de rău s-ar reflecta fuga ta asupra lui și nu vrea asta. Nici nu vrea, bănuiesc, ca ziarele să sape în treburile lui.

– Dar a spus că va obține un ordin împotriva ta. S-a supărat îngrozitor de tare la sfârșit. Cred că este capabil să facă asta.

– Poate, ridică Alex nepăsător din umeri. Dar nu va ajunge nicăieri. Crede-mă, poliția nu vine să te scoată de aici fără dovezi.

Sabrina își dorea să-l creadă. Era ușor să facă asta când îl vedea atât de puternic, atât de încrezător. Își dorea să cedeze pur și simplu, să-i dea lui problemele ei și să-l lase să se ocupe de ele pentru ea. Având în vedere felul în care Lilah o descrisese, Sabrina bănuia că asta ar fi făcut în trecut. Dar nu putea să-i scape că Alex era prea încrezător că numele familiei sale îl va proteja de orice atac. Nici măcar un duce nu ar fi putut să sfideze legea.

– Eu... Sabrina făcu un pas înapoi. Trebuia să se gândească. Sunt destul de obosită. Ar trebui să merg sus în camera mea și să mă odihnesc puțin.

– Desigur, spuse Alex luându-i mâna și se înclină deasupra ei, apăsându-și buzele de pielea ei.

Era uimitor cum o atingere atât de scurtă și de ușoară putea să-i facă tot corpul să vibreze. Ea se forță să se retragă de lângă el și spuse:

– Lilah? Mă duc în camera mea. Vrei să vii cu mine?

– Bineînțeles, răspunse Lilah cu promptitudine.

Judecând după expresia iritată a lui Con și după viteza cu care Lilah plecă, Sabrina bănui că nici unul dintre ei nu era nemulțumit că le fusese întreruptă conversația.

– Probleme cu Con? murmură Sabrina, prinzându-și brațul de cel al prietenei ei și aplecându-se spre ea când ieșeau din cameră.

– Bărbatul acesta este atât de lingușitor.

– Și este un lucru rău? chicoti Sabrina.

– Atunci când mi-e clar că nu vorbește serios, da, este. Are mereu acea privire în ochi, de parcă ar fi pe punctul de a râde de mine. Își flutură mâna de parcă ar fi dat ceva deoparte. Dar să nu ne răcim gura de pomană cu el. Tu ești cea care mă îngrijorează. Ești bine? Nu mi-aș fi imaginat niciodată că domnul Dearborn va spune astfel de lucruri despre tine.

– Bănuiesc că te-au afectat pe tine mai mult decât pe mine, pentru că eu nu am o părere prestabilită despre el.

– Era parțial adevărată – faptul că a fost bun prieten cu tatăl tău. Toți trei erau – tatăl meu și ei doi. Este de necrezut că trădează astfel încrederea tatălui tău.

– Sunt foarte îngrijorată, Lilah.

– Familia Moreland te va proteja, spuse Lilah repede. Orice s-ar spune despre Constantin, știu că este în totalitate loial fratelui său geamăn. Într-adevăr, am avut impresia că toți sunt așa. Mi se pare clar că Alex este hotărât să te țină departe de ghearele domnului Dearborn.

– De aceea sunt îngrijorată. Dacă el este tutorele meu, probabil că are dreptul să le ordone să mă lase să plec. Nu mă interesează cât de veche și aristocrată este familia Moreland, nu pot încălca legea.

– Nu sunt foarte sigură că această familie ar pune preț pe legalitate.

– Probabil că nu, dar nu pot să permit să fie arestați din cauza mea. Nu îl pot forța pe Alex să decidă dacă să renunțe la mine sau să le aducă probleme părinților săi.

– Dar ce poți face în privința asta? Doar nu vrei să spui că te gândești să te întorci la familia Dearborn, nu-i așa?

– Nu! Nu, nu aș putea. Nu știu ce pot face.

– Poți veni acasă la mine. Poate că domnul Dearborn ar fi mai reticent să acționeze împotriva mătușii mele și a mea, având în vedere prietenia lui cu tatăl meu.

– Nici pe tine nu aș vrea să te pun în această postură.

– Nu poți să pleci de capul tău!

– Sigur că nu.

Având în vedere privirea șocată de pe chipul prietenei ei, Sabrina consideră că nu era înțelept să mai adauge ceva.

Ajunseseră în capul scărilor, unde o fereastră arcuită avea vederea la stradă de dedesubt. Un scaun confortabil, de pluș, umplea curba ferestrei. Sabrina se opri acolo o clipă, adunându-și gândurile. Rămase pe loc și se aplecă în față, privind pe fereastră.

– Ce ciudat! Este un bărbat acolo, pe stradă.

– De ce este ciudat? întrebă Lilah, întorcându-se să urmărească privirea Sabrinei.

– Pentru că nu face nimic, se uită doar la intrarea principală a casei. Dacă ar fi aici să viziteze pe cineva din familie, ar veni la ușă, nu crezi?

– Nu este îmbrăcat ca cineva care ar veni la ușa principală, sublinie Lilah. Mai degrabă este un negustor sau cineva care o așteaptă pe una dintre servitoare.

– Dacă ar aștepta vreo servitoare, nu ar fi la ușa din față. Ar supraveghea ușa de la bucătărie, din celălalt capăt, de pe strada laterală. Din locul în care se află, nici măcar nu poate vedea acea ușă – casa blochează vederea.

– Ce vrei să spui? Că așteaptă pe cineva din familie? Lilah se uită la ea, cu ochii mari. Crezi că urmărește casa, nu-i așa? Că-i spionează pe cei din familia Moreland.

– Cred că se uită să vadă cine vine și pleacă, ca să-i poată spune domnului Dearborn.

– Familia Dearborn l-a angajat?

– Nu cred că ei ar vrea să piardă vremea pe străzi. Și nu cred nici că l-au crezut pe Alex când le-a spus că nu mai sunt în casă.

– Intenționează să te înhațe dacă ieși din casă? Dar asta este răpire! Cu siguranță este ilegal.

– Oare? El e tutorele meu. Mă tem că legea ar fi de acord cu el.

– Cât de îngrozitor! Și de nedrept, se încruntă Lilah. Dar, de când a plecat de aici, nu ar fi avut timp să se ducă și să angajeze pe cineva. Au trecut doar câteva minute.

– Cred... cred că poate l-a adus pe bărbat cu el. S-a gândit probabil că, dacă ar apărea, aș putea scăpa pe altă ușă, iar bărbatul ar putea să mă înhațe. Din moment ce nu s-a întâmplat asta, poate i-a spus să aștepte și să urmărească, în cazul în care plec.

– *Nu înțeleg*, spuse Lilah. De ce vrea domnul Dearborn să te întorci cu atâta înverșunare? De ce pretinde că te-ai căsătorit cu Peter?

– Poate că nu pretinde. Sabrina se așeză pe scaunul de la fereastră, trăgându-și prietena în jos ca să stea cu ea. Dacă sunt cu adevărat căsătorită cu Peter? Băgă mâna în buzunar și scoase inelul pe care îl adusese cu ea, ținându-l în palmă. Voiam să te întreb despre asta mai devreme, dar, cu toată agitația, am uitat. Îl recunoști? M-ai mai văzut purtându-l?

Lilah îl smulse din palma Sabrinei, ținându-l mai aproape de lumina care venea prin fereastră.

– Nu..., se încruntă, răsucindu-l între degete. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată. Dar asta nu este o dovadă, sincer.

– Seamănă foarte mult cu o verighetă și trebuie să fie importantă pentru mine. Este unul dintre puținele lucruri pe care le-am adus cu mine.

– Da, arată ca o verighetă, dar nu înseamnă că și este. Sau poate că este o amintire, cum ar fi verigheta mamei tale.

– Ți-o amintești pe mama purtând-o?

– Nu. Dar serios, Sabrina, nu pot să îmi amintesc bijuteriile mamei tale. Veneam în vizită doar ocazional și au trecut de-atunci ani. În plus, ar fi putut fi a bunicii tale.

– Sau ar putea fi exact așa cum pare – este o verighetă și o am pentru că o purtam când am scăpat.

– Totuși, nu este o dovadă că ești căsătorită.

– Dar este o minciună atât de îndrăzneață spusă de Dearborn. Dacă mi-aș fi amintit brusc totul? Aș ști că nu este adevărat.

– Să spună că ai înnebunit a fost de asemenea un lucru îndrăzneț. Orice om pe care l-ai întreba știe că nu ai episoade de nebunie.

– Nu și familia Moreland. Domnul Dearborn nu știa că ești aici sau că ne-ai povestit despre trecutul meu. Avea nevoie doar ca ei să-l creadă și să-mi da drumul, ca el să mă ducă repede acasă, unde să mă poată ține închisă. În plus, a fi căsătorită cu Peter este o parte necesară a planului lor. Nu cred că ar fi lăsat această problemă nerezolvată.

– Care este planul lor?

– Nu știu, dar, în mod clar, domnul Dearborn are nevoie să mă poată controla. Presupun că vrea să continue să aibă control asupra banilor mei și asta se va termina peste doar două săptămâni. Singura modalitate de a se asigura că va păstra această putere este dacă aș fi căsătorită cu unul dintre ei. Nimeni nu ar pune la îndoială cuvântul soțului meu și al tatăl său, care se ocupă de averea mea.

– Dar asta nu înseamnă neapărat că ceremonia a avut deja loc. Poate că vrea doar să te ia și să te convingă să o faci. Să te oblige, dacă trebuie.

– Da, dar... Sabrina trase aer în piept. Am avut un vis aseară. Era foarte neclar. Nu doar că visul este acum neclar pentru mine – totul era vag și neclar în coșmar. Asta era parte din motivul pentru care a fost atât de înspăimântător. Mă simțeam pierdută și atât de confuză. Eram amețită, înfierbântată și îmi venea să vomez. Și stăteam cu Peter, lângă el, sprijinită de el.

– E firesc să îl visezi după ce tocmai l-ai văzut.

– Da, asta mi-am spus și eu, dar ceva nu-mi dădea pace. Mai devreme, când mă uitam prin acel paravan la Peter, am simțit din nou totul. Am văzut acea scenă. Am trăit acele senzații – căldura și amețelile. Parcă îmi aminteam nu visul, ci scena în sine. Mi-am amintit lucruri care nu cred că erau în visul meu.

– Ce fel de lucruri? întrebă Lilah, fruntea ei încrețindu-se de îngrijorare.

– Acolo mai era un bărbat.

– Domnul Dearborn?

– Nu... nu cred. Nu-l pot vedea clar. Știu că trebuie să-ți par nebună acum! Totul era foarte neclar și mă simțeam... de parcă aș fi fost bolnavă. Ca atunci când faci febră. Totul era îndepărtat și distorsionat și... cumva greșit. Nu reușesc să explic bine asta.

– Înțeleg. M-am simțit așa când aveam febră, de parcă nimic nu ar fi cu adevărat real, și îți revii și apoi iar îți pierzi cunoștința.

Chiar și atunci când nu sunt bolnavă, am avut vise în care mă uitam la o persoană și totuși, cumva, nu puteam să-i disting trăsăturile.

– Exact. Sabrina scoase un oftat de ușurare. Așa stau lucrurile și știu că era un bărbat acolo cu noi și continua să vorbească și să tot vorbească. Nu știu ce spunea și, așa cum ziceai, îmi amintesc doar bucăți și frânturi. Dar stătea chiar în fața noastră și... O, Lilah, purta un guler alb!

Lilah făcu ochii mari.

– Vrei să spui...

– Ca un preot, spuse Sabrina fără intonație. Da. Cred că... Mi-e teamă că îmi amintesc de o ceremonie de nuntă.

Capitolul 19

– E abia trecut de prânz, dar cred că avem nevoie de ceva de băut după acea scenă, îi spuse Con fratelui său în timp ce se întorceau în fumoar.

– Sunt de acord cu tine, zise Alex și traversă încăperea ca să scoată dopul unei carafe.

– Ce ai de gând să faci acum? întrebă Con.

– Nu știu. Tu ești detectivul. Eu doar desenez planuri.

– Se pare că te-ai descurcat suficient de bine până acum, zâmbi Con, luând paharul pe care i-l întinse fratele său. Ai început în direcția corectă. Cercetează finanțele familiei Dearborn, vezi dacă au pierdut o avere sau au un viciu cu jocurile de noroc. De asemenea, n-ar strica să aflăm exact la ce sumă se ridică moștenirea domnișoarei Blair – și dacă Dearborn a sustras bani pentru el în toți acești ani în care i-a fost tutore. Dar toate acestea ne vor dezvălui *de ce* o doresc atât de mult înapoi pe domnișoara Blair. Ceea ce trebuie să aflăm cu adevărat este dacă doamna ta s-a căsătorit cu adevărat cu acea nevăstuică.

– Sabrina nu este „doamna mea", dar da, trebuie să ne asigurăm că nu este căsătorită cu el – și, dacă este, să vedem cum o putem scăpa.

– Asta, dragă frate, nu ar fi o treabă ușoară.

– Știu. Dar nu am de gând să o trimit înapoi la acel individ.

Con îl privi în tăcere pentru o clipă, apoi rosti în șoaptă:

– Ești îndrăgostit de ea, nu-i așa?

– Dragoste? ridică Alex din umeri. Abia o cunosc. De fapt, *nu* o cunosc.

– Nu fi prost! pufni Con. Ai fața de îndrăgostit a bărbatului Moreland – de parcă tocmai ai fi fost lovit între ochi cu o bâtă de crichet.

– Nu începe din nou toată prelegerea aceea de dragoste la prima vedere a celor din familia Moreland.

– A funcționat suficient de bine pentru toți ceilalți. Se pare că nu am această abilitate și nici nu pot prevesti viitorul și nici nu pot face ce faci tu. Un soi de nostalgie îi apăru pe chip înainte de a zâmbi și a continua. Ar fi cu siguranță plăcut să o avem pe Anna aici. Poate ea ne-ar putea spune ce s-a întâmplat cu domnișoara Blair.

– Nu cred că e atotștiutoare, Con. Ea doar primește frânturi din evenimentele care vor avea loc.

– Știa unde s-au întâmplat acele crime – a simțit asta la fața locului. Îți amintești?

– Prea clar. Îmi amintesc că a fost tulburător.

– A fost mai degrabă înspăimântător.

– În orice caz, pot să simt și *eu* așa ceva și nu m-a ajutat deloc. Deși... am descoperit că pot face mai mult decât mi-am dat seama. Am lucrat puțin la asta de când a sosit Sabrina și devin destul de bun. Pot să-mi fac măcar un sentiment despre o persoană care este conectată emoțional la un obiect. Acum sunt capabil să detectez sexul persoanei de cele mai multe ori și pot chiar să disting într-un fel vag dacă aceeași persoană a fost în contact cu mai multe obiecte. Funcționează cu atât mai bine cu cât este mai recent.

– Poți identifica persoana?

– Nu. Nu pot să o descriu. Dar o pot recunoaște ca fiind aceeași senzație care a fost conectată la altceva.

– Nu știu de ce ai fost tu cel care a primit talentul. Abilitatea ta mi-ar fi mult mai utilă. Deși..., reflectă Con, cel mai bine ar fi să poți să-ți dai seama când cineva minte – așa cum știu eu când spui că nu o iubești pe domnișoara Blair.

– Nu am spus că nu o iubesc.

– Nu, pur și simplu ai evitat să o spui. Ceea ce, trebuie să adaug, este un alt lucru la care ești teribil de bun.

– Fir-ar al naibii, sigur că îmi pasă de ea. Ar *putea* să îmi pese foarte mult. Ar fi cel mai ușor lucru din lume să te îndrăgostești de Sabrina.

– Și ce te oprește?

– Nu *vreau* să mă îndrăgostesc de ea! Ar putea fi fatal. Ea nu știe cine este.

– Știe acum – i-a spus domnișoara Holcutt. La asta se pricepe *ea*, să știe tot.

– Ești destul de sever cu domnișoara Holcutt, chicoti Alex. Nu e atât de rea.

– Nu e rea deloc. Niciodată. Și *aceasta* este problema ei. Dar vorbim despre tine și domnișoara Blair în acest moment. Cum te împiedică lipsa ei de memorie? Ea este femeia pe care o cunoști acum, oricare ar fi trecutul ei. Nu îmi pot imagina că lipsa ei de descendență te-ar face să eziți.

– Sigur că nu, se strâmbă Alex. Și nici faptul că o cunosc de atât de puțin timp. Am încredere în instinctele mele, așa cum avem toți. Știu cine are dreptate acum. Dar ce se va întâmpla când își va aduce aminte de trecutul ei? Vreau să-și recupereze memoria pentru că o tulbură că nu poate. Vreau să se uite la mine atunci și să spună: Da, ești exact bărbatul pe care îl vreau. Dar dacă nu o va face? S-ar putea să devină o persoană foarte diferită când își va reveni.

– Chiar crezi că s-ar schimba atât de mult? ridică Con, sceptic, o sprânceană.

– Trebuie să iau în considerare posibilitatea. Nu-ți da ochii peste cap. Încerc să fiu practic. Ca să fac ceea ce trebuie. Ar fi foarte nedrept din partea mea să profit de vulnerabilitatea ei. Să o curtez, știind că îmi este recunoscătoare mie, nouă tuturor, și are nevoie de ajutorul meu, că nu mă poate aprecia cu adevărat în comparație cu alți bărbați pe care îi cunoaște.

– Ei bine, îl cunoaște pe Peter Dearborn. Cred că poți spune cu siguranță că te place mai mult decât pe el.

– Poți fi foarte enervant.

– Mi s-a mai spus.

– Ce se întâmplă dacă această pretinsă căsătoriei nu este o minciună? Ar putea fi căsătorită, iar ea nu este genul de femeie care

să-și încalce jurămintele. Dacă memoria i-ar reveni după ce noi... după ce și-ar lua angajamentul față de mine, acest lucru i-ar provoca o mare durere. Dacă ea m-ar iubi, dar s-ar simți obligată față de el, ar fi sfâșiată. Sau poate că el spune adevărul, și ea chiar îl iubea. Este posibil – poate că doar tatăl lui este un om dezgustător și nu a avut nimic de-a face cu căsnicia lor. Sau poate iubea un alt bărbat. Are douăzeci de ani și este frumoasă. Cât de probabil este să nu existe alți bărbați care să o dorească? Sau să nu se fi îndrăgostit de nici unul dintre ei? Indiferent de motiv, ea s-ar simți vinovată pentru că a fost infidelă – și vinovată pentru că m-a rănit când s-a întors la el.

– Sunt prea multe speculații.

– Nu este o situație organizată.

– Te gândești prea mult la sentimentele rănite ale tuturor celorlalți și la ceea ce își doresc sau merită. Dar la tine și la ce vrei?

– Mă gândesc la mine, protestă Alex. Nu înțelegi? Cum pot să-i ofer inima mea când știu că ar putea realiza că nu mă iubește? Ce se întâmplă când această iubire profundă a neamului Moreland nu este răsplătită tot cu iubire?

Con se uită lung la el, apoi oftă.

– Nu știu. Își termină băutura și puse deoparte paharul. În cazul acesta, este și mai urgent să afli adevărul despre ea, nu-i așa? Mă duc sus acum, ca să scap de această deghizare idioată. Vino cu mine și vom decide ce vom face după ce voi arăta din nou ca un om normal.

– Sau cât de normal poți tu arăta, zise Alex și îl urmă pe ușă

– Ha. Orice critică adusă aspectului meu se reflectă și asupra ta, replică Con.

Urcară scările, schimbând cu amabilitate insulte frățești. În partea de sus, auziră sunetul vocilor de femei venind din camera mică pe care mama lor o folosea pe post de birou. Bărbații schimbară zâmbete.

– Se pare parcă mama le-a luat prizoniere pe fete, spuse Alex. Bănuiesc că Sabrina nu a ajuns în camera ei să se odihnească.

– Îmi stă mintea-n loc la gândul că mama și domnișoara Holcutt fac schimb de idei.

Se îndreptară în acea direcție și o auziră pe ducesă vorbind pe un ton care nu sugera nici un conflict.

–...timpul pentru acțiuni extreme! Femeile sunt pe deplin capabile să-și decidă propriile destine.

–Sigur că sunt, răspunse domnișoara Holcutt cu o voce rece și hotărâtă. Dar, cu siguranță, o femeie poate fi puternică și poate realiza multe fără să fie nevoită să execute cascadorii șocante.

–A te lega de balustrada premierului nu este o cascadorie. Este un simbol foarte potrivit pentru sclavia flagrantă în care femeile au fost ținute de secole. Mai mult decât atât...

Gemenii intrară în cameră și Alex spuse:

–Ai grijă, mamă, ne vei speria oaspeții.

–Ha! Mă îndoiesc că domnișoara Holcutt este genul care să dea bir cu fugiții.

Ochii ducesei străluceau, era îmbujorată și era clar că se distra din plin.

Se părea că lucrurile stăteau la fel și în ce o privea pe domnișoara Holcutt, dacă obrajii roșii și ochii strălucitori ar fi fost vreun indiciu, deși afișa aceeași corectitudine formală pe care o avusese la parter, cu mâinile încrucișate în poală. Sabrina nu era nicăieri.

–Unde este Sa... domnișoara Blair? întrebă Alex, aruncând o privire în jurul camerei.

–Trage un pui de somn. Ieșeam din camera ei când am dat peste ducesă, explică Lilah.

–Da, am avut o discuție cât se poate de revigorantă. Nu vă pot spune cât de bine pică să ai o discuție cu cineva care are opinii diferite, și care poate gândi cu adevărat.

–Fără îndoială. Ducesa se apropie de fiii ei, întinzând mâna ca să-l tragă pe Con într-o îmbrățișare. Nu am avut ocazia să te salut înainte, dragule. Ce mai faci? Și de ce ești deghizat atât de îngrozitor? Pentru un caz, bănuiesc.

–Da. Congregația *Sfârșitul Divin*. Cei optzeci și unu de preacucernici cred că vor fi transportați direct în rai, în timp ce noi, ceilalți, vom plonja prin crăpăturile mari din pământ până în hăul de foc. Deși, de ce ar alege cineva acele optzeci și unu de suflete cu care să-și petreacă eternitatea, nu îmi pot imagina.

–Optzeci si unu? Ce număr ciudat, spuse domnișoara Holcutt, apoi păru puțin stânjenită și adăugă: Nu înseamnă că nu e o prostie.

–Au decis că optzeci și unu este numărul sacru pentru că trei ori trei este nouă și nouă ori nouă fac optzeci și unu, deci aceasta este

extensia maximă a Trinității. Personal, credeam că trei la puterea a treia ar fi cea care ar invoca cel mai bine trinitatea, dar bănuiesc că liderul lor dorea să atragă bunurile lumești a mai mult de douăzeci și șapte de persoane.

– Ei bine, sper că îți vei schimba ținuta, Constantin dragule, spuse ducesa, bătându-l pe braț. Acele pătrate sunt periculoase la vedere.

– Mă voi schimba chiar acum, spuse el zâmbind. Apoi plec să-i investighez pe cei din familia Dearborn. Alex, mi se pare că ar putea fi bine pentru tine și domnișoara Blair să vă întoarceți la casa ei din Londra, să mai faceți o încercare.

– O, nu! Nu trebuie, protestă Lilah, iar ceilalți se întoarseră spre ea surprinși. Vreau să spun, bineînțeles că poți, dar nu cred că ar fi sigur ca Sabrina să iasă din casă, cu bărbatul acela supraveghind casa.

– Poftim? se crispă Alex. Ce bărbat? Despre ce vorbești?

– Bărbatul care stă peste drum și se uită la casă. Cel puțin, acolo era cu ceva timp în urmă când Sabrina și cu mine am venit sus.

– Poate că ar trebui să o rogi pe domnișoara Holcutt să lucreze la agenția ta, Con, spuse mama lui pe un ton amuzat.

– De fapt, Sabrina a fost cea care l-a observat.

– Unde? întrebă Alex. Arată-ne unde l-ați văzut.

Domnișoara Holcutt ieși din cameră, urmată de Con și Alex și de curioasa ducesă. Îi conduse la fereastra arcuită și la scaunul ei de pluș. O, a plecat. Era chiar acolo lângă felinarul acela. Ea arătă cu degetul. Nu, stați! Iată-l. E mai încolo, pe stradă, lângă trăsura aceea.

Toți se aplecară, examinând silueta de lângă trăsură.

– Ești sigură că el este? întrebă Con. E destul de departe.

– Doar dacă nu crezi că sunt doi bărbați care rătăcesc pe această stradă îmbrăcați în haine de muncitori și purtând șepci verzi, ridică Lilah o sprânceană spre el.

– Da, da, nu am vrut să-ți pun la îndoială vederea, răspunse Con. Așteptați aici, fiți cu ochii pe el. Mă voi întoarce într-o clipă, porni Con în goană pe hol.

– Unde se duce? întrebă Lilah.

– Bănuiesc că își caută binoclul, răspunse Alex, studiind trăsura.

Deodată, văzură o servitoare trecând pe lângă casă în direcția opusă și o trăsură porni pe drum, dar Alex nu se obosi să arunce o privire.

– Recunoști trăsura aceea, domnișoară Holcutt? Ar putea fi Dearborn?

– Nu știu, dar bănuiesc că nu locuiesc suficient de mult la casa lor din Londra pentru a avea o trăsură aici, decât dacă așa au ajuns la Londra.

– Atunci, probabil că o închiriază, zise Alex, dorindu-și ca fratele lui să se grăbească.

– Dacă ei sunt cei din trăsură.

– Cred că este puțin probabil ca acest lucru să nu aibă legătură cu ei.

Con se întoarse, cu binoclul în mână.

– Uite! Îi întinse instrumentul lui Lilah. Vezi dacă poți să-ți dai seama cine se află în trăsura aceea.

– Eu? ridică Lilah privirea la el, surprinsă.

– Da. Îi cunoști mai bine decât oricare dintre noi. Ești mai în măsură să-ți dai seama dacă înăuntru e unul dintre Dearborni.

Lilah dădu din cap și ridică instrumentul la un ochi. Tresări în timp ce o fereastră se profila în fața ei.

– Este atât de aproape.

– Da, e puternic. Uite! Con împinse ușor sticla în jos spre trăsură. Doar mișcă-l încet. Va deveni clar.

– O! Iată-l. Da, acesta este cu siguranță bărbatul care stătea peste drum. Nu văd pe nimeni în trăsură, doar un braț pe geam. Brațul unui bărbat, dar fața lui este ascunsă în umbră.

Ea privi în tăcere.

Alex ar fi vrut să-i smulgă binoclul și să se uite singur prin el, dar se abținu. Nu era sigur de ce se simțea atât de neliniștit. Bărbatul nu putea face nimic rău, stând doar acolo în trăsură.

– Pleacă acum, spuse Lilah.

– Cine? Trăsura?

– Nu, bărbatul care stă lângă ea, cel care urmărea casa. S-a întors cu spatele. Cred că pleacă.

– Dar bărbatul din trăsură?

Lilah clătină din cap, apoi se îndreptă.

– Acum se apleacă înainte, se uită în sus spre casă. Ea sări înapoi, coborând binoclul. Îmi pare rău... Părea atât de aproape. Da, acesta este domnul Dearborn. Nu știu dacă Peter este cu el. L-am văzut doar pe bărbatul de pe partea aceasta.

– Poate că va prelua el supravegherea, sugeră Con. Un tip care se învârte în jurul felinarului cu siguranță va atrage atenția în cele din urmă. O trăsură va oferi o acoperire mai bună. Se uită la Alex. Alex? Ce se întâmplă?

– Ce vrei să spui? întrebă Alex, băgându-și mâinile în buzunare.

– Ești turbat ca o pisică, zise Con. Te uiți în toate părțile.

– Nu știu. Doar pentru că Dearborn se uită la casă, presupun. Doar că... Simt că ceva este în neregulă.

– În neregulă în ce fel? întrebă Con, micșorându-și ochii.

– Alex! rosti ducesa, întinzându-și mâna pentru a-i atinge brațul. Ești în regulă? Este unul dintre... Se opri, aruncând o privire rapidă spre Lilah și continuă: Simți ceva?

– Nu-i nimic, mamă, răspunse Alex clătinând din cap.

Lilah Holcutt nu era persoana în fața căreia să discute despre abilitățile sale deosebite.

– Are legătură cu Sabrina? întrebă Con atent. Simți...

– Dumnezeule! încremeni Alex. Pieptul i se simțea ciudat de... gol. Ai dreptate. E vorba de Sabrina. A plecat.

Capitolul 20

– Ce?

Lilah Holcutt rămase cu gura căscată la el.

Alex se întoarse și porni pe hol spre dormitorul Sabrinei.

– Sabrina!

Ceilalți se grăbiră după el, iar Lilah strigă:

– Stai! Nu. Sabrina doarme. Nu poți să intri în dormitorul ei!

– Nu pot pe naiba.

Alex deschise ușa. Văzu, așa cum se așteptase, un pat încă perfect aranjat. Începu să blesteme.

– De unde ai știut ce s-a întâmplat? Lilah privi în jur confuz. Nu înțeleg.

– Alex poate... Con făcu o pauză, aruncând o privire spre Lilah. Simte ce se întâmplă cu Sabrina.

– Ce vrei să spui?

– Nu contează, îi spuse Alex concis lui Lilah, apucând-o de braț. Unde e?

– Nu știu. Lilah se uita la el uluită. De unde să știu? Credeam că doarme aici!

Ea tresări când el o strânse mai tare.

Con îi cuprinse încheietura mâinii fratelui său geamăn.

– Alex... Liniștește-te! O rănești.

– O! își studie Alex cu surprindere mâna. Scuzele mele, domnișoară Holcutt.

O eliberă și făcu un pas înapoi, înfigându-și mâinile în păr, dorind să gândească.

– Pe unde ar fi putut intra...

– Nu fi nebun! îi spuse Con lui Alex. Probabil că s-a dus doar la... la bibliotecă. Sau Wellie a scăpat și ea îl urmărește.

– Îl urmărește pe Wellie! Cine e Wellie? se holbă Lilah la el.

– Nu, ea nu mai este aici. Ea... nu pot...

Alex se simțea de parcă s-ar fi înecat.

Ducesa se duse în grabă către clopoțel și sună din el de mai multe ori.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Haideți să facem ceva util!

Comportamentul nezdruncinat al mamei lui îl calmă pe Alex și, deși panica nu îl părăsi, el reuși să o reducă la o intensitate în care o putea controla. Trase aer în piept, iar creierul începu să lucreze din nou. O cameristă intră grăbită în cameră și se opri brusc, devenind palidă la vederea grupului.

– D... domnule? se uită ea de la Alex la ducesă. Doamnă?

– Unde e ea? urlă Alex.

Privirea vinovată din ochii fetei sugera că ascundea niște secrete, iar Alex fu convins de asta când ea nu oferi nici un răspuns, înghiți doar și îi aruncă o privire disperată lui Con.

– Te-au plătit ca să intri și să o iei?

– Nu! icni camerista. Cine? Niciodată... niciodată nu am vrut să... Nu știam că era greșit...

Fata încetă să se văicărească și începu să plângă.

Alex înjură, luptându-se cu imboldul de a o prinde de umeri și de a o scutura. Con se duse la servitoare, vorbindu-i cu voce calmă și joasă.

– Sigur, nu ai avut intenția de a face rău, Milly. Nu suntem supărați.

Camerista aruncă o privire nesigură către Alex, dar Con îi luă mâna, atrăgându-i atenția înapoi spre el, în timp ce el îi zâmbea în față.

– Spune-ne doar ce s-a întâmplat.

– Ea mi-a cerut să fac asta. Nu știam că e ceva rău!

– Sabrina? rosti Alex, privind-o cu intensitate. Ea *ți-a cerut* ...

Con îi aruncă o privire mânioasă și se întoarse spre servitoare.

– Așadar, Milly, ce ți-a cerut domnișoara Blair să faci?

– Mi-a cerut boneta și... și una dintre rochiile mele.

– Servitoarea! Alex se îndreptă. La naiba! Nici măcar nu m-am uitat la ea.

– Ce? Cine? spuseră Lilah și Con în același timp.

– O servitoare trecea pe lângă casă în timp ce ne uitam la trăsură, spuse ducesa. Am observat hainele și nu am privit-o atent. Ce îngrozitor din partea mea, să nu o bag în seamă pentru că s-a îmbrăcat ca o servitoare! exclamă ducesa încruntându-se.

– Să ne îngrijorăm mai târziu pentru conștiința ta socială, mamă, spuse Alex sec. În acest moment, trebuie să o aducem înapoi pe Sabrina. Milly, a mai spus ceva? Unde pleca? De ce a vrut hainele tale?

Servitoarea clătină din cap.

– Nu, domnule. Nu am întrebat... suntem, ei bine, la Broughton House...

– Unde se întâmplă adesea lucruri ciudate? întrebă Con zâmbind, iar fata dădu din cap recunoscătoare. Ești sigură că asta este tot ce a spus domnișoara Blair? Nimic altceva?

– Ea a spus: Mulțumesc, Milly! Și mi-a dat asta. Ea scoase o monedă de argint din buzunar, întinzând-o spre el. Bănuiesc că o vreți înapoi acum.

– Păstrează moneda, Milly, îi spuse Alex. Ea a vrut să o ai. Și îți cer scuze că te-am repezit. Nu a fost vina ta.

Alex se întoarse către Lilah, care se holba la el chiar mai uluită decât servitoarea.

– Ți-ai cerut scuze față de cameristă?

Con râse.

– După cum a subliniat Milly, lucrurile sunt ciudate aici, domnișoară Holcutt. De fapt, avem credința bizară că servitorii sunt oameni.

Obrajii lui Lilah se înroșiră.

– Nu am... Nu... Desigur. Dar tatăl tău este un *duce*.

Con râse din nou, iar ducesa profită de ocazie ca să înceapă o prelegere despre unul dintre subiectele ei preferate, dar Alex îi întrerupse pe toți.

– Con, taci și, mamă, te rog, nu acum! Se uită încordat la Lilah. Domnișoară Holcutt, a zis Sabrina ceva, orice, că ar vrea să meargă undeva? A menționat vreun loc, chiar dacă nu a spus că va merge acolo?

– Nu! Ți-aș spune dacă aș ști. Și eu sunt îngrijorată. Ea ezită. Crezi că... nu crezi că s-a întâmplat din nou, nu?

– Un episod periodic precum a sugerat Dearborn? replică Alex disprețuitor. Am crezut că ești prietena ei.

– Sunt. Ochii lui Lilah străluciră. Nu îmi răspunde obraznic, Lord Moreland!

Con, care deschisese gura, și-o închise cu un mic zâmbet.

– Nu am ascuns-o pe Sabrina și nici nu știu unde s-a dus, continuă Lilah. Mai mult, trebuie să subliniez că este o femeie adultă și are dreptul să părăsească această casă dacă vrea. Ceea ce spun este că poate i-a revenit dintr-odată memoria. Și, când s-a întâmplat, nu și-a mai amintit ce s-a întâmplat în acest interval. Nu știm nimic despre ce s-a întâmplat ca să o facă să uite totul.

Alex trase adânc aer în piept.

– Ai dreptate. Îți cer scuze. Din nou. Reflectă bine. Dacă s-ar fi trezit într-o casă ciudată, ar fi putut să fugă. Dar de ce s-ar deranja să se deghizeze în servitoare? Cred că a făcut asta ca să scape de atenția bărbatului care urmărea casa. Cred că ea fuge din cauza familiei Dearborn. Sunt sigur că a avut grijă să nu-ți spună că pleacă sau unde se duce. Sabrina este prea deșteaptă pentru asta.

– Și destul de expertă în evadări, interveni ducesa.

– Și asta. Dar poate că putem găsi un indiciu în ceea ce a povestit ea. Dacă ne-ai spune despre ce vorbea înainte să pleci de lângă ea...

– Era foarte îngrijorată de tine și de familia ta și de ce s-ar putea întâmpla cu tine dacă ai adăposti-o. Îi era teamă că te va băga în necazuri. Ea nu voia ca tu să alegi între a renunța la ea sau a face rău familiei tale.

– Fir-ar să fie! Mi-a spus și mie la fel, dar am crezut că am liniștit-o.

– Cred că ea era de părere că s-ar putea să fi supraestimat capacitatea familiei tale de a face orice dorește și de a evita consecințele.

– Altceva? strânse Alex din dinți de frustrare.

– O preocupa proveniența inelului aceluia. Îi era teamă că ar putea fi, de fapt, căsătorită cu Peter, deși cred că lua prea în serios visul.

– A visat că s-a căsătorit cu el?

– Nu tocmai. Mie mi s-a părut destul de vag, însă pe ea cu siguranță o îngrijora. Voia să rezolve problema – voia să afle adevărul.

Alex dădu din cap și se îndreptă spre ușă. Con întinse mâna ca să-l oprească.

– Așteaptă! Ce faci? Știi unde s-a dus?

– Nu, dar am o idee destul de bună. Spunea mai devreme că se va întoarce la locul unde s-a urcat prima dată în tren. Nu cred că încearcă să fugă de Dearborn, cât mai degrabă încearcă să afle ce s-a întâmplat când au început toate acestea. Mă duc după ea.

– Și cum rămâne cu domnul domnul Dearborn? sublinie ducesa. El pândește din trăsura aceea. Te va vedea plecând și te va urmări. L-ai conduce direct la Sabrina. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: Ar fi bine să te deghizezi. Ia costumul acela deplorabil al lui Con.

– Așteaptă! Am o idee mai bună, spuse Con, cu ochi strălucitori. Voi ieși pe ușa din față prefăcându-mă că ești tu. Domnișoara Holcutt poate merge cu mine.

– Eu? De ce? făcu Lilah ochii mari.

– Te vei preface că ești domnișoara Blair. Poți să-ți pui o pălărie ca să-ți ascunzi părul. Ține minte, ei nu știu că ești aici, așa că nu vor avea nici un motiv să creadă că ești tu. Dacă văd o femeie cu Alex, vor crede că este Sabrina. În acest fel, îi atragem departe de casă și Alex are cale liberă să plece.

– Sau aș putea pur și simplu să sar zidul din spate, ezită Alex, reflectând la idee.

Primul lui instinct era să se grăbească fără să aștepte, dar planul lui Con merita efortul. Ar fi avut nevoie de mai mult timp decât i-ar

fi convenit, însă i-ar fi prins bine să împacheteze câteva lucruri. Dacă nu putea s-o ajungă din urmă pe Sabrina aici, la Londra, n-ar fi rămas cu mult în urma ei. Dacă Dearbornii ar urma pista falsă a lui Con, Alex ar putea sta mai liniștit, știind că aceștia nu o urmăreau pe Sabrina.

– Unde veți merge tu și domnișoara Holcutt? întrebă ducesa, iar Con ridică din umeri.

În mod neașteptat, Lilah fu cea care găsi un răspuns.

– La mine acasă. Este foarte probabil ca Sabrina să vină să mă viziteze, pentru că am fost martoră la scena de la petrecere și pot să întind discuția pentru a-i amâna și a le da un avans Sabrinei și lui Alex. De fapt... Ea zâmbi, ochii ei devenind brusc jucăuși. Le-aș putea oferi informații care să-i trimită pe drumul greșit. De exemplu, aș putea lăsa să-mi scape că este în drum spre Franța și ei ar putea pleca spre Southampton.

– Bravo ție, domnișoară Holcutt! rânji Con. N-aș fi crezut că ai asta în sânge.

Aruncă o privire spre fratele său.

– Foarte bine, aprobă Alex din cap. Sună excelent. Dar nu vreau să pierd timp cu plecarea, așa că voi sări peste zidul din spate cât de curând voi putea. Nu-mi imaginez că Dearborn are pe cineva care să supravegheze acolo.

– Și dacă are?

– Voi arunca o privire mai întâi, promise Alex. Între timp, tu și domnișoara Holcutt îi puteți conduce într-o goană după himere. Dar, deși ar fi distractiv să-i trimit la Southampton, chiar nu vreau să-i pun să o caute pe Sabrina nicăieri. Ar putea decide să încerce mai mult de un loc, mai ales dacă bănuiesc că domnișoara Holcutt nu este neapărat de partea lor. Aș prefera să creadă că domnișoara Blair este aici, teafără și nevătămată, și tot ce trebuie să facă este să aibă răbdare și, în cele din urmă, să o poată lua.

Con dădu din cap.

– Putem doar să facem o mică plimbare și să ne întoarcem acasă. Se încruntă. Deși dacă ei se hotărăsc să ne acosteze în plimbarea noastră, vor descoperi că nu este domnișoara Blair.

– Rămâneți pe străzile bine populate, îi sfătui Alex. Cu puțin noroc, nu vă vor ataca în fața mulțimii de oameni.

– Voi merge cu voi, anunță Emmeline. Cred că vor fi reticenți să se apropie de o ducesă. Îmi voi lua umbrela, desigur, în caz că o vor face.

Con plecă pentru a începe schimbarea drastică a aspectului său.

– Dacă Sabrina a lăsat ceva de-al ei aici, l-aș putea purta, intră Lilah în joc, uitând aparent de uimirea ei față de ciudățeniile familiei Moreland. Domnul Dearborn ar recunoaște probabil stilul, dacă nu rochia propriu-zisă. Soției lui îi place să-i cumpere Sabrinei cele mai împopoțonate haine, explică ea și deschise dulapul. Perfect.

– Da, astea sunt rochiile aduse de Sabrina cu ea, spuse Alex. Le ura.

– Nu e de mirare, comentă ducesa. Acum... sunt sigur că trebuie să am o pălărie care să-ți ascundă o mare parte din față. Și o pereche de pantofi fără toc care să te facă mai scundă. Vino, dragă, hai să găsim una.

Emmeline își trecu mâna pe sub brațul lui Lilah și porni spre ușă.

– Domnișoară Holcutt... spuse Alex, iar Lilah se întoarse întrebătoare către el. Îmi cer scuze pentru grosolănia mea de mai devreme.

Lilah zâmbi.

– Nu este nevoie. Doar adu-o pe Sabrina înapoi!

– O voi face!

Cele două femei porniră pe hol, iar ducesa întrebă:

– Crezi că un văl ar fi prea suspect?

Alex scutură din cap și mormăi:

– Și se mai întreabă de ce îi plac lui Con deghizările.

Nu pierdu timpul. Domnișoara Holcutt avea să se întoarcă în curând. Voia să vadă ce poate afla din această cameră cu ajutorul talentului său. Își trecu mâna de-a lungul comodei, apoi pe masa de lângă patul ei, luă o carte întinsă lângă scaun și o ținu o clipă.

Toate transmiteau senzația care spunea *Sabrina*, dar, dincolo de asta, nu simțea nimic. În cele din urmă își înfășură mâna în jurul mânerului ușii; acesta era ultimul obiect pe care îl atinsese Sabrina și spera să mai fi rămas ceva acolo.

Așteptă complet nemișcat, concentrându-se asupra mâinii. Impresia rămasă după ea era palpabilă. Și iată, în cele din urmă, îi simți emoțiile. Frică, nerăbdare, tristețe, și un fir dominant de hotărâre. Era hotărâtă să afle... ceva. Partea aceea era vagă, dar Alex

era și mai convins că Sabrina făcea cale întoarsă, căutând motivul care o împinsese să scape.

Nu mai era nimic de aflat; n-ar fi însemnat decât să piardă timpul aici. Spunându-i servitoarei să împacheteze câteva dintre lucrurile Sabrinei – fiindcă îi văzuse valiza deasupra dulapului și trăsese concluzia că plecase probabil fără nimic – Alex se grăbi în camera lui și își aruncă trusa de bărbierit și câteva lucruri necesare într-o valiză de piele. Adăugă un teanc de bancnote din seiful lui. Ar fi fost de ajuns... atât timp cât Sabrina își amintise de săculețul de bani. Spera că ajunsese la Paddington fără incidente, că nici un bărbat nu se hotărâse să profite de ea, văzând că era o femeie singură. Oare putea să găsească casa de bilete? Trenul potrivit? Paddington era atât de mare și de confuz, iar ea...

O, la naiba, se purta ca un idiot. Mama lui i-ar fi rupt urechile pentru că era de părere că o femeie adultă nu putea face nimic de una singură. Nu credea că Sabrina nu se putea descurca să călătorească; în mod evident, reușise să scape de Dearborn și să ajungă singură la Londra, chiar dacă era rănită. Doar că... ei bine, el voia să facă acele lucruri pentru ea, să o ajute și să o țină în brațe și să se asigure că e în siguranță, să alunge orice individ care ar fi zăbovit prin gară și ar fi îndrăznit să o privească.

Simțea un junghi de tristețe la gândul că nu avusese încredere în el ca să o protejeze, că simțise că trebuia să fugă. Nici măcar nu-i spusese că pleacă! Acel sentiment era la fel de prostesc, știa asta. O făcuse din prea multă grijă pentru el, nu din lipsa ei.

Enervat pe el însuși, Alex închise valiza și părăsi camera, luând și geanta de voiaj pe care Milly o pregătise pentru Sabrina. Coborî în grabă treptele din spate și ieși în grădină, eliberând o parte din energia acumulată alergând de-a lungul potecii întortocheate până la capătul îndepărtat al proprietății. Un stejar mare se înălța deasupra zidului, oferind o cale de scăpare convenabilă oricui ar fi dorit să se târască pe o tulpină, să aterizeze în vârful unui zid de piatră de doi metri și să coboare pe cealaltă parte – ceea ce, desigur, el și Con fuseseră în trecut dornici să facă.

Nu se mai cățărase de ani de zile și considera că era o treabă mai dificilă atunci când cineva ducea două bagaje. Mai era și problema zidului care nu i se mai părea chiar atât de lat pe cât i se păruse cu zece ani în urmă. Dar înălțimea copacului făcea posibilă cercetarea

zonei pentru a verifica dacă cineva supraveghea partea din spate a moșiei. Nu văzu pe nimeni, așa că aruncă cele două genți pe cealaltă parte a zidului, apoi se balansă în jos și se sprijini un moment doar într-o mână. Dându-și drumul, ateriză ghemuit în vârful zidului, apoi merse ca pe frânghie până la locul în care el și Con găsiseră cu mult timp în urmă cele mai bune prize pentru mâini și degete, pentru a coborî.

Micile protuberanțe de piatră erau încă acolo – chiar dacă și acestea păreau să se fi micșorat de-a lungul anilor – și coborî. Luând gențile, se grăbi pe stradă, străduindu-se să nu atragă atenția luând-o la fugă.

La două străzi mai jos, avu norocul să găsească o birjă și îi făcu semn. În timp ce trăsura troncănea pe drum, traversând intersecția unde se afla Broughton House, se uită pe fereastră. Acolo, la o stradă depărtare, se aflau două femei și un bărbat, plimbându-se, vorbind, și o trăsură îi urmărea la o oarecare distanță. Mama lui, binecuvântată fie, își ținea umbrela proptită pe umăr ca o pușcă. Cu toată îngrijorarea, Alex fu nevoit să zâmbească.

Vai de bărbatul care încerca să o prindă pe domnișoara Holcutt în timp ce ducesa era acolo. Alex nu o văzuse pe mama lui lovind capul unui intrus cu bâta de crichet, atunci când bărbatul îl trântise la pământ pe Con, care avea zece ani; fusese ocupat în acel moment să alerge după ajutor. Își putea imagina, totuși. Mama lui fusese întotdeauna un soi de regină războinică.

Traficul era aglomerat și Alex se mișca încet. Se agită pe scaun în timp ce se târau spre Paddington, iar când se opriră complet într-un ambuteiaj care implica o căruță plină cu butoaie, un omnibus și o trăsură trasă de o pereche frumoasă de cai suri, Alex abandonă de tot trăsura. Sări jos, îi aruncă vizitiului banii și porni în salturi spre gară.

Se duse direct la casa de bilete, aruncând neîncetat priviri în jur, încercând să dea de urma Sabrinei. La casa de bilete era coadă, lucru care îi puse și mai mult nervii la încercare, dar, cu toate acestea, folosi timpul ca să-și întindă gâtul, căutând-o cu privirea pe Sabrina. Bănuia că toată lumea din jurul lui începuse să creadă că era un fugar care o ștersese din Scotland Yard.

– Următorul tren spre Newmarket pleacă la două și patruzeci, domnule, îi spuse agentul voios. Adică în trei minute. Peronul șapte.

– Da.

Alex aruncă bancnotele spre bărbat și își înșfăcă biletul, apoi se răsuci ca titirezul și ridică valizele.

– Hei, stai să-ți dau restul? strigă agentul, dar Alex plecase deja.

Își făcu loc printre ceilalți pasageri, accelerând când spațiul era liber și încetinind în pas de plimbare când se bloca. În fața lui văzu peronul, trenul care încă stătea acolo și aburii care se ridicau din locomotivă.

Apoi, cu un zgomot și o smucitură, trenul porni din loc.

– Nu! Stai! Așteaptă!

Alex o luă la fugă. Era culmea să ajungă atât de aproape și să îl rateze. Roțile se învârteau încet, luând treptat viteză. Pasagerii care se mai aflau încă pe peron se întoarseră să se uite la el. Un bărbat scoase un strigăt încurajator. Cu picioarele obosite, cu inima bătând cu putere, Alex se apropie de vagonul din spate. Mai avea doar câțiva metri.

Apucă ambele valize într-o mână și, cu un ultim avânt, întinse cealaltă mână spre balustrada metalică. Vârfurile degetelor o atinseră. Își înfășură mâna în jurul ei, făcând un ultim salt disperat. Piciorul lui ateriză pe treaptă și el sări în tren. Pentru o clipă se clătină acolo pe margine, roțile grăbindu-se sub el într-un ritm amețitor. Apoi aruncă valizele în sus, iar avântul îl purtă înainte pe platformă. Înfășurându-și brațul în jurul stâlpului, se sprijini de el, trăgându-și răsuflarea. Reușise.

Acum nu mai spera decât ca și Sabrina să fie în acest tren.

Capitolul 21

Sabrina coborî în grabă scara din spate, ducând cu ea geanta mică în care își ținea puținele lucruri utile. Fusese destul de ușor să treacă prin bucătărie și să iasă pe ușă. Servitorii, obișnuiți cu

comportamente neortodoxe, abia dacă îi aruncară o privire. Se opri pe aleea din fața ușii, surprinsă de cât de mult o durea să plece. Știuse că va fi greu, dar nu se așteptase să simtă ca și cum o menghină i s-ar strânge în jurul inimii. Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă și să meargă să stea cu Alex.

Îndreptându-și spatele, porni pe alee. Făcea ceea ce trebuia, oricât de multă durere i-ar fi provocat. Era o prostie să fie cu Alex până când nu va afla ce se întâmplase. Chiar mai mult decât o prostie, pentru că, rămânând, îi punea în pericol pe el și pe familia lui.

Când ieși în stradă, văzu că bărbatul care supraveghea casa nu se mai afla acolo. O privire rapidă în cealaltă direcție o făcu să observe că se dusese pe o stradă alăturată și stătea lângă o trăsură, vorbind cu cineva din interiorul ei. Lăsă iute capul în jos și se îndreptă în cealaltă parte.

Instinctul îi spuse să fugă. Nu văzuse persoana care se afla în trăsură, dar se temea că bărbatul stătea de vorbă cu domnul Dearborn. Sabrina era convinsă că deghizarea ei avea să-l păcălească pe urmăritor, care nu o văzuse niciodată, acesta bazându-se pe o descriere fizică, cel mult pe o fotografie sau un desen. Dar familia Dearborn o cunoștea bine. Era mult mai probabil să o recunoască dacă ar fi fost suficient de atenți să vadă dincolo de boneta și rochia unei cameriste.

Însă fuga ei le-ar atrage garantat atenția, așa că se strădui să înainteze în pas alert, de parcă ar fi avut o sarcină de îndeplinit, însă nu atât de repede încât să pară că evadează. Își ațintea privirea spre trotuarul din fața ei, cu umerii încordați, încercând să surprindă zgomotul pașilor care alergau sau mersul roților de trăsură.

Nu se auzea nimic și ea se întoarse la colț, aruncând o privire piezișă înapoi pe stradă. Trăsura rămăsese acolo unde era, iar bărbatul dispăruse. Se opri în momentul în care nu se mai afla în raza lor vizuală, cu genunchii tremurând, și își trase răsuflarea. Strada laterală era pustie, fără nici o urmă de birje, și începu să meargă din nou, ajungând, în sfârșit, pe o stradă mai aglomerată.

Încercă să cheme un birjar, dar doi dintre ei trecură pe lângă ea fără să încetinească măcar și înțelese că deghizarea ei, deși utilă pentru a scăpa din casă neobservată, nu-i folosea să obțină un vehicul. Îmbrăcată ca o servitoare, era imediat considerată clientă neplătitoare. Continuă să meargă. Nu avea nici o șansă să-și schimbe

hainele până când nu ajungea la gară. Ce ar face o servitoare dacă ar trebui să ajungă la Paddington?

Omnibuzele. Fusese destul de curioasă când văzuse unul dintre vehiculele lungi pline de oameni zilele trecute; ar fi interesant să meargă cu adevărat într-unul. Dar de unde să știe pe care să îl ia ca să ajungă la Paddington?

Găsi un grup de oameni stând într-un colț, așteptând în mod evident ceva. Îi studie pentru o clipă. Acolo aștepta și o tânără de vârsta ei, îmbrăcată într-un costum asemănător cu cele pe care le purta Megan și avea aspectul cuiva care știa ce face. Sabrina se apropie de ea.

– Scuzați-mă, domnișoară...

Femeia îi aruncă o privire surprinsă, ochii ei analizând rapid ținuta Sabrinei.

– Cu mine vorbești?

– Da. Mă întrebam dacă de aici se poate lua un omnibus.

– Da, spuse femeia rece și se întoarse pentru a privi către stradă.

Sabrina simți un strop de indignare. Oricine ar crede că femeia ar fi putut arăta un pic de bunăvoință față de o colegă de muncă, în ciuda faptului că Sabrina era îmbrăcată ca o persoană aflată mai jos pe scara socială decât ea. Voind să o enerveze pe femeie, dar și să afle ce voia să știe, Sabrina întrebă, vorbind peste umărul acesteia:

– Pe care să îl iau ca să ajung la gara Paddington?

– Sunt sigură că nu știu, spuse cealaltă femeie, aruncându-i o privire disprețuitoare.

– Îți arăt eu, drăguță, spuse un bărbat de lângă ea.

Ea se uită la el. Era îmbrăcat țipător, cu un ac de diamant strălucind în pliurile cravatei și îi zâmbi într-un mod mult prea familiar.

– Hai cu mine și...

O femeie mai în vârstă își făcu loc între ei, încruntându-se la bărbat.

– Vezi-ți de treburile dumitale, dom'le. Știu io ce dorești, și nu vrei să ajuți o fată.

– Mulțumesc, murmură Sabrina.

– Ești din provincie, nu-i așa? Femeia clătină din cap și oftă. Prea drăguță pentru binele dumitale și rătăcești pe-aici așa de neștiutoare.

Se întoarse să se încrunte la bărbatul care vorbise cu Sabrina, dar acesta se îndepărtase și le ignora.

– Da, sunt nou-venită la Londra.

Sabrina știa că modul ei de a vorbi nu se potrivea cu deghizarea ei, dar nu putea face nimic pentru a schimba asta. Dacă ar fi încercat să o imite pe una dintre slujnice, era sigură că va greși și asta ar fi fost și mai suspect. Își coborî vocea și spus încet:

– De când tata a murit, familia mea o duce greu, și am venit la Londra ca să-mi fac un rost.

– Biata de tine, cloncăni femeia plină de simpatie și întinse mâna să o mângâie pe braț. Ia-l pe ista care vine. Dădu din cap către omnibusul care se îndrepta spre ele, la o stradă distanță. Nu-i ăl de-l iau eu, altfel ți-aș arăta. Dar îi destul de ușor, cobori când vezi gara.

– Mulțumesc, zâmbi Sabrina fericită.

– Oi, copilă! lăsă femeia să-i scape un oftat și clătină din cap. C-un zâmbet ca aista, sigur dai de năcaz.

Sabrina refuză să se lase descurajată de aprecierea sumbră a femeii. Se întoarse, gândindu-se la următoarea ei problemă. Habar nu avea cât costa să călătorești cu omnibuzul. Băgă mâna în buzunar, căutând pe ascuns în punga cu bani. Nu s-ar fi cuvenit ca o servitoare să scoată o pungă mare cu monede. Nici nu voia să prezinte o monedă de aur – asta era cu siguranță mult prea mult – și din moment ce monedele de aur de o liră și cele de o coroană reprezentau cea mai mare parte a banilor ei, avea de-a face cu o mică provocare. Era destul de sigură că văzuse un șiling în poșetă, dar se îndoia că mai avea ceva mărunt. Cu siguranță, o servitoare nu ar avea mai mult de un șiling. Problema era că lira de aur și șilingul de argint nu erau de fapt foarte diferiți ca mărime și era greu să faci diferența doar prin atingere.

Cu oarecare ușurare găsi o monedă mai mică, probabil de șase sau trei peni și o scoase, aruncând pe furiș o privire în palmă. Era de șase peni, care, după cum se dovedi, fu suficient de mare încât să-l facă pe șofer să se încrunte, în timp ce își sorta banii și monedele de trei peni pentru a-i oferi restul.

Călătoria cu omnibusul fu o treabă destul de înceată și plictisitoare, deoarece pasagerii se opreau adesea să urce sau să coboare, dar Sabrina se distra urmărind oamenii și vehiculele care circulau pe străzi. Era atentă să vadă Paddington și în cele din urmă văzu

gara la o stradă mai jos, într-o intersecție. Trăgând rapid de cablu, așa cum îi văzuse pe alții, coborî când vehiculul se opri și merse pe jos spre gară.

După experiența anterioară, se duse la toaletă pentru a-și scoate săculețul cu bani și luă monedele pe care le-ar fi putut folosi. Se gândi și să se schimbe cu hainele din sac, dar acesta era un loc prea strâmt și incomod pentru așa ceva și, oricum, decise ea, probabil că ar fi părut mai puțin ciudat ca o servitoare să cumpere un bilet pentru angajatorul ei decât ca o domnișoară să o facă singură.

Își dorea doar să aibă habar cât va costa și cât ar trebui să aibă pregătit. Cum era posibil să știe atât de puține despre cât costau lucrurile? Era aceasta o altă problemă a memoriei ei eșuate sau o dovadă că se ocupase de prea puține în viața ei? O auzise pe ducesă vorbind pe larg despre felul în care domnișoarele erau ținute departe de aspectele practice ale vieții, cum totul le era cumpărat de către părinți sau soți.

Își aminti de casa de bilete din ziua în care ea și Alex veniseră aici, așa că o găsi ușor. După ce un bărbat care transporta bagaje îi făcu cu ochiul și un altul, îmbrăcat exact la fel cum era Con în acea dimineață, îi aruncă o privire lacomă, ea își propuse să-și țină privirea înainte și în jos. Dar, în timp ce stătea la coadă, se uita peste tot în jurul ei, căutându-i pe Dearborni... sau pe Alex. Nu îl văzu pe nici unul dintre ei și, în timp ce lipsa familiei Dearborn o liniștea, își simți inima grea la gândul la Alex.

Era o prostie. Nu avea nici un motiv să creadă că ar fi urmat-o. Făcuse tot posibilul să-și ascundă plecarea. Probabil că încă nu știa că nu se mai afla în camera ei. Chiar și atunci când avea să descopere că ea nu mai era acolo, nu avea de unde să știe unde plecase. Și, serios, de ce ar fi trebuit să vină după ea? Doar n-ar fi putut să o convingă să se întoarcă la Broughton House. Absența ei avea să rezolve problema lui cu familia Dearborn. El va înțelege că era mai bine așa.

Nu exista nici un motiv pentru care gândul acesta să-i facă inima să se simtă atât de grea. Era ceea ce dorise: să plece de la Broughton House. Pentru a-l scuti de dificultatea de a o ascunde de tutorele ei. Pentru a-l proteja de scandal. Făcuse ceea ce trebuia să facă.

Ar fi vrut doar să n-o doară atât de mult.

După ce cumpără biletul, se îndreptă spre peron. Trenul aștepta acolo, pasagerii se urcau unul câte unul, hamalii roteau cărucioarele

către vagonul de bagaje. Privi în jur o dată sau de două ori și urcă în tren.

Compartimentul ei era la capătul îndepărtat al vagonului de pasageri de la clasa I. Închise ușa, trase zăvorul și coborî jaluzelele ferestrei. Scoase rochia pe care o purtase cu ea în sac – ar fi fost suspect ca o servitoare să călătorească singură într-un compartiment de clasa întâi. Rochia era mototolită, ca și boneta mică și simplă, dar ar fi trebuit să fie în regulă. Îmbrăcându-se repede, renunță la deghizare și se aruncă jos pe banchetă.

Încerca să nu se gândească la Alex, dar mintea ei se ducea către el, în ciuda eforturilor pe care le făcea. Se gândi la momentul în care îl văzuse pentru prima dată stând în fața ușii agenției, zvelt și drept, cu ochii lui verzi, strălucitori, concentrați asupra ei. Simți din nou acea zvâcnire instantanee de atracție, sentimentul că lucrurile sunt așa cum trebuie să fie, că îl cunoaște. O imagine îi licări în minte și dispăru; încercă să o aducă înapoi, dar îi rămase inaccesibilă.

Trenul se smuci sub ea. Porneau. Roțile începură să se rostogolească înainte, câștigând treptat viteză. Sabrina se gândi să ridice jaluzelele ferestrei pentru a vedea Londra trecând pe lângă ea, dar nu voia s-o vadă cum se îndepărtează. Lacrimi îi țâșniră din ochi, dar le îndepărtă clipind.

Auzi zgomotul ușii conectate a vagonului, apoi sunetul slab al ciocănitului și murmurul vocilor. Se deplasa pe coridor spre ea, auzindu-se din ce în ce mai tare. Controlorul verifica biletele. O bătaie ușoară în propria ușă o făcu să se ridice, să descuie ușa și s-o deschidă.

Un bărbat stătea pe coridor, cu fața îmbujorată și părul dezordonat.

– Alex!

Capitolul 22

Spre surprinderea lui, Sabrina i se aruncă în brațe. O strânse tare, cu obrazul îngropat în părul ei catifelat, lăsând să i se risipească neliniștea. În cele din urmă, amintindu-și că stăteau pe un

hol public, intră în compartimentul ei, trăgând-o după el și închizând ușa. Abia atunci o așeză pe banchetă.

– Slavă cerului că ești aici. O privi cu un zâmbet, netezindu-i părul cu o mână. Am băgat spaima în fiecare pasager din acest tren, căutându-ți compartimentul.

Nu avea de gând să-i spună cât de speriat fusese, crezând că alesese direcția greșită și că ea era pierdută pentru el.

Ea râse și ochii îi străluciră într-un mod care îl încălzea.

– Poate că nu i-ai fi speriat atât de tare dacă nu ai fi arătat ca un om sălbatic.

Aruncă o privire semnificativă către părul lui.

– Da, păi, nu aș fi semănat atât de mult cu un om sălbatic dacă nu aș fi fost nevoit să alerg și să sar în tren.

Își aranjă părul cu degetele, aducându-l înapoi într-o ordine relativă.

– Chiar ai făcut asta?

Aprobă din cap.

– Conductorul a crezut că sunt un om nebun. Făcu o pauză, apoi adăugă sincer: Și eu m-am gândit la un moment dat la fel.

– Dar de ce? De unde ai știut unde sunt? De unde ai știut că am plecat?

– Nu pot să-ți explic. La început nu știam ce se întâmplă – mă simțeam pur și simplu neliniștit. Eram ocupați să urmărim trăsura celor doi Dearborn și cohorta lor, și presupun că m-am concentrat acolo. Dar deodată mi-am dat seama că se simțea casa... goală. Alex ridică din umeri. Așa că te-am căutat și apoi am luat-o la întrebări pe camerista pe care ai mituit-o.

– Nu am *mituit-o.*

– Asta-i bine, pentru că ea te-a turnat imediat ce i-am cerut. Data viitoare aș alege alta dacă aș fi în locul tău. Își înclină capul, vocea devenindu-i serioasă. Chiar credeai că nu voi veni după tine?

– Eu... Sabrina făcu o pauză. N-ar fi trebuit să o faci.

– De ce nu? Își puse mâinile pe brațele ei, cu ochii îndreptați spre ea. Spune-mi, Sabrina. Chiar ți-ai fi dorit să nu o fac? Ai fi prefera să nu te mai caut? Să te las în pace?

– Sigur că nu, se răsti ea, întorcându-se cu spatele la el.

– De ce ai plecat, Sabrina?

Nu intenționase să o întrebe, cel puțin nu atât de brusc, atât de aspru, dar nu-și putu opri cuvintele. Ea se întoarse și-i cercetă fața, în timp ce el continuă repede:

– De ce nu mi-ai spus înainte să pleci? De ce te-ai strecurat afară din casă de parcă ai fi evadat din închisoare? Ai fost chiar atât de nefericită acolo?

– Sigur că nu. Am fost fericită. Foarte fericită, spuse ea cu ochii strălucind de lacrimi. A trebuit să plec în secret pentru că acel bărbat urmărea casa. Știam că trebuie să mă deghizez. Ce altceva puteam să fac?

El se ținu tare în fața lacrimilor ei.

– Ai fi putut să rămâi. Nu aveai încredere în mine să am grijă de tine? Credeai că sunt prea slab ca să-l țin la distanță pe Niles Dearborn? Sau ți-a fost teamă că nu te voi proteja când va fi vorba despre asta? Că i te-aș preda, în ciuda a tot ceea ce am spus?

– Nu! țipă Sabrina. Am încredere totală în tine. Dar nici măcar tu nu poți sfida legile Angliei. Nu te puteam lăsa să te sacrifici pentru mine. Nu înțelegi?

– Nu, spuse el categoric. Nu înțeleg. Tot ce trebuie să facem este să îi amânăm câteva săptămâni până la ziua ta de naștere. Atunci, Dearborn nu va mai fi tutorele tău. El nu va mai avea nici un drept să controleze ceea ce faci.

– Asta nu va conta dacă sunt căsătorită cu fiul lui.

– Nu ești. Nu ai nici un motiv să te gândești că...

– Ba am, se aprinse vocea Sabrinei. Eu.. mi-am amintit ceva. De aceea nu ți-am spus. Nu puteam... Își pierdu glasul și fu nevoită să înceapă din nou. Nu am putut suporta să-ți spun... Cred că poate fi adevărat. Mi-e teamă că sunt căsătorită cu Peter.

– De ce? Domnișoara Holcutt a spus că ai avut un vis despre el, cu siguranță că nu este suficient pentru... Se opri, cu o durere ascuțită în piept. Ți-ai amintit ceva? Ești... Ți-ai dat seama că l-ai iubit?

– Nu! Ea ridică privirea spre el, cu o expresie atât de îngrozită încât Alex se relaxă. Nu simt nimic când mă uit la el, în afară de frică și antipatie. Ea făcu o pauză, încruntându-se. Dar dacă sunt căsătorită cu el, sunt obligată prin lege. Nu mă poți proteja, nimeni nu poate.

– Nu dau doi bani pe ce spune legea. Ochii lui Alex străluciră. Nu te predau nici unuia dintre cei doi Dearborni decât dacă vrei să te

întorci. Dacă se ajunge la asta, te voi scoate din țară, unde nimeni nu te poate ajunge. Vom merge în America.

Privirea ei se înmuie și se întinse către el.

– O, Alex... ești foarte amabil. Dar nu pot să-ți cer asta.

– Nu trebuie să îmi ceri. Asta se va întâmpla. Pot să te protejez și o voi face, cu orice preț.

Sabrina izbucni în plâns, îngropându-și fața în mâini.

– Sabrina... nu, nu plânge. Alex o cuprinse în brațe, ținând-o la piept. O mângâie liniștitor pe spate, sărutându-i blând părul și alinând-o. Când lacrimile ei începură să se liniștească, el spuse: Va fi bine. Dacă nu vrei să pleci din țară, nu o facem. Voi găsi o altă cale.

Ea scoase un icnet ușor, jumătate râs, jumătate suspine și spuse:

– Nu e vorba de asta. Nu-mi pasă unde merg.

Își șterse lacrimile și își ridică privirea spre el. Ochii ei erau blânzi și strălucitori, cu genele lipindu-i-se umede, ca vârfurile unei stele. Era, se gândi el, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

– Când sunt cu tine, simt că orice este posibil, continuă ea.

– Chiar *este* posibil orice.

Sabrina zâmbi și el nu reuși să înțeleagă cum de putea o privire să îl străpungă direct în piept și în același timp să-l umple de fericire. Ea își puse palma pe obrazul lui, murmurându-i numele.

Alex jurase că nu va mai intra în jocul acesta din nou, nu avea de gând să o sărute, să o mângâie sau să insiste. Dar, la vederea ei, bunele lui intenții dispărură și se aplecă să o sărute. Ea scoase un sunet blând de plăcere, iar el o cuprinse cu brațele și mai strâns în timp ce o săruta din nou și din nou.

Lucrurile care îi treceau prin minte erau prea fragmentate pentru a fi numite gânduri, însă era foarte conștient de cât de singuri erau în acest spațiu mic, privat, feriți de toate privirile, cât de ușor ar fi fost să o tragă jos cu el, să-i deschidă hainele. Mintea lui era plină de amintirea acelei nopți din casa ei de la Londra, de moliciunea catifelată a pielii ei sub mâna lui, de curba plină a sânului ei și întărirea încordată a sfârcurilor.

Se așeză pe banchetă, trăgând-o în poală fără s-o lase din îmbrățișare. Ea se cuibări în el cu un oftat blând, care îl înfierbântă. Îi sărută obrazul, urechea, gâtul, mâna lui rătăcind încet peste ea, explorând curbele moi, până când nu mai suportă să se împiedice de rochia aflată între atingerea lui și pielea ei.

Desfăcând cu îndemânare nasturii mari și decorativi ai corsetului, Alex își strecură mâna înăuntru, mângâind-o prin pânza subțire a cămășii. Dar, în scurt timp, nici asta nu mai fu de ajuns, și trase de funda care îi strângea cămașa. Apoi degetele lui îi găsiră pielea dezgolită, alunecând peste carnea molatică și coborând mai jos pentru a-i excita și mai tare sfârcul.

O sărută până când ajunse cu gura pe pieptul ei, buzele lui înlocuind degetele ațâțătoare, iar când îi luă sfârcul în gură, ea se arcui în sus cu un mic geamăt, făcând ca dorința lui să urce vertiginos. Mâna alunecă pe picior și în sus, pe sub fuste. Alex tânjea să simtă și acea piele dezgolită, însă căldura ei, răzbătând prin bumbacul subțire ca o promisiune a ceea ce se găsea sub pânză, ferită tentant de atingerea lui, fu suficientă pentru a-l face să tremure. Când degetele lui se strecurară între picioarele ei, alunecând în sus ca să o găsească fierbinte și umedă, făcu tot ce îi stătea în putință pentru a nu rupe materialul.

În schimb, o mângâie prin pânză, încântat de felul în care ea se lipise de el, scufundându-și degetele în părul lui. Voia mai mult, mult mai mult, și-și trase mâna pentru a căuta cu stângăcie nasturii fustei ei, aflați incomod la spate.

O bătaie în ușă se făcu auzită prin voalul pasiunii. Alex își ridică capul, scoțând o înjurătură.

– Controlor nenorocit!

Sabrina se ridică în grabă, trăgându-și hainele înapoi pe ea și Alex sări în picioare când în ușă se auzi o altă bătaie puternică. Trăgându-și hainele și aranjându-și părul ciufulit, se duse la ușă. Numai Dumnezeu știa cum arăta sau ce va crede controlorul.

Întredeschise ușa, ascunzând de privirea bărbatului restul încăperii.

– Da?

– Biletul, domnule?

Privirea bărbatului trecu încărcată de curiozitate peste umărul lui Alex spre încăperea din spatele lui.

– Da, desigur. Hmm...

Alex începu să caute prin buzunare, încercând să-și amintească unde pusese blestematul de bilet și, în același timp, făcând tot posibilul să țină ușa aproape închisă. Sângele curgea încă prin el

fierbinte ca focul. Cum de se transformase situația într-o farsă atât de repede?

–Uite! îi băgă Sabrina un bilet în mână.

I-l întinse controlorului, care spuse:

–Acesta este doar pentru o persoană, domnule.

Ochii bărbatului se mijiră bănuitor.

Răsuflând ușurat, Alex găsi biletul și i-l înmână bărbatului.

–Iată-l!

–Acesta este pentru un alt compartiment, domnule.

–Da, păi, nu sunt acolo, îi aruncă Alex o privire sfidătoare controlorului.

–Înțeleg, domnule.

Un rânjet viclean apăru pe buzele celuilalt bărbat.

–Zi bună! spuse Alex și închise ușa, rotind zăvorul cu un zgomot ferm.

Respirând adânc, se întoarse spre Sabrina. Ea își ținea mâinile pe obrajii fierbinți, având ochii strălucitori. Încercă să se gândească ce să spună.

–Eu... ăăă... îți cer iertare.

Ea începu să chicotească. Alex zâmbi și el, apoi scoase un oftat lung, sprijinindu-se cu spatele de ușă.

–Îmi pare rău, Sabrina. Cel puțin nu te-a văzut.

–Bănuiesc că mă va căuta când plecăm, a râs ea din nou și se lăsă în jos pe scaun. Și mie îmi pare rău. Tu ai fost cel care a trebuit să-l înfrunte.

–Pentru tine, draga mea, aș îndrăzni orice.

Zâmbi ștrengărește, încrucișându-și brațele și privind-o. Ce avea să facă dacă Sabrina era căsătorită? Cum ar fi putut să suporte pierderea?

–Dar nu putem continua să facem asta, deveni serioasă Sabrina. Este greșit, să nu știm dacă... Alex, pur și simplu trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

Era prea periculos să se așeze lângă ea, decise Alex, așa că rămase lângă ușă.

–Știu. Puteai să-mi spui că ți-a fost teamă că ești căsătorită, știi. Îmi poți spune orice.

– Nu-mi doream să fie adevărat. M-am gândit dacă aş putea să aflu că nu era adevărat, nici măcar nu va trebui să-mi recunosc temerea.

– Nu sunt deloc sigur că *este* adevărat. Dacă ar fi, de ce nu a adus dovada astăzi? Făcu o pauză. Nu-ți ignor visul. Noi, cei din familia Moreland, avem tendința de a avea vise prevestitoare. Totuși, ele nu sunt amintiri, sincer. Ce te-a făcut să te temi că este adevărat?

– Stăteam lângă un bărbat, mă simțeam rău și eram amețită. Un alt bărbat în fața noastră vorbea încontinuu. Nu-mi amintesc chipul lui, dar purta un guler de cleric. Cred că... cred că am aprobat din cap în timp ce el vorbea. Se ridică și începu să se plimbe prin spațiul mic. Poate că acea amintire s-a declanșat când l-am văzut pe Peter aseară.

– Cel cu care stăteai era Peter?

Ea ezită.

– Nu sunt sigură, dar bănuiesc că da. Nu m-am uitat cu adevărat la el, dar astăzi, când era în camera aceea, starea respectivă m-a cuprins din nou. M-am simțit atât de rău și de speriată. Și tot revine.

– Ți-ai mai amintit ceva despre scenă?

– Nu, clătină din cap. Și chiar nu devine mult mai clar. Sabrina ezită. Cu puțin timp în urmă, mi-a trecut ceva prin minte și apoi a dispărut. A fost atât de rapid, încât nu am reușit să-l înțeleg. Apoi ai venit tu și am uitat totul. Ea se așeză, închizând ochii. Nu cred că a fost legat de acel vis. Cred că... cred că era vorba despre un băiat.

– Un băiat?

– Da. Un copil. Eu... Ea oftă și clătină din cap. Nu-mi amintesc. Oricum, nu cred că ar fi de mare ajutor.

– Crezi că era Peter? Lilah spunea că l-ați cunoscut când erați copii.

– Presupun, ridică ea din umeri. Nu știu nimic despre băiat. A fost doar... un sentiment intens, dar nici măcar nu sunt sigură ce fel de sentiment era.

– Nimeni nu a spus nimic despre existența unui copil, cugetă el.

– Nu l-am simțit deloc ca pe acel vis. Mă îndoiesc că are legătură cu el.

– Probabil că nu. Alex se așeză. Care este primul obiectiv din planul tău?

– Planul meu?

– Da. Pentru a afla ce s-a întâmplat. Ce ai decis să faci când ai părăsit Broughton House?

– O! Da. Asta. Nu știu dacă chiar aveam un plan, în afară de a merge la Baddesly Commons ca să văd dacă ceva mi se pare familiar. Poate mi-ar fi dat niște indicii. Dacă am trăit acolo, atunci oamenii m-ar recunoaște. Poate că ar ști ce s-a întâmplat. Își îndreptă umerii. Aș putea să merg la biserică, să verific registrele de căsătorie.

El dădu aprobator din cap, simțindu-se la fel de nefericit de idee ca și Sabrina.

– Vicarul și-ar aminti dacă ne-ar fi căsătorit, continuă ea, ținându-și mâna pe stomac. Îmi este frică, sincer. Mi-e frică de ceea ce voi afla.

– Știu, spuse Alex, întinzându-se și luând-o de mână. Dar o vom face împreună.

– Da. Sabrina îi zâmbi. Asta va face totul mai ușor.

Cu siguranță, nu era nimic care să-i trezească vreo amintire Sabrinei despre gara din Newbury. Le luă puțin timp să se plimbe de jur împrejur. Când întrebară vânzătorul de bilete dacă îi vânduse un bilet Sabrinei cu trei săptămâni înainte, el îi privi ciudat, dar spuse că nu își amintește.

– Dar unui bărbat tânăr care seamănă cu ea? întrebă Alex, ceea ce îi aduse o privire și mai suspicioasă. Fratele ei, adăugă Alex în grabă.

– Nu. Nici tatălui sau mamei ei, cred.

Se retraseră rapid, găsind un loc feriți de privirile vânzătorului de bilete. Alex îi aruncă o privire și începură să râdă.

– Mă întreb ce o fi crezut acel om despre noi, spuse Sabrina.

– Să sperăm că nu este vreun spital de nebuni în apropiere, răspunse el. Dar sper totuși că trenul către Baddesly Commons va veni curând, înainte ca el să decidă să ne predea ca indivizi suspecți.

– Este greșit din partea mea să te trag și mai adânc în povestea asta, spuse Sabrina, dar sunt îngrozitor de bucuroasă că m-ai urmat.

El îi aruncă o privire zâmbitoare.

– În general este mai bine să fie două persoane decât una singură ca să descopere un lucru.

– Nu, nu doar pentru că există o pereche de ochi în plus sau pentru că vânzătorul de bilete a vorbit cu tine mai liber decât ar fi

făcut-o cu o femeie tânără. *Tu* ești cel care faci lucrurile să fie mai bune. Doar tu.

Alex nu spuse nimic, o privi doar pentru o clipă îndelungată, apoi se uită în altă parte, dar expresia din ochii lui o încălzi pe Sabrina până în vârful degetelor de la picioare. Își împreună mâinile în poală cu sfială și se gândi la acele momente din tren când Alex o luase în brațe. Presupunea că ar fi trebuit să se simtă vinovată și păcătoasă, sau cel puțin să roșească, dar adevărul era că totul i se păruse grozav și regretase când controlorul bătuse la ușă.

Se gândi la această seară. Vor trebui să petreacă noaptea la vreun han. Vor fi singuri printre străini. Singurul lucru care îi ținea separați era conștiința lor. Și conștiința Sabrinei nu se simțea prea puternică acum.

Trenul spre Winchester, care trecea prin Baddesly Commons în drum spre sud, fu anunțat, iar Sabrina își luă gândurile de la căile irelevante și extrem de nepotrivite pe care se abătuseră, aducându-le înapoi la problema în discuție. Se urcară și se așezară cu grijă la capetele opuse ale banchetei căptușite din compartimentul lor, lăsând chiar și ușa deschisă.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii. Era obosită și măcar nu se va mai gândi la Alex dacă va adormi. Acea speranță se dovedi a fi însă greșită, pentru că un vis în care se grăbea prin uși aparent nesfârșite, căutând frenetic ceva, se termină cu ea privind pe fereastră, cu un bărbat stând alături de ea, cu un braț prins în jurul taliei ei.

Deși nu-l putea vedea, știa că era Alex. Stătea atât de aproape, încât îi putea simți căldura trupului de sus până jos pe al ei. El îi murmură ceva la ureche, dar ea nu reuși să înțeleagă pentru că nu se putea gândi decât la dorința care pulsa prin ea. Începu să o sărute pe gât și mâna îi părăsi talia pentru a aluneca în sus și în jos pe trupul ei. Simțea o dorință crescândă, insistentă între picioare. Scoase un geamăt blând, iar zgomotul o trezi.

Ochii Sabrinei se deschiseră. Se simțea înfierbântată și trupul o furnica peste tot. Oare chiar scosese acel geamăt sau fusese doar un vis? Aruncă o privire spre celălalt capăt al băncii, unde Alex stătea, privind-o, cu aceeași fierbințeală în ochi. El își întoarse repede privirea.

– Eu... ăăă... merg să fac o plimbare pe coridor.

Era plecat de ceva vreme și Sabrina se gândi că trecuse probabil prin fiecare vagon din tren de cel puțin două ori, dar era recunoscătoare pentru acest timp, pentru că își putea recăpăta stăpânirea de sine. După întoarcerea lui, tensiunea se simțea încă în aer, iar Sabrina evită să-i arunce lui Alex mai mult de o scurtă privire. Fu recunoscătoare când ajunseră la Baddesly Commons și coborâră.

Gara mică era pustie, cu excepția unui bărbat care mătura. Dar fu bucuros să le dea indicații către han, care se părea că era singurul din oraș și era situat pe drumul principal, la câțiva pași de gară.

Sabrina se gândi că era probabil doar o scurtă plimbare până la han, pentru că Baddesly Commons se dovedi a fi doar un șir scurt de magazine de-a lungul unui drum principal, toate închise pe timp de noapte. Nimic din acest loc nu i se părea familiar, ceea ce o dezamăgi, dar nu o surprinse.

Drumul era întunecat, dar singurul felinar stradal al hanului funcționa ca un far. Intrară în curtea hanului și un bărbat ieși din grajdurile de lângă el.

– Pot să vă aj..., începu el, dar se opri când îi privi atent în lumina slabă. Chipul i se lumină și spuse: Asta-i bună, chiar dumneata ești! Bine ai revenit, donșoară!

Capitolul 23

Sabrina înțepeni.

– Mă cunoști?

– O, da, donșoară, n-am cum să uit o fată călărind 'nainte de răsăritul soarelui și-și lasă calul în grajd. Nu-ți face griji, tatăl și fratele tău au venit destul de repede și l-au trimis înapoi. Oricum, nu era suficient de bun pentru 'mneata, aș spune, pentru că 'mneata ești în formă bună.

– Ăăă... mulțumesc.

Sabrina nu era sigură ce replică să-i dea bărbatului guraliv. Se dovedi că nu era nevoie, pentru că el continuă:

– Bănuiesc că te-au găsit, nu? Păreau morți de îngrijorare pentru tine.

– Da, am vorbit cu ei, spuse Alex.

– Bun. Nu este potrivit ca o domnișoară să umble singură așa.

– Nu umblă, spuse Alex represiv.

Bărbatul dădu din cap cu înțelepciune.

– Asta am zis și eu – fugeai, nu-i așa? Te cred! Cu un asemenea tată!

Sabrina făcu ochii mari și începu să protesteze, dar Alex o opri cu un mic ghiont în spate.

– Perfect! Dar doamna Mor... Alex se opri brusc, apoi continuă: Doamna *Moore* este în siguranță acum, sub protecția soțului ei.

Pe furiș, Sabrina își băgă mâna în buzunar și apucă inelul, strecurându-l pe mâna stângă la spate, zâmbind prostește tot timpul.

Alex o luă de braț și o trase deoparte.

– De ce ai spus asta? șopti Sabrina în timp ce se apropiau de ușa hanului. Acum suntem într-o încurcătură.

– Plănuisem să spun că sunt fratele tău, dar Dearbornii ne-au luat deja varianta asta. Am crezut că încă un frate ar părea ciudat. Și nu am vrut să intrăm în gura lumii.

– Și ce facem în seara asta? Ai de gând să împărțim o cameră?

– Voi lua două camere.

– Pentru doi tineri căsătoriți? O, nu, *asta* va face lumea să bârfească.

După cum se dovedi, hanul era mic și avea o singură cameră disponibilă. Gazda se scuză de zor că cele mai bune camere fuseseră deja date.

– Mai avem o cameră privată pentru a servi masa, adăugă hangiul radiind. Și nu există friptură de vită ca a lui Ellie a mea, dacă sunteți înfometați.

– Da, zâmbi Alex încordat. Excelent.

Hangiul le luă bagajele și le duse într-o cămăruță ascunsă sub streașină. Tavanul era înclinat într-un unghi ascuțit înspre peretele exterior, lăsând loc pentru Alex să stea în picioare doar în jumătate din încăpere. Nu avea decât o fereastră, un singur scaun drept, o comodă mică și un pat, care abia se calificau drept suficient de spațioase pentru două persoane.

Sabrina aruncă o privire în jur, evitând să-l privească pe Alex. Părând să înregistreze tensiunea, hangiul spuse cu un zâmbet plin de speranță:

– E mică, știu, dar nu veți găsi un loc mai curat decât aici și patul e moale ca un nor.

– Da, desigur, mulțumim, îl repezi Alex pe bărbat afară din cameră, închizând ușa în urma lui și se întoarse spre Sabrina. Îmi pare îngrozitor de rău.

– Nu e vina ta. Sunt sigură că ne vom descurca, minți Sabrina cu fermitate.

– Voi dormi pe scaun.

Se întoarseră amândoi să privească scaunul îngust cu fundul din nuiele împletite.

– Trebuie să existe o altă soluție.

– Poate că aș putea dormi în această sufragerie privată pe care a menționat-o el, încercă Alex.

– Asta *chiar* ne-ar face să intrăm în gura lumii.

– Atunci voi dormi pe podea. Cum ea se strâmbă, continuă: Am dormit în locuri mai rele, crede-mă. Când am fost răpit de acea bandă de adulatori de zeițe, am fost închis într-un loc întunecat, cu o singură fereastră înaltă, iar patul avea o saltea groasă de câțiva centimetri.

Dintr-odată, Sabrina simți că nu mai poate să respire. Se așeză pe scăunel complet fâstâcită.

– Sabrina? Ce s-a întâmplat? Alex ajunse lângă ea într-o clipă, lăsându-se într-un genunchi și luând-o de mână. Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

– Cred că am văzut... Ei bine, nu o fantomă. Mi-am amintit ceva. Dar este imposibil. Își duse o mână la cap. Am visat asta odată.

– Ce ai visat?

– Un băiat pe un pat într-o cameră mică, cu o fereastră sus pe un perete. Acum mult timp. Era mai mare decât mine, mai în vârstă, dar era singur și speriat. Eu... eu cred că asta mi-a venit în minte în tren, mica scânteie de memorie pe care nu mi-o puteam aminti.

– Nu înțeleg.

– Nici eu. Dar... Băiatul erai tu. De aceea am crezut că te cunosc când te-am văzut în prima zi.

– Dar cum ai fi putut să visezi..., clătină Alex din cap. Nu, nu contează asta, sunt obișnuit cu lucruri care nu pot fi explicate. Ce s-a întâmplat în acest vis?

– La început, băiatul stătea acolo, rezemat de perete, cu genunchii ridicați și cu brațele în jurul lor, și îi era... îi era teamă, dar apoi s-a ridicat și s-a cățărat să privească pe fereastră. Distanța era mare și a pus un taburet pe pat ca să stea pe el și să vadă afară. Ce e?

Se opri când fața lui Alex deveni aproape la fel de albă ca a ei.

– Nimic. Continuă, răspunse el cu glas răgușit. Ce s-a întâmplat apoi?

– Încerc să-mi amintesc. O, știu! Și-a scos lucrurile din buzunar și le-a sortat – un briceag mic și niște pietricele sau bile sau ceva de genul acesta și un pic de sfoară.

– Dumnezeule mare!

– S-a întâmplat, nu-i așa? îl privi ea solemn.

– Da. Da. Încercam să găsesc o modalitate de a scăpa.

– Asta este tot ce îmi amintesc. Cred că trebuie să mă fi trezit atunci. Dar am vrut să te ajut, să te găsesc și, când i-am spus tatălui meu, mi-a spus... Alex! Îmi amintesc de el! Îmi amintesc de tatăl meu! Îmi amintesc de mirosul pipei lui și că mă ținea în brațe, spunându-mi să nu mă neliniștesc. Lacrimile licăriră în ochii ei. L-am iubit. Își încleștă mâna în pumn și și-o duse pe piept. Simt cât de mult l-am iubit. O, Alex...

Ea se duse în brațele lui, iar el se ridică, trăgând-o în sus cu el.

– Îmi pare rău că a murit.

– Nu, să nu îți pară. Nu plâng pentru că sunt tristă. Se trase puțin, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Îmi pare rău că a plecat, desigur, și că nu îl voi mai vedea, dar este atât de minunat că mi-l amintesc. Să știu că am avut un tată și să pot simți din nou acea iubire. Începusem să cred că nu îmi voi aminti niciodată de viața mea. Dar asta îmi dă speranță! Nu-mi pasă că a fost doar un fragment sau că e puțin neclar. Am recăpătat o mică parte din mine și asta este minunat.

– Este, într-adevăr, o privi el zâmbindu-i. Sunt foarte bucuros să te văd atât de fericită. Privirea se mută pe gura ei și se aplecă ușor înainte, ridicându-și mâinile, dar se trase brusc înapoi și își drese glasul. Sunt foarte bucuros, repetă el.

Sabrina decise că nu era momentul să-i spună cât de mult o entuziasma gândul că amintirea o lega de Alex, așa că aprobă doar din cap.

– Ei bine... Își trecu încă o dată mâna peste pomeți. Ar trebui să mă spăl puțin înainte de cină.

– Da, desigur. Eu... ăăă... voi coborî să văd sala de mese privată. Vino și tu când ești gata.

Friptura la ceaun făcută de soția hangiului era cu adevărat delicioasă așa cum promisese bărbatul, dar Sabrina constată că nu-i era deloc foame. Luă câteva înghițituri din toate, zâmbind și asigurând-o pe femeie că mâncarea era excelentă, dar, în rest, mâncă puțin, învârtind mâncarea în farfurie și sorbind din paharul de vin. Poate că entuziasmul și frica, emoția generată de fuga ei nebună din Londra erau motivele care o făceau să se simtă atât de agitată, atât de nesigură în sufletul ei.

Sau poate că era Alex. Stând aici singură cu el, izolată de restul lumii, nu se putea abține să nu se gândească la această noapte și la acea cămăruță. La pasiunea dintre ei din această după-amiază în tren. Cum vor reuși ei să nu cedeze dorințelor lor într-un spațiu atât de intim? Oare chiar își dorea să o facă?

Alex era la fel de tăcut ca ea. Oare gândurile lui rătăceau în aceeași direcție? Se uită la mâinile lui care tăiau friptura și nu se putu abține să nu se gândească la felul în care acele degete lungi și expresive i se plimbaseră pe trup cu câteva ore în urmă.

Sabrina își drese glasul.

– Ei bine, acum știm că nu sunt din Baddesly Commons.

– Îngrijitorul acela ne poate spune unde ți-au dus calul. Suntem aproape.

Ea dădu din cap. Nu era sigură dacă acel gând o făcea să se simtă mulțumită sau speriată. Indiferent cum s-ar fi dovedit trecutul ei, era sigură că nu fusese la fel de fericită ca în ultimele săptămâni. Cum ar fi putut să fie când Alex nu făcea parte din el?

Se cufundară într-o altă tăcere stânjenitoare. Sabrina căută un alt subiect de discuție.

– Cum ai ieșit din casă fără să fii observat? se încruntă ea. Nu te-au văzut, nu-i așa?

– Nu, ne-au văzut pe mama și pe mine mergând la o mică plimbare cu tine.

– Poftim?

El zâmbi.

– Am trecut peste zidul din spate, unde nu era nimeni să supravegheze. Între timp, Con i-a făcut să plece de la locul lor, deghizându-se din nou... a făcut inclusiv marele sacrificiu de a-și bărbieri mustața ca să arate ca mine. Apoi a ieșit la o plimbare. Era garantat că o să-i urmărească pentru că domnișoara Holcutt s-a îmbrăcat în vechea ta rochie, și-a pus o pălărie mare și l-a însoțit. Ducesa i-a urmat, pentru a se asigura că cei doi Dearborn nu vor avea curajul să-i atace pe stradă, a explicat ea, dar, în opinia mea, a vrut pur și simplu să participe la distracție.

– Lilah? făcu Sabrina ochii mari la el. Lilah s-a prefăcut că aș fi eu?

– Da, și eu am fost puțin surprins.

– Nu îmi amintesc de ea, așa că nu pot spune cu siguranță, dar nu părea genul care să se deghizeze și să joace jocuri cu urmăritori.

– *Este* foarte... corectă. Cu toate acestea, cred că era tare furioasă. S-a oferit chiar să meargă acasă, să redevină ea însăși și să le spună celor doi Dearborn, când ar fi venit să te caute, că ai plecat să prinzi un vapor în Southampton. Deși bănuiesc că sacrificiul și mai mare a fost să petreacă douăzeci de minute cu fratele meu.

– Nu păreau să se simpatizeze prea mult, aprobă Sabrina.

– Nu. Ceea ce este puțin ciudat, pentru că, în general, Con este un tip mai sociabil decât mine, iar femeile roiesc în jurul lui, încercând să-i atragă atenția.

– Sunt sigură că fac asta – este foarte chipeș.

Ochii lui se luminară de bucurie.

– Zău, Sabrina, mă faci să roșesc.

Sabrina realiză ce compliment neintenționat îi făcuse și simți că obrajii i se înroșesc ușor, dar rosti cu asprime:

– Ar fi o prostie, nu-i așa, să negi ceea ce este atât de evident pentru toată lumea. Inclusiv pentru tine.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te ațâț.

El se întinse să o ia de mână.

– Nu, îmi place când mă ațâți, răspunse ea sincer, apoi făcu ochii mari când își dădu seama de înțelesul dublu al cuvintelor ei.

Alex rămase nemișcat. Dintr-odată, dezinvoltura familiară care răsărise între ei în ultimele clipe dispăru. Pielea lui se înfierbântă acolo unde îi atingea mâna, iar aerul dintre ei părea să vibreze. Toate gândurile se evaporară din mintea Sabrinei.

Mâna lui o atinse pe a ei, degetele lui îi mângâiară degetele cu o mișcare ușoară. Simți murmurul atingerii trecând prin ea și mișcarea senzuală simplă o încălzi până în străfundul inimii. Alex continuă să o privească în ochi și nici ea nu își putea lua ochii de la el.

– Și mie îmi place, rosti el cu vocea răgușită.

Deși nu se mișca, fiecare părticică din ea tânjea după el. Gura lui se înmuie, ochii lui o priviră cu înflăcărare. Apoi, cu un ușor zgomot de frustrare, Alex își retrase mâna și se ridică în picioare.

– Nu, nu pot. Nu o voi face.

Băgându-și mâinile în buzunare, se întoarse și se uită mai degrabă la ușă decât la ea.

– Nu trebuie să îți faceți griji.

– Nu sunt îngrijorată.

El îi ignoră cuvintele și continuă:

– Fără îndoială că ești obosită. Voi merge la o plimbare ca să-mi limpezesc gândurile. Îți voi da timp să te schimbi și... toate astea. Probabil că vei dormi când mă voi întoarce, așa că îți voi spune de acum noapte bună.

Cu o plecăciune corespunzătoare în direcția ei, ieși cu pași mari din cameră. Sabrina rămase o clipă îndelungată privind după el. Ea vorbise serios când spusese că nu-și face griji; știa că Alex va face orice era necesar ca să-i protejeze onoarea, chiar și față de el însuși. Cu toate acestea, întrebarea era... voia ca el să facă asta?

Sabrina își luă paharul și bău restul de vin, în timp ce se gândea la noaptea care urma. Putea să facă așa cum spusese Alex – să se spele și să se schimbe în cămașa de noapte și să fie în pat înainte de întoarcerea lui. Ar fi putut chiar să adoarmă, sau cel puțin să se prefacă, iar asta ar fi făcut situația mai puțin tensionată. Sau ar putea face cu totul altceva.

Părăsi sala de mese, cufundată în gânduri. Se gândi la Alex și la faptul că îl cunoștea de atât de puțin timp. Se gândi la ceea ce va fi în viitor – la posibilități și aspecte practice, la durerea, suferința și fericirea care dansau în fața ei, ca un miraj. Era greu, se gândi ea, să

conceapă viitorul când avea atât de puțin trecut. Viața ei, așa cum fusese în ultimele câteva săptămâni, era aici și acum.

Inteligent și rezonabil era să fii precaut, să simți drumul pe care vei merge, ca un om care se strecoară prin întuneric. De unde să știe ce simțea, cine va fi peste o zi, peste o săptămână, când își va fi recăpătat memoria? Pe de altă parte, trebuia oare să-și sacrifice fericirea pe altarul a ceea ce ar fi putut fi?

Se gândi la amintirea pe care o avusese despre tatăl ei în această după-amiază. Nu știuse că era tatăl ei pentru că îl recunoscuse fizic. Era doar simplul fapt că îl cunoștea – în inima și sufletul ei, în spiritul ei. Îl cunoscuse în sângele și oasele ei, nu cu ochii, nu cu mintea. Sentimentul era cel care îi revenise, emoția. Astea erau importante, nu-i așa? Sabrina urcă treptele, cu pași tot mai repezi și mai siguri. Scoțându-și hainele, le împături cu grijă și le puse deoparte; nu știa cât timp va trebui să le poarte și nu-și adusese decât o singură rochie cu ea. Se spălă cât putu de bine, având la îndemână doar un lavoar și săpun și se îmbrăcă în cămașa de noapte pe care o adusese cu ea.

Își trecu mâinile peste poalele cămășii oftând, dorindu-și să aibă una mai drăguță. Dar cămașa de noapte pe care Alex o pusese în geantă era la fel de simplă și neîmpodobită. Ea zâmbi văzând că el inclusese și un halat ușor – avea încredere în Alex să își amintească detalii. Înfășurându-și halatul în jurul ei, își perie părul și se așeză să aștepte.

I se păru o veșnicie până când auzi pașii lui Alex pe coridorul de afară. Sări în picioare și se îndreptă spre ușă, cu inima bătând cu putere. Alex se strecură liniștit înăuntru, apoi se întoarse și o văzu.

– Sabrina! Ce faci trează? Am crezut că vei fi... ăăă... Privirea lui alunecă spre pat, care avea cuvertura întoarsă îmbietor, apoi se întoarse repede către ea. Adormită, adăugă el în cele din urmă. Făcu un pas înapoi, întinzând mâna spre mânerul ușii. Mă voi întoarce jos și...

– Nu, stai!

Sabrina se opri, stânjenită. De ce nu se gândise bine la asta? Să se hotărască ce să spună?

– Eu... nu am vrut să dorm. Am vrut să te văd, spuse ea, în cele din urmă.

Înaintă. Întrucât era deja la ușă, el nu mai putu da înapoi.

– O! Înțeleg. Privirea lui coborî la V-ul alb al cămășii de noapte care se vedea între reverele halatului ei, apoi în sus. Desigur..., dar ideea este că s-ar putea să nu fie cel mai bun moment pentru a vorbi. Mâine-dimineață, poate.

Simți în spate mânerul ușii.

– Nu, nu mâine-dimineață. Trebuie să vorbim acum.

– Foarte bine. Se opri, cu o mână pe ușă, gata să plece. Ce anume dorești?

– Pe tine, răspunse Sabrina și își dădu deoparte rochia de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea.

Capitolul 24

Alex privi cuprins de uimire și gura i se deschise, fără să reușească să scoată vreun cuvânt. În cele din urmă spuse răgușit:

– Sabrina... Nu știi ce-mi ceri.

– Pardon?! spuse ea, ridicând o sprânceană spre el. Știu foarte bine. Nu sunt un copil.

– Nu, desigur, nu am vrut să spun asta.

Ochii lui o cuprinseră cu privirea. Sabrina știa că el îi putea vedea conturul trupului, cercul mai întunecat al sfârcurilor, în ciuda luminii slabe și asta o făcea să roșească. Dacă o refuza, nu știa cum l-ar fi putut privi din nou în ochi.

Mâna lui se încleștă pe mânerul ușii și spuse:

– Vreau să spun, nu pot... Dacă te sărut, dacă te ating, voi dori mai mult. Este mai ușor să nu încep.

– Dar și eu vreau mai mult.

– Sabrinaaa, lungi el cuvântul într-un oftat. Nu pot.

Dădu drumul mânerului și se întoarse pe jumătate, trecându-și o mână prin păr.

– Îmi pare rău, îngăimă Sabrina.

Nu așa își imaginase ea lucrurile; în mintea ei, totul urma să curgă, pur și simplu. El ar fi văzut-o îmbrăcată de culcare, așteptându-l, și ar fi știut. Ar fi luat-o în brațe. Privi în jos la halatul aruncat,

întrebându-se cum ar putea să-l ridice cu grație și să-l îmbrace din nou.

– Poate că am presupus prea multe. Am crezut că vrei să...

– Sigur că te doresc! insistă Alex, cu vocea ridicată. Se opri și trase aer în piept, controlându-se vizibil. Uneori cred că am să înnebunesc dorindu-te. Știi cât de mult mă gândesc la tine? Cât de des îmi amintesc că te-am sărutat, că te-am ținut în brațe? Dar aș fi cel mai mare bădăran dacă m-aș culca cu tine în seara aceasta. Când îți va reveni memoria, s-ar putea să nu mai simți la fel. Din câte știm, s-ar putea să nu-ți mai aduci aminte de mine sau de această noapte. Ce se întâmplă dacă presupunerile noastre sunt greșite? Dacă îl iubești pe acel bărbat? Ai regreta seara aceasta și m-ai blestema că am profitat de tine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc pe lume este ca tu să mă disprețuiești.

Sabrina îl privi o clipă îndelungată.

– Nu te-aș putea disprețui niciodată, zise încet și se apropie mai mult de el. M-am gândit la asta toată seara. Mi-am făcut griji despre ce aș face dacă mi-ar reveni memoria sau dacă aș descoperi că sunt căsătorită. Dar mi-am dat seama că celelalte lucruri nu contează. Asta este ceea ce îmi doresc.

– Dar...

– Șșș! îi puse ea degetul arătător pe buze. Ascultă-mă! Trecutul nu contează. Nu-mi pasă de reguli. Dacă m-aș trezi mâine și nu te-aș recunoaște, n-ar avea nici o importanță. Te cunosc aici, își puse mâna pe inimă. Nu îmi amintesc nimic altceva despre viața mea, dar mi-am amintit acel vis cu tine. Tu ești cel pe care îl doresc. Asta este ceea ce vreau. Indiferent ce mi-ar rezerva viitorul, nu voi regreta seara aceasta.

Privirea lui se întunecă, iar când îi rosti numele, fu ca o mângâiere.

– Sabrina... Îi cuprinse fața în mâini, cu degetele mari mângâindu-i obrajii. Ești atât de frumoasă. Se aplecă și își lipi ușor buzele de ale ei. Când sunt în preajma ta, nu mă pot gândi la nimic în afară de tine.

O sărută din nou, zăbovind mai mult de data aceasta.

Palmele așezate pe obrajii ei începură să-i ardă brusc și el veni mai aproape. Fără a întrerupe sărutul, își lăsă mâinile să-i cadă pe umeri și să-i alunece în jos peste brațe, trezindu-i la viață fiecare nerv. Sabrina îl sărută și ea cu înflăcărare, vrând să știe, vrând să

simtă, iar el îi răspunse ducându-și mâinile pe talia ei și trăgând-o spre el. Îi simțea trupul apăsându-se în ea, atât de tare, atât de diferit de al ei.

O sărută iar și iar – pe buze și pe obraji, pe ochi și pe gât. Își plimbă gura pe pielea ei ca un bărbat înfometat de multă vreme. Sabrina se bucură de senzațiile care o străbăteau – dorind să guste fiecare moment încărcat de senzualitate și, în același timp, vrând să ajungă cât mai repede spre următoarea destinație. În adâncul ei, căldura creștea și pulsa. Tânjea să scape de haine, își dorea să simtă mâinile lui Alex pe pielea ei. Pielea lui sub atingerea degetelor ei.

Dorința lui se potrivi cu a ei, pentru că se trase înapoi pentru a-și scoate jacheta și o aruncă deoparte, urmată de cravată și de ac. Degetele Sabrinei se îndreptară spre nasturii vestei lui. Când termină cu aceștia, mai găsi un rând pe partea din față a cămășii lui. De ce aveau bărbații atât de multe piese de îmbrăcăminte? se întrebă ea. Vesta părea în plus, mai ales având în vedere încurcătura creată de ceasul de buzunar, bretele și lanț.

Dar, când termină de descheiat cămașa, degetele ei încetiniră, ademenite de vederea pieptului său gol, suplu și musculos. Desfăcu părțile laterale ale cămășii, le dădu pe spate, expunând mai mult din pielea lui. Își întinse mâinile peste pieptul lui. Respirația lui se acceleră, dar nu zise nimic; o privi doar, cu gura moale și privirea mai înflăcărată, în timp ce ea îl explora încet.

Cozile cămășii lui erau încă prinse în pantaloni, iar ea le trase în sus și afară. Mai era încă un alt nasture de desfăcut și apoi manșetele, dar el așteptă cu răbdare, nemișcându-se decât pentru a-și ține răsuflarea când vârfurile degetelor ei alunecară pe pielea moale a abdomenului. Sabrina îi aruncă o privire întrebătoare, dar, văzând căldura din privirea lui, își lăsă degetele să deseneze cercuri pe pielea lui, ațâțându-i carnea.

Alunecând ușor cu mâna în sus, înconjură fiecare sfârc masculin încordat, simțindu-și propriile sfârcuri strângându-se ca răspuns. Știa că și Alex le văzuse pe ale ei întărindu-se, împingându-se în bumbacul subțire al cămășii de noapte, pentru că înghițise în sec, cu ochii ațintiți spre pieptul ei. Își ridică mâna aproape alene și își trecu degetele peste sânii ei, excitând vârfurile sensibile prin țesătură.

Îi prinse sânii în mâini, urmărind cu privirea rotirea degetelor mari în jurul mugurilor strânși ai sfârcurilor ei. O căldură umedă înflori între picioarele Sabrinei, iar ea începu să tânjească, senzația crescând cu fiecare mișcare a degetelor lui. Când o sărută, cuprinzându-i gura în timp ce îi mângâia sânii, ea se înfioră, dorința ei fiind din ce în ce mai arzătoare.

Mâinile lui părăsiră sânii, dar, înainte ca ea să poată scoate un murmur de nemulțumire, alunecară pe abdomen și pe spate. Vârfurile degetelor îi atinseră spatele, coborând ușor în jos. Își întinse mâinile și le curbă peste fesele ei, ridicând-o pe vârfurile degetelor de la picioare, sprijinind-o în pelvisul lui. Simțea cum fiecare centimetru din el pulsează în ea, iar zvâcnetul dintre picioarele ei deveni și mai insistent.

Cu un braț o cuprinse strâns în jurul taliei pentru a o ține la piept, iar cu celălalt se strecură pe la spate, între picioarele ei, smulgându-i un sunet de surpriză. Își ridică ochii și o privi zâmbind, degetele lui masând fanta sensibilă.

– Prea mult? murmură el. Să mă retrag?

Vârfurile degetelor lui alunecară înapoi afară, tachinând-o.

– Nu. Mergi mai departe!

Își sprijini capul de pieptul lui. Ea simți suflul râsului lui în ureche.

– Poate că ar trebui să le fac pe amândouă.

El alunecă peste ea, înainte și înapoi într-un ritm ușor, până când ea începu să se zvârcolească și să-și strângă picioarele în jurul degetele lui iscoditoare.

– Alex?

– Mmm?

Gura lui era ocupată cu lobul urechii ei, dublul atac ispitind-o cu frenezie.

– Cred că... vreau mai mult.

– Serios?

În tonul lui se simțea o vagă îngâmfare care era surprinzător de excitantă.

– Poate asta?

El îi dădu drumul pentru a-i prinde rochia în mâini și a o împinge în sus până când mâinile lui găsiră pielea goală a coapselor

ei. Se strecură pe sub veşmânt şi mâinile îi alunecară în acelaşi mod peste pielea ei dezgolită și în căldura lichidă a dorinței ei.

– Sau ai prefera asta?

Își mişcă mâna înapoi, mângâindu-i acum abdomenul și coborând să pătrundă din față între picioarele ei. Sabrina scoase un geamăt ușor, fiecare mişcare a mâinii lui excitând-o mai mult.

– Sau, nu, cred că asta.

El îi luă rochia în mâini, o trase în sus și o scoase, dezvăluindu-i corpul. Ochii lui străluciră, mişcându-se peste ea cu poftă.

– Da, șopti el. Acum este cu siguranță mai bine.

Îi mângâia sânii, abdomenul, spatele, picioarele. Îi cuprinse gura cu a lui, sărutând-o profund, în timp ce se furișă din nou între picioarele ei, găsind-o și intrând în ea, stârnind focul pasiunii ei până când ea se gândi că pur și simplu se va spulbera.

Gemând, Alex se desprinse şi o ridică în brațe, ducând-o până în pat și întinzând-o acolo. Se dezbrăcă repede de restul hainelor. Sabrina nu avu timp decât să arunce o scurtă privire uimită la corpul lui gol, și apoi el se afla în pat lângă ea, mâinile și gura lui făcând-o să uite de orice altceva.

Sabrina se împingea în el, neştiind exact ce își dorea, dar ştiind că avea nevoie disperată de asta. Cu fiecare simț exacerbat, cu pielea conştientă de adierea fină a aerului, urechile pline de răsuflarea respirației lui, simți că trupul îi vibrează de curgerea accelerată a propriului sânge prin vene.

Îi mângâie umerii și spatele. Degetele ei se prinseră în părul lui des, stimulându-l în tăcere. În cele din urmă, când ea ardea de căldură, cu pielea tremurând, el se mută între picioarele ei. Mădularul lui înfometat îi cerceta intrarea. Ei i se tăie respirația în timp ce el se mişca încet, insistent, în ea. Urmă o secundă de durere, surprinzând-o și făcând-o să se strângă, și în clipa următoare el alunecă adânc în ea, umplând-o în așa fel încât ea gâfâi, cu degetele înfipte în spatele lui.

Respirând greu și repede, el făcu o pauză cu fața încordată și o privi. Sabrina zâmbi încet și se arcui puțin într-un îndemn tăcut. Zâmbi la rândul lui, lent și erotic, când începu să se miște în ea.

Nu avusese niciodată parte de aşa ceva, nu se aşteptase niciodată, nici măcar nu visase la asta. Sabrina era sigură. Mişcarea lui era o tortură rafinată, o ademenire lentă a căldurii și a plăcerii. Alex

se mişca încet şi adânc, mărindu-i apetitul tot mai mult, apoi se relaxa pentru a o ademeni apoi din nou spre vârf.

O desfătare ciudată, sălbatică, stimulatoare o cuprinse, trăgând-o în adâncuri asemenea mareei şi apoi explodă adânc în ea, rostogolindu-se în afară în valuri. Scoase un strigăt de plăcere şi încântare şi pentru o clipă îndelungată nu fu conștientă de nimic în afară de frumusețea misterioasă care o învăluia.

Își ridică privirea spre el, epuizată de fericire, simțindu-se fără vlagă şi moale precum ceara şi văzu că fața lui era încă încordată de dorință, ochii îi ardeau, pielea lucea de transpirație. Şi îşi dădu seama că nu se terminase, că o mai aștepta încă ceva. Începu să se miște din nou, lăsându-și capul în jos în timp ce-și împingea șoldurile, loviturile devenind din ce în ce mai rapide şi mai dure. În mod uimitor, Sabrina îşi simţi trupul însufleţit din nou, sunetul, imaginea și senzația lui excitând-o încă o dată, împingând-o tot mai sus.

De data aceasta, însă, știa la ce să se aştepte şi se grăbi nerăbdătoare, mângâindu-i trupul întărit de muşchi, mişcându-şi corpul într-un ritm de răspuns. Focul îi explodă din nou în corp, dar acum, când era cuprinsă de extaz, Alex se bucură de el împreună cu ea, tremurând din cauza propriei eliberări şi se prăbuşi în brațele ei primitoare.

În dimineaţa următoare, Sabrina se trezi datorită lui Alex, care îi aşternea sărutări pe spate. Zâmbind în sinea ei, se întoarse şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui, apoi îl trase în jos pentru un sărut lung și lent pe gură.

– Iată, spuse ea când se retrase. Acesta este un sărut adevărat.

– Este, într-adevăr. Se rostogoli pe o parte, proptindu-se în cot şi îi zâmbi. De un lucru putem fi siguri acum – dacă eşti într-adevăr căsătorită, mariajul nu s-a consumat, zise el şi îşi trecu degetele peste carnea ei cu mişcări leneşe, şerpuitoare.

Sabrina se roşi auzindu-l şi el se aplecă ca să-i sărute blând curba gâtului.

– Îmi place să te văd roşind.

– Atunci ar trebui să fii un om fericit, răspunse Sabrina cu amărăciune, din moment ce mă faci atât de des să roşesc.

El râse şi peste un moment spuse:

– Ce vrei să facem în dimineața asta? Să mergem pe urma calului tău înapoi la grajdul de plecare? Asta pare cea mai probabilă cale de urmat.

– Hmm... Sabrina își trecu mâna pe brațul și pe umărul lui. Mai întâi poate ar trebui să servim micul dejun.

– Și asta. Sau am putea zăbovi încă puțin aici, continuă el, mâna alunecând mai jos în timp ce se apleca să o sărute din nou.

Când, în cele din urmă, își ridică iar capul, Sabrina răspunse tremurând:

– Pare a fi o idee remarcabil de bună.

Dragostea lor fu lentă și blândă în această dimineață, o explorare aproape relaxată a trupurilor și dorințelor celuilalt. Se sărutară, se atinseră și murmurară, lăsând atracția să crească până când, în cele din urmă, se contopiră într-un alt cataclism al dorinței, atât de intens, atât de dulce, atât de puternic, încât îi aduse lacrimi în ochi Sabrinei.

Întinsă acolo lângă el, Sabrina știu că, orice ar fi ascuns trecutul, viitorul ei nu putea fi decât alături de acest bărbat. Nu putea să-i ceară lui Alex să fie cu o femeie lipsită de trecut; ea nu l-ar fi legat cu nimic dincolo de acest moment. Pentru ea însă, legătura dintre ei avea să dureze tot restul vieții.

Dimineața lor continuă într-un ritm lent. Se ridicară din pat, se îmbrăcară și serviră micul dejun fără grabă, prea absorbiți unul de celălalt ca să le pese de timp sau de misiunea lor. Alex îi ceru îngrijitorului-șef numele locului unde fusese returnat calul pe care îl călărise Sabrina. Bărbatul îi aruncă o privire curioasă, dar nu întrebă de ce nu primise domnul „Moore" informațiile de la soția sa, ci doar îi dădu numele.

Închiriară o cabrioletă cu un singur cal, singurul vehicul pe care grajdurile îl ofereau. Se deplasa lent, dar era o zi destul de plăcută pentru ca un vehicul deschis să le fie suficient. Își avea propriul farmec să petreacă timp mergând împreună pe un drum de țară.

Călătoriră spre vest de-a lungul unui drum îngust, care cu siguranță nu era un traseu des folosit, ajungând după câteva ore în satul Cumbrey. Părea a fi o localitate și mai mică decât Baddesly Commons, dar drumul principal, care se intersecta cu propriul lor drum, se afla pe o rută bine circulată către Winchester și, din acest motiv, se putea mândri cu mai multe hanuri.

– Îngrijitorul-șef mi-a zis de hanul La boul orb, spuse Alex în timp ce cotiră la stânga și continuară de-a lungul străzii mai late. Ar trebui să fie destul de ușor să găsești un han cu un nume atât de neatrăgător.

Când aproape ajunseseră la marginea orașului, iar Sabrina începuse să creadă că o luaseră pe un drum greșit, ochii ei căzură asupra unei clădiri vechi, construite în stilul distinctiv al epocii Tudor. Se lăsase ici și colo de parcă s-ar fi topit parțial, oferind credibilitate că se afla acolo încă de la domnia reginei Elisabeta.

Sabrina rămase pe loc. Stomacul i se întoarse și simți brusc că îi plesnește capul în două.

– Așteaptă! Oprește!

Alex trase în sus de hățuri și se întoarse spre ea.

– Ce e? Ai văzut vreun indicator?

– Acesta este! spuse Sabrina, cu voce șoptită, dar intensă. Sunt sigură de asta. De aici am scăpat.

Capitolul 25

Alex făcu ochii mari și se întinse să o ia de mână.

– Sabrina! Îți amintești de han?

Sabrina nu răspunse, îi strânse doar mâna cu putere. Amintirile îi invadau mintea, aproape copleșind-o. Coborî din cabrioletă, urmată de Alex. În loc să se îndrepte spre ușa din față a hanului, porni în lateral.

– Grajdurile, spuse ea, fluturând mâna spre stânga. De acolo am luat calul. Nu știu cui îi aparținea – a fost urât din partea mea să îl iau, dar nu știam ce altceva să fac. Trebuia să scap cât mai repede cu putință.

– Desigur.

Ajunseră în spatele hanului. Ea arătă spre o anexă mică, asemănătoare unui șopron, cu un acoperiș ușor înclinat, care fusese construit lipit de spatele clădirii.

– Aici am aterizat. Ridică privirea spre fereastra de deasupra ei. Eram în camera aceea și m-am cățărat pe fereastră. Își apăsă degetele pe tâmplă. Eu... Mi-e neclar. Mă cățăram afară și îmi amintesc că am căzut... da! El încerca să mă tragă înapoi și s-a aplecat prea mult. Am vrut să mă îndepărtez şi apoi, deodată, am căzut amândoi.

Ea tremură, cu fața palidă.

– Sabrina, nu trebuie să te gândești la asta chiar acum. Fruntea lui Alex se încreți de îngrijorare. Ne vom așeza, poți să bei ceva şi să te odihneşti puțin.

– Nu. Sunt bine.

Adevărul era că se simțea ciudat și parcă era bolnavă, dar totul vâjâia prin ea acum, ca un val de neoprit care mătura totul în calea lui.

Luându-l de mână pe Alex, se repezi pe ușa din spate, făcându-i să tresară pe bucătar și pe o femeie de serviciu și ieși pe un coridor. Se grăbi spre treptele de la capătul holului.

– Unde te duci? Spre camera pe care mi-ai arătat-o? întrebă Alex.

– Da, da. Se opri în vârful scărilor și privi nesigură în jur. Nu sunt sigură. Nu-mi amintesc cum arăta. Ridică privirea spre tavan și acesta începu să plutească în fața ochilor ei. Îmi amintesc corpul acela de iluminat.

– Judecând după aspectul din exterior, ar trebui să fie pe aici, arătă Alex cu degetul. Cred.

O cameristă mergea pe hol, ducând cu ea o găleată, privindu-i curioasă.

– Scuzați-mă, domnișoară... Ne puteți spune ce cameră are fereastra direct deasupra acoperișului bucătăriei?

Le aruncă o privire ciudată, dar, când el îi scăpă câțiva peni în mână, arătă cu degetul și spuse:

– Aceea de acolo. Camera Bombay.

– Bombay? rosti Alex ridicând o sprânceană, iar fata zâmbi.

– Da, domnule. Domnul Hudspeth îi plin de importanță, așa îi. Dar cel puțin avem un cufăr din India acolo. Camera Sankt Petersburg i la fel de rusească ca mătușă-mea Sally.

– E încuiată? Ne-ar plăcea să intrăm și să ne uităm.

– Nu, spuse ea ridicând din umeri. Tocmai am terminat de făcut curat acolo.

Sabrina se îndrepta deja spre cameră înainte ca fata să termine. Deschise ușa, dar se opri în prag pentru o clipă, cuprinsă de un val de greață. Făcu o jumătate de pas înapoi, venind peste Alex. Căldura și puterea lui erau liniștitoare și ea reuși să pășească în încăpere.

– Aici s-a întâmplat, murmură ea, privind încet prin cameră. Totul este... atât de vag. Eram amețită și nimic nu avea sens, dar știam... știam că Peter mă trădase.

Ea făcu o pauză, simțind din nou acel junghi de durere și pierdere.

– Te-a trădat? Cum?

– El... nu sunt sigură. Îmi amintesc doar că am simțit acel lucru destul de puternic. M-am trezit pe patul acela. Închise ochii, încruntându-se. Nu-mi amintesc să fi venit aici sau să mă fi întins. Eram singură și foarte confuză. Nu știam unde sunt sau de ce. Sau ce anume se întâmplase.

– Relaxează-te! Nu încerca să îți forțezi memoria. Spune-mi doar lucrurile pe care ți le amintești.

Ea dădu din cap și trase aer în piept.

– Ăăă, m-am ridicat... Mă rog, m-am rostogolit de pe pat, de fapt. Nu aveam stabilitate pe picioare și eram... ciudat de departe, ca și cum aș fi urmărit pe altcineva. Nimic nu părea suficient de real.

Ea îi aruncă o privire. Alex dădu sumbru din cap.

– Cred că fuseseși drogată.

– Da, presupun că da, privind acum în urmă. Când am ajuns la ușă, am constatat că eram încuiată pe dinăuntru.

Alex scoase o înjurătură, dar ea o ignoră.

– Valizele noastre erau aici și am luat-o pe a mea. Aveam de gând să mă cațăr pe fereastră, dar în acel moment m-am gândit la o deghizare. Nu am avut timp să mă schimb... și, sincer, nu sunt sigură că mintea mi-era suficient de limpede să o fi făcut chiar atunci. Așa că i-am deschis valiza și am luat câteva dintre hainele lui. Și mai era săculețul acela cu bani. L-am furat – gândeam suficient de limpede încât să știu că voi avea nevoie de bani – și l-am pus împreună cu lucrurile mele. A trebuit să-mi scot rochia din geantă pentru a îndesa hainele lui. I-am luat până și pantofii. Nu i-am luat șapca, totuși, pe aceea am luat-o dintr-un cârlig, de la grajduri. Am furat-o, într-adevăr.

– Cred că ți se poate ierta asta. Ce ai făcut apoi?

– L-am auzit pe Peter la ușă și am încercat să cobor pe fereastră, dar m-a prins de braț și ne-am luptat. Îl loveam și dădeam cu picioarele, iar el m-a pălmuit. Ea îi aruncă o privire lui Alex și spuse ușor: Nu mă privi ca pe un criminal. Nu cred că asta mi-a cauzat toate vânătăile – o mare parte au fost din cauza căderii.

– Care s-a întâmplat tot din vina lui. Intenționez să am o discuție cu Peter Dearborn când ne întoarcem.

– O discuție?

– Ceva mai mult decât o discuție, recunoscu el. Dar continuă. Cum ai scăpat?

– Cred că a fost surprins, de fapt, că m-a pălmuit. Am luat urciorul cu apă și l-am lovit cu el. Am urcat pe fereastră. Aveam de gând să cobor pe burlanul de scurgere, vezi. Dar s-a aplecat pe fereastră și m-a prins, iar eu nu puteam scăpa de el. Am continuat să trag și... a căzut. Se aplecase prea mult. Dar încă mă ținea strâns, așa că m-a tras cu el în jos. Sabrina se duse la fereastră și se uită la acoperișul de sub ei. Probabil că am căzut pe acoperiș și m-am rostogolit de pe el. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

– Hai să coborâm, sugeră Alex, luând-o pe Sabrina de cot și întorcând-o spre ușă. Ar trebui să te așezi și să te odihnești, să bei ceva și să te liniștești câteva momente ca să te acomodezi cu toate acestea.

Sabrina dădu din cap. Greața și durerea de cap nu mai erau atât de intense, dar încă se simțea nervoasă și dată peste cap. Merseră jos, unde Alex ceru repede un salon privat și un urcior de cidru. Sabrina se așeză într-un scaun confortabil lângă o fereastră. Alex își trase un alt scaun aproape de ea și o luă de mână. Ea se uită la el și zâmbi ușor, strângându-i mâna.

– Sunt bine. Serios.

– Arătai teribil de palidă acolo sus la un moment dat.

– Nu voi leșina, te asigur. Dar este atât de ciudat. Se încruntă întinzându-se să-și frece tâmplele. Nu îmi amintesc aproape nimic de dinainte de a mă fi trezit în camera aceea. Ceea ce pot să îmi amintesc este ca un soi de vis, dar nu mai palpabil decât visul... doar o vagă senzație de amețeală. Eram aproape adormită, în timp ce stăteam acolo cu Peter... oriunde am fi fost. Și bărbatul acela care vorbea cu mine. Eram atât de înfierbântată. Aveam senzația că nu puteam să mai respir.

– Cu siguranță, te drogase. Abia aștept să pun mâna pe el.

– Ei bine, eu sper să nu-l mai văd niciodată, spuse Sabrina categoric.

– Înainte de asta, care este ultimul lucru pe care ți-l amintești?

– Că eram în camera mea, acasă.

– Acasă? Îți amintești unde ai locuit? se lumină chipul lui Alex.

– Da. Mă rog, nu e chiar casa *mea*. Este moșia familiei Dearborn, din Wiltshire.

– Excelent. Vom obține o hartă, vom localiza casa și apoi vom putea găsi cel mai probabil traseu pe care l-ați urmat de acolo până aici. Ne va oferi niște limite rezonabile în ceea ce privește locul unde ar fi putut avea loc această „nuntă"

– Doamnă Jones! răsună o voce veselă din prag. Doamnă Jones, ce bine îmi pare să vă văd din nou!

Vocea îi aparținea unui bărbat la fel de solid pe cât sugera vocea. Avea un corp rotunjit și lat, completat de o față mare, rotundă.

– Doamne, Dumnezeule! Un alt nume, spuse Sabrina în șoaptă. Nu e de mirare că nu mi-am putut aminti cum mă cheamă.

Alex se întoarse și se ridică, iar celălalt bărbat se opri brusc.

– Eu... îmi cer scuze, domnule. Am crezut...

Privirea i se întoarse la Sabrina și se bâlbâi nedeslușit, cu chipul și mai nedumerit.

– Sunt fratele doamnei, spuse repede Alex. Domnul Moore.

– A, înțeleg, domnule, răspunse celălalt bărbat, deși fața lui spunea clar că nu.

Se înclină în fața lui Alex.

– Numele meu este Hudspeth. Eu sunt proprietarul hanului. Am fost onorați de prezența domnului și a doamnei Jones acum câteva săptămâni. Întorcându-se încă o dată către Sabrina, continuă: Mă bucur să văd că v-ați întors, doamnă. Mai ales după ce a trebuit să plecați atât de repede. Am fost neliniștit să aflu că sunteți atât de bolnavă.

– A fost o situație destul de riscantă, confirmă Alex cu blândețe.

– Știam că trebuia să fie ceva îngrozitor, spuse hangiul, incapabil să-și potolească scânteia de curiozitate din voce. Când au intrat, i-am spus soției: „Doamnă Hudspeth, acea fetiță sărmană e moartă cu zile". Părând brusc alarmat, adăugă: Nu chiar moartă, înțelegeți. Doar palidă, știți, și epuizată. Domnul Jones a trebuit aproape să

vă ducă în brațe pe scări. Nu a fost o surpriză când tatăl lui mi-a spus că domnul Jones a trebuit să vă ducă la medic.

– Îmi pare rău că v-am luat calul, spuse Sabrina.

– A! Scoase un sunet ca să arate că nu-i păsa. N-a fost nici o problemă. Pentru o astfel de urgență, un singur cal este mai rapid decât o trăsură. Și, desigur, bătrânul domnul Jones a fost destul de amabil să mă despăgubească și să trimită animalul înapoi când v-ați întâlnit.

– Îți amintești la ce oră au sosit ea și domnul Jones aici? Știi de unde veneau?

Hangiul făcu ochii mari la el.

– Da, era destul de târziu, domnule, dar cu siguranță dumneavoastră...

– Mă tem că doamna Jones nu-și amintește aproape nimic din noaptea aceea. Era atât de bolnavă, înțelegeți. Avea... febră.

– Da, da, desigur.

– Au venit de la biserică? Sau din alt oraș? continuă Alex în grabă. A pierdut ceva, vezi dumneata, și încercăm să-l găsim. Un cercel. Destul de valoros.

– Nu l-a pierdut aici, protestă celălalt bărbat. V-aș fi spus imediat dacă am fi găsit un cercel elegant.

– Nu, nu, nu insinuam că ai ceva de-a face cu asta. Credem că poate s-a pierdut pe parcurs. Așa că încercăm să refacem traseul.

Hudspeth se încruntă, fiind tot mai suspicios.

– Dar, cu siguranță, domnul Jones vă poate spune asta.

– Și el a căzut pradă bolii, îi spuse Alex. Este la pat, destul de bolnav – un soi de febră tropicală, știți. Tatăl lui, de asemenea. Poate ți-au menționat unde s-au oprit ultima dată.

– Nu, nimic. Nu au spus nici un cuvânt despre asta. Dar vizitiul lor, în schimb, ar fi putut să le spună ceva îngrijitorilor de la grajd.

– Da, desigur, mulțumesc. Ne vom termina băuturile și vom porni la drum. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Alex îi dădu bărbatului o monedă de argint, iar chipul acestuia se lumină, suspiciunea dispărând la vederea banilor.

– Da, domnule, mulțumesc, mă bucur că ați trecut pe la noi.

Hangiul se înclină și părăsi încăperea.

Alex îl urmă, închizând ferm ușa în spatele bărbatului.

– O febră tropicală? întrebă Sabrina, prăpădindu-se de râs. Serios, Alex.

– Primul lucru care mi-a venit în minte. Din câte știe el, familia Dearborn ar fi putut veni din Birmania, zâmbi el. Dar bănuiesc că ar trebui să plecăm înainte să aibă timp să se întrebe de ce umbli prin țară, căutând un cercel pierdut, în timp ce soțul tău este în pat cu o febră îngrozitoare.

Își lăsară cidrul pe masă și se îndreptară spre grajduri, unde descoperiră că un grăjdar avusese grijă de calul lor. Alex dădu din nou un bacșiș generos înainte de a pune întrebări despre trăsura care sosise cu trei săptămâni înainte. Fu nevoie de ceva timp și de o conversație între angajații de la grajd înainte ca îngrijitorul-șef să fie chemat din spate.

– Domnul Jones? Nu, nu pot spune că îmi amintesc numele.

– Acum trei săptămâni, noaptea târziu, îl ajută Alex.

– O! Da, îmi amintesc acum. Era o trăsură închiriată. Caii erau obosiți, iar vizitiul era destul de dezgustat de ei. Nu de cai, ci de oamenii care l-au angajat.

– De ce?

– A spus că îi vor face animalele să șchioapete după cum se grăbesc. Au vrut să continue până la Winchester, înțelegeți, dar el le-a spus că o pot face și pe jos, pentru că el nu-și forțează caii.

– Se îndreptau spre Winchester?

– Da. Cel puțin așa spunea el.

– Știi unde fuseseră înainte? Poate că s-au oprit la o biserică pe drum?

– O biserică? Îngrijitorul îl privi absent. Nu, nu a spus nimic despre oprire sau despre biserici. Veniseră din Andover.

– Andover, hm? Mulțumesc! Alex îi îndesă o jumătate de coroană în palmă. Îți mai amintești ceva despre trăsură sau despre oameni? A spus ceva vizitiul despre cine erau?

Bărbatul băgă moneda în buzunar și-și luă o poză de om care se gândește adânc.

– Păi... era o femeie care dormea în trăsură. Bărbatul a trebuit să o ducă la han. Sau poate că era bolnavă. Ridică din umeri. Atât îmi amintesc, domnule.

– Ai fost de mare ajutor, îl asigură Alex.

Se urcară înapoi în cabrioleta lor și Alex luă frâiele. Dar nu înaintă, ci se întoarse să se uite la Sabrina.

– Încotro mergem acum? întrebă ea. Ar trebui să verificăm la biserica de aici?

– Nu, se pare că s-au oprit aici doar pentru că vizitiul a insistat. Cred că ar trebui să ne întoarcem pe drumul către Andover. Cel puțin avem o destinație acum. Bănuiesc că acolo vom afla mai multe. Făcu o pauză, apoi adăugă gânditor: Cu toate acestea, acea scenă pe care ți-o amintești ar fi putut avea loc la orice biserică de pe drum.

– Vrei să ne oprim la fiecare biserică de aici până în Andover? întrebă Sabrina. Asta va dura ore..., zile chiar.

– Atunci ar fi bine să începem, spuse Alex zâmbind ștrengărește.

Capitolul 26

Se opriră în satul următor, aflat la doar câțiva kilometri distanță. Biserica era pe drumul principal – o construcție mică din piatră cenușie, cu o turlă modestă. Singura ei particularitate era că nu era așezată cu fața spre drum. În spatele bisericii se afla o casă parohială cu o construcție asemănătoare și într-acolo se îndreptară Alex și Sabrina.

Ușa le fu deschisă de o femeie zâmbitoare, cu gropițe, care era evident încântată să primească vizite și care îi conduse în biroul vicarului. Alex observă că acesta părea mult mai puțin încântat să-i vadă decât menajera lui. De asemenea, era clar că nu o recunoscuse pe Sabrina. Totuși, îl întrebă despre eventualele nunți recente pe care le oficiase, folosindu-se de data aceasta de povestea unui văr fictiv, care fugise.

– Tinere, nu am obiceiul să căsătoresc străinii care trec prin oraș, îi spuse vicarul, încruntându-se dezaprobator. Nu-mi place această practică de a căsători cu licență specială și pot să îți spun că nu am făcut-o niciodată în ultimul an. De fapt, nu am mai celebrat o

ceremonie de nuntă, nici măcar cu anunț de căsătorie, de mai bine de o lună. St. Edward's este o parohie foarte mică.

– Aveți idee dacă există și alte biserici în zonă la care ar fi putut merge? Un vicar care să nu fie împotriva căsătoriei cu licență specială... sau împotriva străinilor? întrebă Alex, încercând o nouă abordare.

– Cred că nu, se arătă îngrozit preotul. Îmi închipui că vărul tău s-a dus în Scoția pentru asta.

Mulțumindu-i clericului, Alex și Sabrina plecară. O privi în timp ce se îndreptau spre vehiculul lor, observându-i paloarea.

– Știi, am văzut un han în timp ce mergeam prin oraș. Ar trebui să înnoptăm aici.

– Nu crezi că ar trebui să continuăm? Să ajungem în următorul sat?

– Ceea ce cred este că ar trebui să te odihnești.

– Nu sunt obosită, spuse ea cu tărie.

– Atunci, *mie* mi-ar prinde bine să mă odihnesc, spuse Alex, aruncându-i un zâmbet amuzat. Și calului nostru. În plus, ar trebui să ne organizăm în loc să continuăm la întâmplare. Trebuie să ne uităm pe o hartă și să descoperim ce traseu ai făcut, așa cum am vorbit mai devreme. Mi-ar prinde bine, de asemenea, și ceva de mâncare. Micul dejun a fost cu mult timp în urmă.

– Ai dreptate, zise Sabrina și își frecă tâmplele. Poate că mâncarea mă va ajuta să gândesc mai bine.

Întoarseră cabrioleta și porniră înapoi spre micul han pe lângă care trecuseră când ajunseseră în oraș. Era o clădire mică și ciudată, cu doar câteva încăperi și, din moment ce nu avea nici o tavernă pe lângă ea, era și liniștită. Erau singurii oaspeți, iar Alex fu încântat să constate că, pe lângă dormitor, mai exista o mică sufragerie, unde puteau servi masa și puteau discuta planurile în intimitate.

Sabrina merse în dormitor ca să se împrospăteze. Ceaiul și prăjiturile fuseseră aduse și puse pe măsuță până când ea veni înapoi. Își desfăcuse părul și lui Alex i se strânse stomacul la vederea buclelor ei negre despletite, care-i cădeau în jurul feței. Nu se putea abține să nu se gândească la dormitorul din apropiere și la noaptea care urma.

– Acum e mai bine, răsuflă ea ușurată când se lăsă pe unul dintre scaune. Ce drăguț! Sper că nu te deranjează – a trebuit să îmi desfac părul. Mă durea capul.

El îi oferi un zâmbet palid.

– Să mă deranjeze? Nu. Îmi place părul desfăcut.

Se așeză în spatele ei și îi puse degetele pe tâmple, frecându-le ușor. Ea scoase un alt oftat de plăcere și ghemul de dorință i se strânse și mai tare în trup lui Alex. Își trecu degetele prin părul ei voluminos, ca să-i maseze scalpul, spunându-și că o făcea doar ca să o ajute să-i treacă durerea de cap. Nimic mai mult – oricât de excitant ar fi fost.

Sabrina își lăsă capul pe spate, de parcă acesta ar fi fost prea greu pentru a fi susținut de gât. Se sprijini de Alex, iar mâinile lui alunecară pe umerii ei, eliminând și oboseala de acolo. Ar fi trebuit să se oprească înainte de a nu se mai putea gândi la altceva decât la a o duce în pat, dar nu se putea hotărî să se îndepărteze încă.

– Cum te simți? Nu mai ești atât de palidă.

– Nu mai am amețeli sau stare de greață și cred că durerea de cap îmi dispare. Dar mă simt atât de... pierdută.

– Pierdută? De ce? Nu înțeleg.

Îngrijorarea pe care cuvintele ei o treziră în el îl făcu să-și lase mâinile să cadă și se așeză lângă ea.

– Nu sunt sigură că înțeleg nici eu, spuse ea făcând o grimasă de autoironie și întinse mâna să toarne ceaiul. Când am venit în biroul tău, eram disperată să aflu cine eram, ca să mă liniștesc. Dar acum, că îmi amintesc, mă simt și mai străină. Rosti cuvintele de parcă, odată ce începuse să vorbească, nu se mai putea opri. Parcă aș fi două persoane diferite. Când am văzut acel han, nu doar că mi-am amintit cum mă cheamă și lucrurile care mi s-au întâmplat. Am fost deodată eu din nou. Aceeași persoană care obișnuiam să fiu, cu toate vechile mele sentimente, temeri, speranțe și credințe.

Se uită întrebător la el.

– Înțeleg. Aș crede că este firesc.

Își păstră fața liniștită, fără a dezvălui anxietatea care îl sufoca. Oare temerile lui erau corecte? Oare sentimentele ei pentru el dispăruseră când își recăpătase memoria?

– Dar sunt, de asemenea, omul care am fost în ultimele săptămâni. Și aceste două persoane se luptă acum să devină cumva

una singură. Ea îi aruncă o privire tristă. Știu că trebuie să îți par nebună.

– Nu, nu deloc. Se opri o clipă, apoi întrebă cu atenție, fără să o privească: Acum, că ți-ai revenit..., te simți altfel decât te-ai simțit aseară?

Ea îl privi surprinsă.

– Cu privire la tine? La noi? Nu, își puse mâna pe brațul lui. Am vorbit serios aseară. Asta nu s-a schimbat.

El se relaxă și zâmbi, luându-i mâna și ridicând-o ca să o sărute.

– Ceea ce simt este mai mult... Ei bine, parcă aș fi fost o fată înainte și acum dintr-odată sunt femeie, dar nu a existat o schimbare treptată, o creștere. Eu sunt fata aceea și, în același timp, sunt Sabrina care am fost în ultimele câteva săptămâni.

– Este atât de mare diferența între voi două?

– Lilah avea dreptate – eram timidă. După ce a murit tata, mama și cu mine ne-am petrecut tot timpul împreună la țară. Știa că nu-mi place să cunosc oameni, că prefer să stau acasă și să citesc. Eram ca tata – îmi plăceau cărțile și studiul. Mama era foarte protectoare cu mine. Îmi imaginez că cei mai mulți ar fi spus că mă cocoloșea. Și după ce a murit și am plecat să locuiesc cu familia Dearborn, am fost fericită să mă știu la adăpost, departe de lume. Nu voiam să îmi fac debutul. Nu voiam să merg la Londra. Eram timidă.

– Timidă? Să lovești pe cineva în cap și să cobori pe fereastră nu sună deloc a fată timidă.

– Eram mai degrabă înnebunită în acel moment, zâmbi ea ironic. Privind în urmă, sunt uimită că am făcut acele lucruri. Toată viața mea am făcut ce și-a dorit toată lumea. Am fost ascultătoare și m-am temut să nu supăr pe cineva. Hainele mele, de exemplu. Nu îmi plăceau rochiile pe care le purtam – erau prea încărcate și pline de volane. Dar am purtat ceea ce dorea doamna Dearborn. Nu puteam suporta să o dezamăgesc pentru că era generoasă și își dorea atât de mult să-mi placă. Simțeam că aș fi o ingrată absolută să mă plâng de ei. Era foarte amabilă cu mine... toți erau buni cu mine. Ea făcu o pauză. Sau cel puțin credeam că sunt.

– Sunt sigur că le-a păsat de tine, spuse Alex repede, dorind să alunge tristețea din ochii ei. Cum ar fi putut să nu o facă? Dar i-a cuprins lăcomia și li s-a părut soluția ușoară – să te păstreze pe tine și banii tăi.

– Presupun. Îi aruncă un zâmbet rapid care nu venea din suflet. Oricum, asta este persoana care am fost – timidă, speriată și studioasă. Dar acum mă uit înapoi și mă gândesc ce prostie a fost să port haine care nu îmi plăceau. De ce mi-a fost atât de teamă că-i voi supăra pe alții? De ce i-am lăsat pe alții să decidă totul pentru mine? Nu aș mai face asta acum – cel puțin, nu cred. Dar de unde să știu? Cum pot fi sigură ce persoană sunt cu adevărat?

– Sabrina, tu ești aceeași persoană în interior. Nu sunt două Sabrine. Există o singură femeie curajoasă și hotărâtă pe care eu o cunosc. Ești tânără – nu este neobișnuit ca un tânăr să fie nesigur. Doamnele sunt educate pentru a fi dulci, ascultătoare și nesigure. Este firesc să te simți recunoscătoare față de oamenii care au fost amabili cu tine. Dar când te-ai confruntat cu o situație îngrozitoare, ai răspuns. Când ai aflat că Dearbornii nu erau oamenii care ai crezut că sunt, nu te-ai prăbușit. Bineînțeles că ți-a fost frică – cui nu i-ar fi dacă s-ar afla în această situație? Dar ți-ai depășit frica. Ai preluat controlul asupra vieții tale. Ai făcut asta înainte de a-ți pierde memoria, nu după. Nu te-ai schimbat. Pur și simplu ți-ai dat seama cine ești.

Lacrimile îi străluceau în ochi și, pentru o clipă, se temu că o rănise, dar își dădu seama că zâmbea. Ea se aplecă înainte și îl sărută încet.

– Mulțumesc!

Alex îi cuprinse fața cu mâinile și se sărutară prelung. Se retrase fără tragere de inimă și își îndreptă atenția către masă.

– Acum, presupun că ar fi mai bine să mâncăm înainte să uit totul.

Râsul ei ușor fu asemenea unui deget care îi trecea delicat pe piept și se întrebă cât de repede puteau să dea gata ceaiul.

Cu toate acestea, înainte de a termina, o servitoare aduse harta pe care o solicitase Alex și, oricât de mult ar fi preferat să petreacă restul serii în pat cu Sabrina, cedă în fața datoriei. Dând deoparte resturile de pe masă, întinse harta rulată, fixând-o în cele patru colțuri cu un borcan de zahăr, o cană de frișcă și două farfurioare.

– Acum, unde este, mai exact, casa familiei Dearborn din Wiltshire?

– Este la nord de Salisbury. Aproape de satul Clemstock, deși nu sunt sigură că apare pe harta respectivă. Este destul de mic. A,

aici, arătă ea cu degetul spre un loc de pe hartă. Nu este departe de Lower Dunford.

Sprâncenele lui Alex se ridicară.

– Sunt o mulțime de biserici între aici și acolo. Aș fi vrut să știu de ce... Se întoarse spre ea. Sabrina, știu că este dureros pentru tine, dar orice îți poți aminti despre acea zi ne-ar putea ajuta să aflăm adevărul despre ceea ce s-a întâmplat în acea noapte. Care este ultimul lucru pe care ți-l amintești înainte să te trezești la han?

– Că domnul Dearborn m-a închis în camera mea.

Capitolul 27

– Te-a închis în camera ta? se încruntă Alex furios. Făcea asta des? Ți-a făcut vreun rău?

– Nu. Nu mi-a făcut niciodată rău. Nu m-a închis niciodată înainte de asta și nu m-a amenințat. A fost întotdeauna destul de plăcut. Chiar ca un tată. Nu avea nevoie să fie. N-a făcut decât să mă manipuleze. Toate lucrurile pe care le-au făcut pentru mine erau pentru a mă face să mă simt obligată. Dependentă de ei. Până și doamna Dearborn mi-a cumpărat rochiile alea pentru fetițe ca să par tânără, să mă simt tânără și naivă. Eram timidă, dar înțeleg acum că mi-au încurajat trăsătura asta. M-ar fi putut duce la Londra. Nu trebuia să îmi fac debutul sau să vizitez mulți oameni. Aș fi putut să merg la piese de teatru, la muzee și la galerii de artă. La biblioteci. Ochii ei străluceau. Toate lucrurile pe care m-ai dus tu să le văd.

– Dar ei nu te-au încurajat să mergi.

– Dimpotrivă. Nu mi-au sugerat niciodată să merg când Peter sau domnul Dearborn călătorea la Londra. Singura călătorie pe care am făcut-o a fost la propria mea casă din Somerset, când domnul Dearborn s-a dus să vadă dacă era administrată corespunzător. Și chiar și atunci, nu am mers peste tot cu ei. Era o regulă că voi sta cu mama lui Peter la țară, văzând aceiași oameni, făcând aceleași lucruri.

– Erai plictisită.

– Da. Oricât de mult mi-ar fi plăcut cărțile, voiam să fac și alte lucruri. De-a lungul anilor, am devenit mai puțin timidă. Scrisorile lui Lilah despre toate lucrurile pe care le făcea – petrecerile, rochiile, oamenii, opera – totul suna atât de plin de viață și de distractiv. Voiam să o vizitez. Într-adevăr, mi-ar fi plăcut să mă întorc să trăiesc la Carmoor. Dar domnul și doamna Dearborn m-au descurajat. Ori de câte ori voiam să accept una dintre invitațiile lui Lilah, îmi aminteau cât de mult îmi displăceau mulțimile și să cunosc oameni noi, cum nu dorisem niciodată să merg la Londra până atunci. Domnul Dearborn îmi spunea cât de mult se temea că voi regreta și că voi dori să mă întorc acasă imediat. Și mă temeam că avea dreptate, că nu îmi va plăcea și că aș părea o proastă să insist să merg.

– Așa că cedai și nu mai plecai.

Ea dădu din cap.

– Doamna Dearborn își făcea griji și se agita; era întotdeauna atât de amabilă cu mine. Nu-i plăcea Londra, dar insista să mă însoțească dacă mergeam. O domnișoară nu ar putea face singură o asemenea călătorie și, oricum, n-aș fi știut ce să fac sau unde să merg. Ar fi însemnat să o împovărez când ea fusese atât de bună cu mine. Am crezut că își făceau griji pentru mine, că își doreau tot ce era mai bun în numele meu. O dată sau de două ori m-am împotrivit pentru că îmi doream atât de mult să o văd pe Lilah; voiam să fac ceva diferit și, în cele din urmă, el se arăta de acord, dar se întâmpla mereu câte ceva – nu știu ce problemă apărută pe pământul meu, iar el trebuia să meargă acolo. Era de neconceput să călătoresc la Londra fără să fiu escortată de el. Sau era prea frig, sau prea cald și trebuia să așteptăm vreme mai bună. Sau doamna Dearborn se îmbolnăvea și trebuia să amânăm, până când, în cele din urmă, am lăsat baltă ideea. Înțeleg acum că au creat intenționat acele situații. Că își doreau să mă țină acolo.

– Unde te puteau controla. Te-au ținut departe de prietena ta, te-au împiedicat să îți faci noi cunoștințe, au profitat de fiecare frică sau îngrijorare pe care o aveai, au inventat consecințe groaznice dacă ai fi plecat de acolo. S-au jucat cu bunătatea și respectul tău pentru doamna Dearborn.

– Am fost atât de proastă, spuse Sabrina cu amărăciune. Nu am pus niciodată la îndoială nimic din ceea ce au făcut. Nu am cerut

niciodată să mă uit la contabilitatea ținută banilor lăsați de tatăl meu. Nu am făcut niciodată o mișcare pe cont propriu.

– Nu ai fost o proastă. Erai tânără și îți pierduseși ambii părinți. El era tutorele tău, prietenul tatălui tău – îl cunoșteai de o viață. Bineînțeles că ai avut încredere în el și ai depins de el. Și, când ai încercat să te îndepărtezi de acea dependență, el a zădărnicit-o. Bănuiesc că principala lui preocupare era că s-ar putea să întâlnești pe cineva în Londra, să te îndrăgostești și să te căsătorești cu altcineva decât cu fiul lui.

– A avut întotdeauna speranța că eu și Peter vom forma un cuplu. La fel și doamna Dearborn. Ea vorbea despre cât de minunat ar fi fost, despre cum eram ca o fiică pentru ea, iar când Peter și cu mine ne-am fi căsătorit, aș fi fost ca și fiica ei. Îmi spunea povești romantice despre alte cupluri care se cunoșteau de o viață și, treptat, au ajuns să se iubească sau și-au dat brusc seama că se iubesc. Nu am spus mare lucru ca să o descurajez, mă tem. Nu am vrut să-i rănesc sentimentele. Dar știam că nu mă voi căsători niciodată cu Peter. El era... Era ca un frate sau un văr apropiat. Făcea parte din familia mea. Nu aveam nici o dorință să mă căsătoresc cu el.

– Și Peter? Te urmărea?

– Era atent de fiecare dată când era acasă. Vorbeam mult. O dată sau de două ori mi s-a părut că încearcă să mă ceară în căsătorie, dar am reușit să mă strecor înainte să se întâmple asta. El niciodată... Ea aruncă o privire piezișă către Alex. Nu mi-a spus niciodată genul de lucruri pe care le spui tu. Și nici nu a făcut lucrurile pe care le faci tu. Dar poate că a fost pur și simplu un gentleman.

– Sunt foarte bucuros că este așa un gentleman. Așa un gentleman prost. Își dorea foarte mult să o tragă de pe scaun și să o sărute, dar se forță să rămână concentrat pe problema în cauză. Sunt sigur că Dearborn a început să fie tot mai îngrijorat pe măsură ce se apropia ziua ta. Tu ai fi plecat la moșia ta, iar el urma să nu mai aibă nici o influență legală asupra ta.

– Da, vorbea din ce în ce mai mult despre căsătoria mea cu Peter. A trecut de la a sugera sau a mă face să înțeleg cât de benefic și de ușor ar fi fost, la încercarea de a mă convinge să o fac. Ne-am certat puțin în legătură cu asta, o dată sau două ori. Acesta era un alt motiv pentru care îmi doream atât de mult să accept invitația lui Lilah de a o vizita. *Simțeam nevoia* să fiu departe de ei. Era atât

de stânjenitor, atât de sufocant acolo. Mă simțeam destul de vinovată pentru asta, având în vedere tot ce făcuseră pentru mine. Dar, în adâncul sufletului, îmi doream să mă îndepărtez de ei, să fiu pe cont propriu. Liberă și independentă. Îmi doream să văd lucruri. Să fac lucruri. Să iau decizii pentru mine. Să îmi cumpăr hainele pe care mi le doream.

– Sigur că îți doreai.

– Așa că în acea după-amiază, i-am spus domnului Dearborn că Lilah mă invitase și că îmi doream să merg. A adus în discuție toate argumentele obișnuite și când nu a fost în stare să mă convingă să nu plec, mi-a sugerat să-mi amân vizita. Voia să mă gândesc dacă era cu adevărat ceea ce îmi doream să fac. I-am spus că nu vreau să aştept. Ne-am certat mai tare decât o făcuserăm până atunci. Și, în cele din urmă, a spus că nu pot merge. Că nu mă va lăsa. Eram furioasă și i-am spus că nu mă poate opri, că voi merge oricum. A afirmat că este tutorele meu și că avea dreptul să nu îmi acorde permisiunea. El știa ce era mai bine pentru mine și avea o datorie, o responsabilitate. Apoi, de parcă mi-ar fi oferit un răsfăț, presupun, a spus că aş fi putut merge la Londra cu Peter după ce ne căsătorim.

– Iar tu i-ai spus că nu te vei căsători niciodată cu Peter.

– Da. Nu fusesem niciodată atât de directă înainte, dar eram teribil de supărată. I-am spus că voi pleca când voi împlini douăzeci și unu de ani și că mă voi muta la Londra dacă îmi doresc să fac asta. Am avut o ceartă înverșunată și, la un moment dat, a înșfăcat scrisoarea, care s-a rupt. De aceea aveam doar partea ruptă. A mototolit restul și l-a aruncat în șemineu. În cele din urmă, mi-a spus că sunt răsfățată și naivă și trebuie să merg în camera mea și să mă gândesc la comportamentul meu.

– De parcă aveai zece ani.

– Da. Am fost atât de supărată, încât am alergat în camera mea și am trântit ușa. Aveam de gând să-mi fac bagajele și să plec. Și apoi... l-am auzit întorcând cheia în broască!

– Ce-ai făcut?

– Eram hotărâtă să nu rămân acolo. Mi-am făcut valiza. Știam că trebuie să aştept până când toți adormeau înainte să ies pe furiş. Am plănuit să cobor pe geam – era un balcon lângă camera mea, iar la capătul lui, un spalier pentru trandafiri. Fusesem dintotdeauna destul de agilă la urcare când eram copilă. Aveam de gând să-mi

pun mănușile de călărie ca să mă protejeze de spini și să cobor pe spalier. Să-mi iau calul din grajd și să plec, să iau un tren spre Londra. Servitoarea mi-a adus cina și am mâncat-o. Am înfășurat chifla și am pus-o în valiză ca să am ceva de mâncare pentru mai târziu. Apoi m-am așezat să aștept ca toți ceilalți să se retragă. Am început să mă simt foarte somnoroasă.

– Ți-a pus ceva în mâncare.

– Așa cred.

– A spus ceva despre Andover? Sau Winchester?

– Nu, nu în după-amiaza aceea. Presupun că le-a pomenit în trecut, dar doar la modul general. Nu știu de ce m-ar fi dus acolo. De ce să mă ducă în altă parte?

– Poate pentru că s-a gândit că vicarul local nu va fi părtaș la o astfel de înșelăciune.

– Adevărat. Și cred că doamna Dearborn s-ar fi opus și ea. Chiar cred că îi plăcea de mine și că îi plăcea compania mea. De altfel, servitorii ar fi vorbit despre asta. S-ar fi aflat în tot satul.

– Îți amintești ceva despre călătorie?

– Am o amintire foarte vagă în care eram într-o trăsură. Ea făcu o pauză, gândindu-se. Nu chiar o amintire a trăsurii, ci a acelei mișcări – m-am dezmeticit puțin o dată. Mișcarea încetase. Auzeam voci afară și erau lumini... Ea clătină din cap. Atât îmi amintesc. Nu este de mare ajutor, mă tem.

– Poate îți vei aminti mai multe. Nu ți-ai amintit nici asta la început. Dacă te relaxezi și nu încerci să te forțezi, dacă îți lași mintea în derivă...

Ea închise ochii. După o clipă, spuse încet:

– Am căzut.

– De la fereastră?

– Nu. Nu genul acela de cădere. Cu ochii încă închiși, ea continuă: m-am împiedicat și am căzut. Cineva m-a prins de braț. Mă simțeam slăbită și amețită și totul se învârtea în jurul meu. Cred că îmi amintesc că cineva m-a scuturat și eu... s-ar putea să fi spus ceva. Bărbatul ăla care tot vorbea purta un guler alb și este... Îi pot vedea chipul, dar este foarte vag. Este destul de tânăr. Îmi zâmbește și mă simt de parcă sunt pe cale mi se facă rău chiar în fața lui. Ea deschise ochii și ridică din umeri. Asta este tot.

– Este în regulă. Alex o luă de mână. Nu-ți face griji! Ți-ai amintit destul de mult. L-ai recunoaște pe bărbatul care purta gulerul?

– Nu sunt sigură. Posibil. Dar... nu puteam să mă concentrez. Asta este atât de înspăimântător la acele amintiri. Nu-mi puteam fixa privirea pe nimic. Nu mă puteam concentra. Nu mă puteam trezi. O, Alex. Sabrina sări în picioare și începu să se plimbe, cuprinzându-se cu brațele. Cred că m-am căsătorit cu el. Aceea era cu siguranță o nuntă!

– Nu, aceea nu a fost o căsătorie adevărată. A fost clar fără acordul tău. Ai fost drogată, incapabilă să iei vreo decizie. Asta o face să fie o fraudă. O constrângere. Alex o luă în brațe și o privi atent în ochi. Sabrina, ascultă-mă! Nu îți face griji! Îți jur pe tot ce am mai drag, nu-l voi lăsa să te aibă. *Nu* vei fi soția lui, chiar dacă va trebui să te fac văduvă.

Capitolul 28

Sabrina se holbă la el.

– Alex, nu! Nu poți.

– Pot și o voi face. Nu există nimic ce nu pot face ca să te protejez de nenorocitul ăla.

Sabrina se gândi că o astfel de declarație nu ar fi trebuit să o umple de căldură, dar așa se întâmplase. Întinse mâna, atingându-i fața.

– Nu. Nu te voi lăsa să iei această povară asupra ta. Nu te voi lăsa să riști spânzurătoarea de dragul meu. Dar îți mulțumesc. Lacrimile îi umplură ochii, amenințând să se reverse. Îți mulțumesc pentru ofertă.

Se ridică în vârful picioarelor și îi sărută buzele. Cuvinte de dragoste îi stăteau pe limbă, rămaseră nerostite în timp ce Alex o sărută mai profund. Prinsă de vraja gurii lui pe a ei, cu mâinile lui alunecându-i pe corp, renunță la orice îngrijorare și teamă, uită de orice durere. Nu exista în acest moment decât Alex, nici o altă lume decât aceea din brațele lui. Când, în cele din urmă, își ridică capul,

Sabrina se îndepărtă. O mai strânse pentru o clipă, apoi îi dădu drumul. Ea îl luă de mână.

Întorcându-se să îl privească peste umăr, buzele ei se curbară într-un zâmbet seducător.

– Vino! Cred că e timpul să ne culcăm, nu-i așa?

Mai erau doar câțiva metri până la pat, dar drumul până acolo durã mult, căci se opriră să se sărute, să se mângâie, să desfacă o haină și să o arunce. Când ajunseră în pat, hainele nu mai erau, trupurile lor erau prea încinse pentru a simți orice răcoare de seară. Sabrina privi admirativ trupul înalt și zvelt al lui Alex, toată jena anterioară dispăruse. Punându-și mâna pe pieptul lui, o mișcă încet pe piele, trasând liniile mușchilor, crestele osoase ale coastelor, urmând linia dură a acestora.

Îi sărută pielea, limba ei încercuind vârfurile întărite ale sfârcurilor lui, așa cum făcuse el cu ea cu o seară înainte, iar mâinile ei rătăciră mai departe, trecându-i pe spate și peste fese, alunecând înapoi peste coapsele lui. Fiecare sunet mic pe care îl scotea, fiecare zvâcnire, fiecare explozie de căldură de pe pielea lui, îi multiplica plăcerea. Ea simți pasiunea crescând în el, intensificând-o pe a ei.

„Iubitul meu“, se gândi ea, deși nu îndrăznea să spună asta. Nu încă. Nu acum.

Alex o ridică și o întinse pe pat, întinzându-se lângă ea. Îi mângâia trupul cu aceeași atenție iubitoare pe care Sabrina i-o arătase lui și, în timp ce mâinile și buzele lui se mișcau pe trupul ei, căldura din interior atinse culmi atât de înalte, încât ea crezu că nu se putea ajunge mai sus. Totuși, de fiecare dată, atingerea lui o purta și mai departe.

Apoi, în cele din urmă, se mișcă între picioarele ei, pătrunzând-o cu aceeași putere lentă. Sabrina se înfășură în jurul lui, mișcându-se cu el și se predă furtunii de plăcere. El îi umplu simțurile, mintea, însăși ființa, și, când ea ajunse în punctul culminant și se spulberă în praf de stele, îl simți tremurând și căzând odată cu ea în dulcele extaz.

Se trezi într-o cameră întunecată, singura sursă de lumină fiind o rază caldă a soarelui care pătrundea printr-o fereastră înaltă. Și chiar și în vis, recunoscu același loc, același timp, același fior de

teamă. Încercă să se întoarcă și să-și îngroape capul ca să dispară, dar nu se putea mișca, nu putea gândi, prinsă în spaima nedefinită.

– Alex. Alex!

Ochii i se deschiseră. Sabrina se aplecă peste el, scuturându-l de umăr. El o privi absent, pierdut între lumi.

– O, Sabrina. Îmi pare rău. Se ridică, frecându-și mâinile peste față. Te-am trezit?

– Visai. M-am trezit și tu te zbăteai și mormăiai.

Putea simți pelicula de sudoare de pe pielea lui și fierbințeala trupului sub aceasta. De ce îl trădase corpul, trimițându-i visul tocmai acum? Ultima persoană pe care și-ar fi dorit-o martoră la slăbiciunea lui era Sabrina.

– Da. Am avut un coșmar.

– Despre ce?

– Nimica toată, știi tu, doar genul de lucru nebunesc pe care îl visezi. S-a terminat acum.

Fruntea Sabrinei se încreți de îngrijorare.

– Nu părea c-ar fi o nimica toată. Ea făcu o pauză, privindu-l, iar când el nu răspunse, oftă și se lăsă pe spate. Foarte bine. Dacă nu vrei să-mi spui...

Fiorul din vocea ei era la fel de rece ca aerul care-i atingea pielea umedă.

– Nu-i vorba că nu vreau să-ți spun, explică Alex în grabă, apoi se opri, căutând o scuză rezonabilă, deoarece adevărul era că ea avea dreptate. La naiba, mormăi el.

– Eu ți-am povestit despre coșmarul meu, sublinie Sabrina.

– Da, dar...

– Dar ce?

– Nu este același lucru.

– De ce? Ea se întoarse din nou pe o parte, îl privi și rosti cu o voce mieroasă: Pentru că tu ești un bărbat mare și puternic, iar eu sunt doar o femeie slabă?

– Nu! spuse el mormăind, trăgându-se de păr. Fir-ar să fie! Este clar că ai stat prea mult în preajma mamei mele. Este pentru că nu vreau să-mi vezi... asta.

– Ce anume?

– Frica. Slăbiciunea.

– Alex...

Se ghemui lângă el, așezându-și capul pe pieptul lui și înconjurându-l cu brațul. Trebuia să recunoască, asta îl făcu să se simtă inexplicabil mai bine în legătură cu toată treaba.

– Nu e o slăbiciune să ai vise înspăimântătoare, zise ea. Toată lumea are coșmaruri. Pun pariu că până și Ahile avea coșmaruri.

– Da, păi, cine n-ar fi avut dacă s-ar fi scufundat în râul Styx când era copil?

Ea chicoti, iar acel sunet, vibrația din pieptul lui, făcu ca totul să fie cumva mai bine. Scoase un oftat.

– Am același coșmar, iar și iar, explică el. Îl am de ani de zile. Mă aflu într-o cameră întunecată. Singur, știind că sunt blocat acolo. Incapabil să ies.

– Exact așa cum ți s-a întâmplat cu ani în urmă. Când te-am „văzut"

El dădu din cap, mângâindu-i brațul în sus și în jos.

– Da. Au început după aceea.

– Este absolut normal.

– Da. Pentru un copil. Nu pentru un bărbat matur. Nu mai sunt mic, nu sunt imatur. Nici măcar nu îmi pune viața în pericol... nu e nici o creatură monstruoasă care să mă urmărească, nici o cădere de pe o stâncă. Te-ai gândi că ajungi să treci peste asta după un timp. Eu am crezut că am trecut, dar anul trecut visele au început din nou.

– Necunoscutul, invizibilul pot fi mai înfricoșătoare decât ceva ce poți vedea.

După o clipă, el adăugă încet:

– N-am fost niciodată la fel de curajos ca fratele meu, Con.

– La fel de curajos sau la fel de nechibzuit?

– În mod clar, nu ți-a luat mult să-mi cataloghezi fratele, râse Alex.

– A fost destul de evident – un bărbat chibzuit nu ar alerga îmbrăcat ca un circar, chiar dacă e doar deghizat.

– Are un simț al umorului ciudat, aprobă Alex zâmbitor. Mă tem că împărtășesc asta – cel puțin până la punctul de a râde de ceea ce face.

Sabrina se ridică să-l privească în ochi, cu brațele sprijinite pe pieptul lui.

– Cred că ți-a fost dificil să fii frate geamăn... te-ai comparat întotdeauna cu el. Bănuiesc că ai calități pe care Constantine și le-ar fi dorit.

– I-ar plăcea să aibă o abilitate specială, ca aceea pe care o am eu, recunoscu Alex. Dumnezeu știe de ce!

– Nu este o crimă să fii diferit de geamănul tău în anumite privințe.

– E ciudat. Am fost mereu atât de asemănători. Am procedat la fel, am gândit la fel – Con era ca o altă parte a mea.

– Și acum nu mai este așa? Nu știi la ce se gândește? Sau ce face?

– O, de cele mai multe ori știu. Trebuie doar să te uiți la Con ca să știi că se gândește să facă nebunii. Făcu o pauză, apoi adăugă: Sau când este trist, deși asta nu se întâmplă des. Este foarte ușor să-l citești.

– Pentru tine. Nu și pentru ceilalți. Sabrina se aplecă și îi sărută buzele. Nu trebuie să fii Con. Și nu trebuie să fii întotdeauna curajos. Mai ales când nu ești conștient. Îl sărută din nou. Și mai ales pentru mine. Mă cunoști mai bine decât oricine, chiar dacă mă știi de atât de puțin timp. Și eu te cunosc pe tine. Nu este nevoie să fii altcineva decât tu însuți. Ea îl mângâie pe piept, apoi se aplecă să sărute pielea unde fusese mâna ei.

– Ești o femeie convingătoare, spuse Alex, înfășurându-și brațele în jurul ei și rostogolindu-se astfel încât ea să fie sub el. Și știu un remediu excelent pentru coșmaruri.

Ea zâmbi.

– Serios? Și care ar fi?

– Ăsta!

Gura lui coborî să se lipească de a ei și toate gândurile despre vise sau temeri dispărură.

Alex se trezi în dimineața următoare într-un pat gol. Stomacul i se strânse și se ridică, împingând pătura deoparte, dar apoi auzi vocea Sabrinei în camera alăturată, urmată de zgomotul vaselor. Se lăsă înapoi, împreunându-și brațele în spatele capului și se lăsă să plutească pentru câteva clipe în aura familială.

Dar simțul datoriei, ca să nu mai vorbim de foame, îl traseră jos din pat să se spele, să se bărbierească și să se îmbrace. Câteva minute mai târziu, când păși în cealaltă încăpere, o găsi stând la

fereastră, privind afară, fredonând în șoaptă. Cum ziua era mohorâtă și burnița, iar priveliștea pe care o avea era cea a grajdurilor, Alex bănui că nu panorama pe care o contempla o făcea să fie atât de veselă. Ea se întoarse și chipul i se lumină, încălzindu-l într-un mod cât se poate de îmbucurător.

– Am cerut să ni se aducă micul dejun.

Veni spre el și se ridică în vârful picioarelor ca să-i atingă buzele. El o trase înapoi pentru un sărut mai lung.

– Nu sunt sigur că mi-e foame, îi spuse el cu voce joasă.

Sabrina se trase înapoi, zâmbitoare și îmbujorată și îl luă de mână să îl tragă la masă:

– Mie, da. Ceai?

Îi turnă o ceașcă în timp ce Alex începu să pună mâncare în farfurie. Se așezară să mănânce, vorbind.

– Mergem în următorul oraș de pe drumul către Andover ca să vizităm biserica?

Alex ridică pe jumătate din umeri.

– Bănuiesc că această nuntă a avut loc în Andover, deoarece ar fi fost mai mulți clerici din care să aleagă, dar nu văd cum vom face să trecem pe la toți. Ca să fiu sincer, nu-mi pot imagina cum a fost vreun preot de acord să te căsătorească, cu sau fără licență specială, având în vedere starea în care te aflai. Era nevoie să fii sprijinită chiar și pentru a sta în picioare și nu-mi pot imagina că ai reușit să dai răspunsuri clare.

Ea dădu din cap.

– Ar trebui să fie un soi de față bisericească foarte necinstită.

– Da, presupun că a fost vorba de o sumă mare de bani, dacă bărbatul ar fi fost suficient de corupt, sau poate de un pic de șantaj. Sau amândouă. M-am gândit. De aceea au ales un traseu atât de ciudat. Uite! Desenând pe o hartă invizibilă de pe masă, el continuă: Au pornit aici, apoi au mers până în Andover, dar se întorc spre sud-est.

– Nu a spus vizitiul că se îndreptau spre Winchester?

El dădu din cap.

– Am câteva idei și în privința asta. Familia Dearborn are vreo legătură cu Winchester?

– Nu știu, dar evident că au existat o mulțime de lucruri pe care nu le știam despre ei.

– Nu pot să nu observ că sub Winchester se află Southampton.

– Crezi că avea de gând să mă ducă pe o navă? făcu ea ochii mari.

– Are logică – într-un fel foarte dezgustător. Am stabilit deja că te-a dus departe de casă pentru ca nimeni care te știa să nu vadă ce se întâmplă. Dar unde să meargă după aceea? Dacă vă întorceați acasă, ai fi ieșit în cele din urmă din vălul de ceață și le-ai fi spus tuturor ce se întâmplase. În cazul în care ați fi călătorit spre o altă destinație din Anglia, exista șansa să te trezeşti și să ceri ajutor – sau să scapi, așa cum ai făcut-o. Dar pe o navă, el te-ar fi putut ține închisă și drogată sub pretextul răului de mare. Chiar dacă te-ai fi trezit, te-ai fi aflat pe o navă în mijlocul Canalului sau traversând oceanul – nu ar fi fost cale de scăpare.

– Până la andocare – când aș fi fost singură într-o țară străină, printre străini, dezorientată, neştiind limba. M-ar fi pus într-un mare dezavantaj.

– Exact.

– Dar nu am fi putut rămâne plecați pentru totdeauna. Ar fi trebuit să venim acasă cândva. Oamenii s-ar fi întrebat unde sunt.

– Adevărat. Dar domnul Dearborn ar fi putut să meargă acasă, să spună că voi doi v-ați căsătorit în trombă și ați plecat spre Europa, în luna voastră de miere. Ați fi putut fi plecați vreme de câteva săptămâni, o lună, fără ca nimeni să se gândească la asta. În momentul întoarcerii... Alex reușise să-și păstreze tonul uniform și logic până acum, dar acum nu-și mai putea reține furia. În momentul întoarcerii, n-ai mai fi putut nega povestea fără să îți distrugi iremediabil propria reputație. Ar fi trebuit să mărturisești că trăiai de o lună cu un bărbat. Puteai chiar... El își drese glasul. Puteai chiar să fii însărcinată cu el.

Sabrina păli.

– Crezi că m-ar fi forțat?

Alex se întinse, sprijinindu-și o mână pe brațul ei.

– Având în vedere toate celelalte lucruri pe care le-a făcut, nu știu de ce s-ar fi oprit la asta. Dar chiar dacă ar fi avut destulă decență să nu o facă, toată lumea ar fi presupus altceva. Dacă îl părăseai, dacă le spuneai oamenilor, ai fi suferit îngrozitor de pe urma scandalului. Îmi imaginez că sperau că, odată ce înțelegeai care era situația, ai fi cedat. Ai fi acceptat. La urma urmei, până atunci îi ascultaseși. Tu și Peter aveați un soi de afecțiune unul pentru celălalt.

– Nu și la acel moment, spuse Sabrina categoric. Dar, da, observ că ei ar fi putut crede că sunt prea lipsită de coloană vertebrală ca să fac scandal. Dar dacă au vrut să mă ducă în Southampton, sau chiar doar până la Winchester, de ce nu am mers direct acolo? Ar fi fost mult mai aproape.

– Exact. Andover este atât de departe, încât pot să mă gândesc că au mers acolo doar pentru că știau un preot pe care se puteau baza. Unul care ar fi putut fi plătit sau șantajat.

Sabrina se lăsă pe spate.

– Are logică. Din nefericire, nu știu pe cine cunoșteau în Andover.

– Un vicar cu o morală îndoielnică nu ar fi fost probabil o persoană pe care ar prezenta-o unei tinere domnișoare.

– Nu cred că putem fi siguri că ne-am căsătorit în Andover, se gândi Sabrina. Probabil am mers pe acel drum ca să ajungem în orice oraș între Andover și aici. E o arteră principală.

– Da. Ai dreptate. Nu ne putem îndrepta direct spre Andover. Trebuie neapărat să ne oprim la absolut fiecare biserică.

Își petrecură dimineața în căutarea duhovnicului lor eluziv, dar nu avură prea mult succes. Era după-amiază când se opriră la a treia biserică. Pastorul de acolo era un tip vesel și dornic să ajute și, dacă i se păreau ciudate întrebările lor, nu arătă nici unul din semnele de surprindere sau suspiciune pe care primii doi duhovnici le arătaseră.

– Ia să văd, ia să văd, se gândi el, ridicându-se puțin în vârful picioarelor. Acum trei săptămâni. Acela a fost weekendul sărbătorii câmpenești? Nu, asta a fost cu o săptămână înainte. A, îmi amintesc! Mi-am luat câteva zile libere după sărbătoare... pot fi destul de obositoare, știți. Am fost la teatru în Andover într-o zi din acea săptămână. Nu-mi amintesc dacă a fost data exactă pe care ați menționat-o. Un spectacol extraordinar – o farsă, pe care o prefer în locul unei drame, voi nu?

– Dar a venit cineva..., începu Alex, dar bărbatul se întoarse și se plimba în jurul biroul lui.

– Cred că am un program de la teatru. Poate că are data. Iată-l! Cu un aer triumfător, scoase o broșură dintr-o grămadă și se întoarse să le arate. Hmm, nu, nu pare să aibă dată. Răsfoi paginile și oftă. Ce păcat!

– Stai! zise Sabrina și smulse programul din mâinile bărbatului uluit și răsfoi câteva pagini înapoi.

– Sabrina? Ce este?

Alex se duse spre ea, alarmat de paloarea bruscă de pe chipul ei. Ea arătă către o pagină care conținea desene în creion și cerneală, cu distribuția.

– Bărbatul acesta! El este. El este preotul.

Capitolul 29

– O, nu, dragă, îi spuse vicarul cu amabilitate. Acel bărbat este un actor, nu un cleric. A jucat în piesa pe care am văzut-o – deși nu cred că era vicarul. Era un bărbat mai scund.

– Un actor! exclamă Alex, luând pamfletul din mâinile tremurătoare ale Sabrinei și uitându-se la desen. Desigur! Cum naiba de nu m-am gândit la asta?

Scoase o înjurătură șoptită.

– Domnule! spuse vicarul cu o voce îngrozită. Gândiți-vă unde vă aflați! Și este o doamnă aici de față.

– O, da. Îmi pare rău!

– Teribil de rău, îi spuse Sabrina clericului, oferindu-i un zâmbet slab. Sabrinei i se întoarse stomacul, iar inima îi bătea cu putere. Suntem... ăăă... Ceea ce am vrut să spun este că l-am văzut pe acest bărbat. Într-o piesă.

– Atunci cunoști compania? zâmbi vicarul fericit.

– Nu, eu... a fost în altă parte.

– Unde se află acest loc? se întoarse Alex către preot, bătând cu degetul pe copertă. Acest teatru. Unde anume se află în Andover?

– Păi, aproape de centrul orașului, aproape de piața veche. Dar de ce...

– Mulțumesc, spuse Alex.

Expresia de pe chipul lui era atât de fioroasă, încât celălalt bărbat încetă să mai vorbească și făcu un pas înapoi.

– Ați fost de mare ajutor, îl asigură Sabrina pe vicar în timp ce Alex o scotea grăbit afară din încăpere.

În spatele ei, îl auzi pe bărbat pufnind:

– Dar, domnule! Așteptați! Programul meu.

Afară, Sabrina se întoarse către Alex, cu ochii strălucind.

– Asta înseamnă că a fost o farsă, nu-i așa? Nu era un duhovnic, ci doar un actor care pretindea a fi unul.

– Da. E perfect logic. Trebuiau să acționeze cu repeziciune odată ce Dearborn te închisese în camera ta. Nu aveau timp să obțină o licență specială și bănuiesc că este o sarcină dificilă să găsești un duhovnic necinstit care să fie dispus să oficieze o asemenea ceremonie. Mult mai ușor este să găsești un actor care să joace rolul contra cost. Probabil că avea chiar și un costum de preot la îndemână, din garderoba trupei.

– Peter sau domnul Dearborn probabil îl cunoștea și știa că o va face. De aceea și-au deviat drumul către Andover.

Alex dădu din cap, luându-i mâinile în ale lui.

– Ceea ce contează este... că ești liberă, Sabrina. Nu ești soția nimănui.

– O, Alex! Sabrina se aruncă în brațele lui, iar Alex o ridică și o învârti râzând. Sunt atât de bucuroasă! Este minunat. Este o ușurare.

– Acum, spuse Alex, așezând-o jos, cu vocea și chipul brusc sumbre. Trebuie doar să-l găsim pe acest actor nenorocit.

Alex dădu bice calului în cel mai rapid ritm, blestemând că nu putea alerga și mai repede. Pe măsură ce se apropiau de Andover, traficul se aglomeră, dar el își croi drum cu dibăcie. Odată ajunși în oraș, le fu destul de ușor să găsească teatrul.

Ușile clădirii erau încuiate, dar Alex bătu în ele ca un nebun până când, în cele din urmă, un bărbat cu aspect obosit deschise ușa și scoase capul afară.

– Ce dracu' vrei? Teatrul e închis acum. Spectacolul e peste două ore. Nu-i nimeni aici în afară de mine și încerc să-mi termin treaba.

– Vreau să vorbesc cu acest bărbat.

Alex întinse programul teatrului, împăturit în spate și împunse cu degetul în poza actorului.

– Fairfield? întrebă bărbatul.

– Așa-l cheamă?

– Singurul pe care îl cunosc, răspunse celălalt bărbat. Anderson Fairfield.

– Unde e?

– Acasă la el, bănuiesc. Arătă în josul străzii. La trei străzi mai jos, ultimul etaj.

Bărbatul părea suficient de bucuros doar să ofere informații despre Fairfield, dar Alex îi dădu oricum o monedă bacșiș și apoi se îndreptară spre stradă. Când ajunseră în dreptul clădirii, se întoarse spre Sabrina.

– Vreau să-l văd, singur.

– Alex! Nu stau cu mâinile în sân în timp ce tu te ocupi de asta.

– Nu, nu este asta. M-am gândit cum să procedez. Nu vreau să te recunoască înainte de a-i pune întrebări. Mai întâi aștepți puțin în hol, apoi intri.

Ea îl urmă pe scări, rămânând în spate în umbra holului întunecat, în timp ce Alex bătu în mod repetat la ușă. Când ușa se deschise, dezvăluindu-l pe actor, Sabrina de-abia se abținu să nu icnească. Fusese sigură că el era bărbatul, dar acum, văzându-l în persoană, se cutremură.

Alex păși în încăpere, forțându-l pe bărbat să se dea înapoi. Sabrina se strecură mai aproape ca să audă conversația prin ușa întredeschisă.

– Ascultă, cine ești? protestă slab Fairfield. De ce dai buzna în camera mea?

– Mi s-a spus că tu ești omul cu care trebuie să stau de vorbă dacă cineva vrea să se facă o anumită treabă.

– Poate! Vocea actorului era deopotrivă precaută și nerăbdătoare. Ce vrei?

– Peter Dearborn mi-a spus că ai făcut pentru el recent... o căsătorie falsă. Există o anumită femeie care insistă cu încăpățânare să aibă un inel pe deget.

Vocea lui Alex era relaxată și ușor insinuantă. Sabrina se gândi că avea mult mai mult din fierul iluzoriu al fratelui său decât realiza.

– Se poate aranja.

Tonul lui Fairfield devenise prietenos.

– Vreau totul, la fel cum ai făcut pentru Dearborn.

– Nici o problemă. Am gulerul și tot ce este necesar. Doar că trebuie să fie înainte sau după spectacol.

– Desigur. Oficiezi întreaga ceremonie, nu? Asta ai făcut pentru Peter și fată data trecută, nu-i așa? Femeia asta e deșteaptă – și-ar da seama de orice greșeală.

– Nu-ți face griji! Sunt perfect.

– Peter a drogat-o.

– Da. Se pare că era reticentă, dar în cazul tău nu este necesar dacă ea este dornică să...

În acel moment se auzi zgomotul unui pumn care lovește, urmat de un trosnet.

– Ticălos mizerabil!

Sabrina dădu buzna înăuntru și îl văzu pe Fairfield întins pe podea cu Alex aplecat deasupra lui. Alex îl apucă strâns pe actor de pepții cămășii, ridicându-l în picioare. Își răsuci pumnul în gulerul cămășii, strângându-l și ridicându-l pe bărbat pe vârfuri.

– L-ai ajutat! Este suficient de rău că ai fost complice în timp ce el încerca să distrugă viața unei tinere, dar ai participat și activ la asta. Ești o scursură de cea mai joasă speță!

– Alex, îl sufoci, îl atenționă Sabrina.

– Foarte bine, zise el, dar îi dădu drumul bărbatului.

Fairfield se dădu înapoi clătinându-se.

– Ce... De ce... Dădu cu ochii îngroziți de Sabrina. Tu! Se dădu înapoi până când se opri în perete și-și plimbă privirea de la ea la Alex. Eu nu am... nu am făcut nimic. Nici măcar nu am atins-o.

– Cred că frauda pe care ai comis-o e suficientă. Ai fost implicat în infracțiunea comisă de Peter.

– Nu poți! Fairfield își îndreptă privirea înnebunită spre Sabrina. Domnișoară, nu-l puteți lăsa – va trebui să depuneți mărturie, știți. Va ieși totul la iveală. Scandalul vă va distruge!

Alex scoase un oftat.

– Da, ai dreptate. Bănuiesc că va trebui să te reclam doar pentru că mi-ai furat ceasul.

– Ce? Eu niciodată!

– Hm, pe cine crezi că vor crede, pe tine sau pe fiul unui duce? Alex apucă ferm brațul lui Fairfield și porni spre ușă. Vino, Fairfield. Mi-e teamă că nu vei juca în seara asta, din moment ce vei fi la închisoare.

– Nu! Așteaptă! Ce vrei? O să fac tot ce vrei.

– Sunt convins. Alex se opri, studiindu-l atent. Presupun că... dacă ar fi să scrii o mărturisire completă, detaliind mica fraudă a familiei Dearborn și participarea lor la ea...

– Da! O voi face. Voi scrie totul. Și a fost acea perioadă în care eram la Eton când el...

– Ați fost împreună la Eton?

– Da. Bărbatul ridică din umeri. Nu e nevoie să mai spun, am fost înainte ca familia mea să mă renege. Foarte bine, lasă-mă să scot o bucată de hârtie și voi scrie totul.

Trecu destul de mult timp și Fairfield părea mult mai ofilit când semnă hârtia și i-o înmână lui Alex, apoi întrebă ursuz:

– Ce ai de gând să faci cu asta?

– Intenționez să o păstrez. Consider-o ca pe o obligație pentru un comportament corect în viitor. Intenționez să te verific din când în când. Voi afla dacă ai reluat astfel de trucuri.

– Nu o poți folosi fără să-l implici pe Dearborn.

– Da, dacă aș fi în locul tău, asta m-ar putea face să fiu un pic curios în privința acțiunilor lui Dearborn, spuse Alex gânditor, iar ochii celuilalt bărbat se măriră alarmați. Într-adevăr, ai putea să iei în calcul mutarea într-o zonă mai însorită.

Alex împături hârtia și o băgă în buzunar, apoi îi oferi brațul Sabrinei. În timp ce coborau scările, ea întrebă:

– Chiar crezi că asta îl va împiedica să facă din nou așa ceva?

– Bănuiesc că da. Îmi imaginez că va continua cu furturi mărunte de un fel sau altul. Dar nu este un om curajos și este suficient de inteligent ca să știe că, dacă va fi prins într-o situație asemănătoare, această hârtie i-ar garanta închisoarea pe termen lung. Dacă nu fuge din țară, îl voi pune pe Tom să îl viziteze din când în când, doar pentru a-i aminti.

– Cred... cred că am rezolvat misterul, spuse Sabrina oarecum nesigură, în timp ce se întorceau pe stradă spre vehiculul lor.

Realiză disperată că timpul ei cu Alex trebuie să se încheie acum.

– Da, și ești o femeie liberă, aprobă Alex. Tot ceea ce trebuie să facem este să te ferim de Dearborn pentru încă puțin timp, până când nu va mai avea nici o putere legală asupra ta. Plănuiesc să folosesc asta... Își mângâie buzunarul lateral, unde se afla mărturisirea lui Fairfield. Ca să mă asigur că nu mai încearcă același truc după ce ești majoră. Vei putea merge oriunde vrei.

Sabrina ridică privirea spre Alex, încercând să înțeleagă dacă această perspectivă îl făcea să se simtă la fel de nefericit ca și pe ea. Adevărul era că nu dorea să părăsească Broughton House – sau, mai degrabă, nu avea nici o dorință să-l părăsească pe Alex.

– Minunat, spuse ea lipsită de entuziasm.

Oare totul se terminase acum? Se va duce înapoi la moșia ei? Oricât de mult își iubise casa, aceasta i se părea o perspectivă sumbră. În ultimele câteva săptămâni se concentrase doar să-și descopere trecutul. Nu se gândise la viitor.

– Ce vom face acum? întrebă ea.

– Vom lua trenul înapoi la Londra, răspunse el. Voi trimite cabrioleta și calul la han. Privi în jos la ea, cu ochi calzi. Deși cred că, având în vedere aventurile prin care am trecut, merităm mai întâi puțină odihnă. Putem lua trenul mâine-dimineață. Își trecu degetele printre ale ei. Și să rămânem peste noapte aici.

– Pare o idee minunată, zâmbi Sabrina.

Când se întoarseră la Broughton House în după-amiaza următoare, Alex și Sabrina fură întâmpinați cu strigăte de încântare.

– Alex! Sabrina! îi salută mama lui. V-ați întors atât de curând? Ne-am gândit că veți fi plecați cel puțin o săptămână.

Spre surprinderea lui Alex, Lilah Holcutt ieși în urma ducesei din camera sultanului și se grăbi spre ei.

– Sabrina! Ești bine? Ce ai aflat?

– Da, veniți să ne povestiți. O să cer să ne aducă ceaiul, zise ducesa și îi îndemnă pe toți să meargă înaintea ei.

Alex își începu povestea încurcată, apoi trebui să o ia de la capăt când Con li se alătură câteva minute mai târziu. Deloc surprinzător, Lilah fu îngrozită și furioasă în legătură cu acțiunile familiei Dearborn, iar ducesa și-ar fi dorit să meargă să îi înfrunte.

– Plănuiesc să fac asta, mamă, nu-ți face griji, spuse Alex zâmbind. Se uită spre Con, care îi dădu un semn din cap abia perceptibil. Dacă îmi permiți, o voi lăsa pe Sabrina în mâinile tale capabile. Eu și Con avem ceva de discutat.

Cei doi frați se îndreptară spre sufrageria lor, unde, după un salut entuziast și zgomotos din partea lui Wellington, se așezară cu băuturile în mână.

– Am fost surprins să o văd pe domnișoara Holcutt aici, începu Alex.

Con pufni.

– Ea și ducesa sunt prietene la cataramă acum.

– Mama? Și domnișoara Holcutt? Am crezut că s-au certat de-au ieșit scântei zilele trecute.

– Da, dar se pare că le face plăcere. Lilah a rămas aici după ce ai plecat. Mama a decis că, dacă Lilah pleacă îmbrăcată în hainele ei obișnuite imediat după aceea, Dearbornii s-ar putea prinde că ea se deghizase în domnișoara Blair și ar putea deduce că ea nu mai era aici. Mă așteptam ca domnișoara Holcutt să se retragă îngrozită la această perspectivă, dar, uimitor, a acceptat să rămână. Încep să cred că intenționează să se stabilească definitiv.

– Au trecut doar trei zile.

– Mi se pare că a trecut o lună. Dar de cele mai multe ori am reușit să-i evit prezența. Am stat în apartamentul de deasupra agenției.

– Nu am crezut niciodată că te voi vedea atât de speriat de o femeie, râse Alex.

– Glumești? Și mama m-a speriat mereu, rânji Con. Sincer, mă tem că, în cele din urmă, voi fi forțat să-i spun ceva nepoliticos domnișoarei Holcutt și apoi voi avea de-a face cu mama.

– Dar Dearbornii au renunțat să supravegheze casa? Nu am văzut pe nimeni pândind prin preajmă.

– Nu, pur și simplu au devenit mai deștepți și și-au postat omul în părculețul de pe stradă.

– Atât de departe? Pare îndoielnic.

– Folosește un binoclu. Con dădu pe gât restul băuturii. Acum... spune-mi ce nu ai vrut să spui în fața mamei.

– De fapt, i-am spus cea mai mare parte a poveștii.

Alex nu avea de gând să intre în amănunte în ceea ce privește relația dintre el și Sabrina. Își dădu seama, cu o ușoară surprindere, că era pentru prima dată când ascundea ceva de fratele său.

– Am trecut peste detaliile planului familiei Dearborn. Cred că Peter intenționa să o violeze pe Sabrina la un moment dat. Este posibil să fi contat doar pe scandal ca să o convingă să fie de acord cu căsătoria. Dar, dacă ar fi lăsat-o însărcinată, asta l-ar fi asigurat.

– Însă căsătoria nu a fost legală. Nu ar avea cu adevărat dreptul să-i preia averea.

– După un timp, când ea s-ar fi resemnat cu căsătoria și scandalul ar fi putut fi prea mare, bănuiesc că i-ar fi spus că ceva nu fusese în regulă cu ceremonia și s-ar fi căsătorit din nou, de data aceasta cu adevărat.

– Ticălos nenorocit.

– Da, aprobă Alex. Dar vreau să aflu ce ai descoperit cât timp am fost plecat.

Con rânji răutăcios.

– În primul rând, prietenii noștri Dearborn au niște obiceiuri scumpe. Fiul petrece mult timp la Londra, umblă cu Cartwell și alții ca el.

– Atunci, cu siguranță are nevoie de bani.

– Exact. Tatăl lui, Niles Dearborn, a făcut o grămadă de bani într-un proiect din India, în care a investit. Aventură riscantă, dar au găsit rubine și a avut un profit de zece ori mai mare. A făcut alte câteva investiții bune cu profitul – și-a aranjat familia frumos. Peter Dearborn are pasiunea tatălui său pentru proiecte riscante și mult mai puţin noroc cu ele. A pierdut destul de mult de-a lungul anilor și familia trăiește pe picior mare. Aș spune că are mare nevoie de moștenirea domnișoarei Blair, care a fost de altfel substanțială.

– Este bogată?

– Nu la fel de bogată ca înainte de momentul în care Dearborn a preluat conducerea.

– Dearbornii i-au deturnat fondurile, spuse Alex sumbru.

– Nu de la început. Tatăl Sabrinei își investise banii în fonduri bune și solide – nimic sclipitor, dar stabil și de încredere. Însă Dearborn a decis să-i investească banii în stilul lui obișnuit, și a pierdut, aș spune un sfert din ei. De asemenea, și-a decontat diverse cheltuieli, iar acestea par exagerat de mari pentru o fată care trăiește în izolare la țară. Acelea sunt cu siguranță discutabile, dar ultimii doi ani mi-au atras atenţia. A existat o reducere constantă a fondurilor, iar motivul este neclar. În opinia mea, are semnele distinctive ale delapidării. Trebuie să cercetez mai în amănunt ca să descopăr exact cum a procedat.

– Fă-o. Vreau să construiesc un caz solid împotriva lui. Nu doar mărturia lui Fairfield, ci și dovezi ale delictului lui Dearborn în calitate de tutore.

– Intenționezi să-l predai poliției? Va însemna scandal pentru domnișoara Blair.

Alex oftă.

– Știu. Intenția mea era să folosesc informațiile ca pe o pârghie împotriva lui. Să îi spun că, dacă va încerca să-i facă vreun rău Sabrinei sau chiar să se apropie de ea, voi aduce acuzații împotriva lui. Cred că amenințarea cu ruina lui ar fi suficientă ca să-i forțez mâna. Se încruntă. Dar, dacă a fost furată de o sumă mare, atunci ar trebui să aibă ocazia să recupereze o parte.

– Ar putea prefera să tacă și să piardă banii decât să dezvăluie ce i s-a întâmplat. La urma urmei, nu a rămas fără bani. Domnișoara Blair are o proprietate bună în Somerset și acea casă din Londra – pe care, aș putea adăuga, Dearborn caută să o vândă. În numerar și investiții monetare disponibile, ea mai are jumătate, aș spune. Oricum, nu va avea nevoie de bani după ce te vei căsători cu ea.

– *Să mă căsătoresc* cu ea! făcu Alex ochii mari la geamănul său. Cine a spus ceva despre căsătorie?

Con făcu ochii mari, nevinovat.

– Nu te căsătorești? Cu siguranță vei face din ea o femeie cinstită.

Capitolul 30

Alex se ridică în picioare cu obrajii în flăcări.

– Fir-ar să fie! Nu spune așa ceva. Cum naiba ai...

Se opri brusc la vederea zâmbetului de pe fața fratelui său.

– ...știut? spuse Con, terminând fraza pentru el. N-am știut până când n-ai sărit în sus de parcă te-aș fi înjunghiat.

– La naiba, Con..., nu poți face așa ceva.

– Pentru Dumnezeu, nu aș spune nimic nimănui, doar ție. Nu sunt prost – sau lipsit de maniere, indiferent ce ar spune domnișoara Holcutt. Se încruntă. Doar nu crezi că nu poți avea încredere în mine!

– Nu. Sigur că nu, oftă Alex și se lăsă înapoi pe scaun. Îmi pare rău. Aș avea încredere în tine cu orice. Doar că, ei bine, treaba asta

i-ar strica reputația dacă s-ar afla, dacă alții ar bănui. Cum de ai bănuit că avem... Am spus eu ceva? Am făcut ceva?

– Nu. Este o presupunere rezonabilă atunci când un bărbat petrece câteva zile călătorind prin țară cu o femeie neînsoțită. Mai ales când el este evident înnebunit după ea și ea după el.

– Nu sunt în... Alex întâlni privirea lipsită de expresie a fratelui său și oftă. Of, sigur că sunt îndrăgostit de ea. Nu îmi doresc nimic mai mult decât să ne căsătorim.

– Atunci, de unde această timiditate?

– Nu sunt timid. Dar nu pot profita de ea așa.

– Nu sunt sigur că înțeleg cum ai profita de o fată cerând-o în căsătorie.

– Este tânără și naivă.

– Sabrina are aproape douăzeci și unu de ani. Majoritatea domnișoarelor sunt deja ieșite în societate de trei ani la această vârstă. Ești cu doar patru ani mai mare. Doar n-o furi din leagăn.

– Dar *ea* nu a ieșit de trei ani în lume. A dus o viață liniștită, izolată. Nu are nici o experiență cu flirtul, darămite cu dragostea.

– Mie mi s-a părut genul de fată care știe ce vrea. Am văzut-o uitându-se la tine. E la fel de înnebunită după tine cum ești și tu după ea.

– Cred că este prea ușor să confunzi recunoștința cu dragostea. Era într-o situație disperată și am ajutat-o. Dar ce se întâmplă dacă dintr-odată își dă seama că nu a fost dragoste?

– Crezi că e atât de instabilă?

– *Cred* că nu ar trebui să profit de situație. Ar trebui să mă retrag și să-i las ceva timp să se confrunte cu toate. Viața ei a fost mult prea haotică în ultima vreme pentru ca ea să ia decizii rezonabile. Trebuie să aibă puțină liniște. Ar trebui să fie liberă să meargă la petreceri, să danseze și să flirteze.

– O, da, îmi dau seama după privirea ta încruntată că vrei cu adevărat ca ea să facă asta.

– Nu e vorba despre ce vreau eu. Trebuie să fac ceea ce este potrivit pentru Sabrina.

– I-ai spus domnișoarei că ai de gând să o eliberezi?

– Lucrurile nu stau deloc așa. Ochii lui Alex aruncară fulgere. La naiba, Con, știi foarte bine cum stau.

–Știu. Știu că vei suferi cumplit pentru că vrei să fii onorabil și corect. Știu că vei greși mereu din cauza generozității, nu a egoismului. Dar dacă ești atât de preocupat să faci ceea ce trebuie pentru domnișoara Blair, de ce te-ai culcat cu ea?

–Nu ar fi trebuit. Alex își înfipse mâinile în păr. Știu asta. Pur și simplu... nu m-am putut abține.

–Și de ce crezi că vei putea să te abții în viitor?

Alex îi aruncă fratelui său o privire chinuită.

–Nu știu. Dar trebuie.

–Pentru Dumnezeu, Alex! exclamă Con, dându-și ochii peste cap. Mă omori! Se ridică și puse jos paharul. Vrei să faci ceva pentru mine? Înainte să te sinucizi pe altarul datoriei și al onoarei, ai putea să o întrebi pe domnișoara Blair dacă chiar vrea să o sacrifici și pe ea.

Ieși din cameră, lăsându-l pe Alex să se uite după el consternat.

Câteva zile mai târziu, Sabrina stătea în bibliotecă, citind, când Phipps anunță sosirea domnișoarei Holcutt.

–Lilah!

Sabrina lăsă cartea deoparte și se duse să-și salute prietena.

–Intră! Stai jos! Sau vrei să mergem în camera sultanului?

–Nu, aceasta este o bibliotecă minunată... iar camera sultanului e cam... *roșie*.

–Ai dreptate, chicoti Sabrina. Dar îmi place. I se potrivește ducesei, nu crezi?

–Într-adevăr.

–Scuzați-mă, doamnelor!

Se întoarseră spre sunetul vocii și îl văzură pe Con ridicându-se de pe un scaun din partea cealaltă a camerei.

–A! Îmi pare rău, nu te-am văzut, spuse Lilah.

–Nici o problemă. Con făcu un semn politicos din cap către musafira Sabrinei. O zi bună, domnișoară Holcutt! Am niște treburi de rezolvat, Sabrina.

Cele două femei îl priviră plecând. Lilah se roti înapoi spre Sabrina.

–Ei bine, cu siguranță a plecat în viteză de îndată ce am apărut.

–Sunt sigură că nu a fost din cauza ta, o asigură Sabrina.

– Nu? ridică Lilah o sprânceană întrebătoare. Constantine m-a evitat insistent și în acele trei zile în care am fost oaspete aici. Cred că mă consideră destul de pudică.

– Sunt sigură că nu antipatia față de tine l-a făcut să plece. Era aici doar pentru că Alex a plecat la birou, ca să termine niște planuri pentru un client și nu-i place să mă lase singură, deși nu știu ce crede că se poate întâmpla. Mă îndoiesc că Dearbornii vor da buzna pe ușa din față.

– Pur și simplu, nu vrea să-și asume nici un risc. Cred că e mai degrabă fermecător.

– Nu chiar atât de fermecător după trei zile de izolare în casă.

Lilah râse.

– Te plictisești îngrozitor? Dacă îmi amintesc bine, ție oricum îți plăcea să stai în bibliotecă și să citești.

Sabrina zâmbi sfioasă.

– Da, îmi plăcea. Și nu, chiar nu a fost rău. Doar că timpul pare să treacă atât de greu.

– Vei fi în siguranță după ziua ta? Nu vreau să te îngrijorez, dar, chiar dacă domnul Dearborn nu mai deține controlul asupra proprietății tale, ar putea încerca să te răpească și să te oblige să te căsătorești cu Peter.

– Cred că este mult mai puțin probabil. Trebuie să știe că nu m-ar putea convinge. Cu siguranță, nu aș accepta mâncare sau băutură de la el. În plus, oamenii știu despre asta acum – tu și familia Moreland, care este formidabilă.

– Da, am văzut, zâmbi Lilah. Ducesa poate să se lupte cu oricine și nu am nici o îndoială că Alex și ceilalți îți vor sări repede în ajutor.

– Alex crede că poate folosi acea mărturisire pe care actorul a semnat-o ca să-i țină pe Dearborni în frâu și investighează ce-a făcut domnul Dearborn cu proprietatea mea.

– Crede că domnul Dearborn a folosit abuziv fondurile? făcu Lilah ochii mari.

– Da. Asta a investigat Con. A mituit un funcționar din biroul agentului domnului Dearborn ca să-și arunce o privire asupra registrelor.

– Serios? Am crezut că merge doar să investigheze lucruri bizare.

– Nu, cred că face ceva mai mult decât atât.

– Și Alex intenționează să-l șantajeze pe domnul Dearborn?

– Ei bine... da, cred că asta vrea. Alex spune că voi fi... Sabrina simți micul nod din vocea ei și îl înăbuși. El spune că voi fi liberă să merg unde vreau. Să fac ce vreau, fără să-mi fie teamă.

Lilah își analiză prietena, cu capul înclinat într-o parte.

– Și totuși, cred că nu ești prea dornică să faci asta.

– Sigur, voi fi extrem de fericită că nu trebuie să-mi mai fac griji din pricina domnului Dearborn. Și îmi va plăcea să pot decide eu pentru mine și..., oftă ea. Dar nu vreau să părăsesc Broughton House.

– Broughton House sau pe Alex Moreland? întrebă Lilah cu agerime.

– Este atât de evident?

– Chipul tău se luminează când vorbești despre el.

– Da? Sabrina își duse mâinile la obraji. M-am... ăăă... apropiat de el în ultimele săptămâni... O, la naiba, de ce încerc să ascund asta? Îl iubesc, Lilah.

Prietena ei zâmbi.

– Dar, cu siguranță, asta e bine. I-am văzut și lui fața și aș îndrăzni să jur că simte același lucru pentru tine.

– Așa am crezut, recunoscu Sabrina. Dar lucrurile au fost diferite de când ne-am întors.

– În ce fel?

Nu îi putea spune tocmai lui Lilah cea corectă că Alex nu mai venise în dormitorul ei de când se întorseseră, că săruturile și mângâierile dispăruseră.

– Nu sunt sigură, răspunse Sabrina. Nu mai vorbim la fel de mult și nu mai suntem împreună la fel de des, explică ea. Uneori mă simt... aproape ciudat în preajma lui.

– Este firesc, nu crezi? Când călătoreați împreună... Obrajii lui Lilah deveniră palizi. Vreau să spun, desigur, sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic nelalocul lui între voi, dar ați fost singuri. Aici, cu toată familia lui în jur, sigur e mai puțin confortabil.

– Da.

Lilah avea mai multă dreptate decât știa în această privință. Ar fi fost foarte imprudent ca Alex să viziteze patul Sabrinei sau chiar să o sărute. În această casă, cineva ar fi putut intra peste ei în orice moment.

– Nu e de mirare că l-ai văzut mai puțin. A fost plecat încercând să descopere informații despre domnul Dearborn.

– Ai dreptate. Sabrina făcu o pauză, apoi spuse repede, de parcă nu ar fi putut să se stăpânească: Dar nu a spus nimic despre ceea ce simte pentru mine.

– Poate că nu vrea să îți facă prea multe avansuri, se gândi Lilah. Încă nu ai ajuns la ziua ta de naștere. Și o astfel de logodnă bruscă ar putea provoca bârfe. Când Sabrina ridică din sprâncene la acea declarație, Lilah chicoti. Da, bine, bârfa nu contează pentru un Moreland. Dar s-ar putea să se simtă îngrijorat pentru tine, nu ar vrea ca vreo bârfă să-ți afecteze reputația.

– Presupun.

– Sau poate că vrea să facă lucrurile cu calm. Nu vă cunoașteți de mult. Poate că nu vrea să se precipite, ca să zic așa. Sau ar putea fi nesigur de ceea ce simți pentru el.

– Nu, nu aș crede că asta e problema.

Un zâmbet nostalgic i se așternu pe buze când se gândi la răspunsul entuziast pe care-l avusese în brațele lui.

– Am auzit că bărbații sunt uneori reticenți în a recunoaște că iubesc o femeie.

– Dar nici măcar nu a spus că îi va fi dor de mine când voi pleca. Nu mi-a sugerat să stau mai mult sau... mă rog, putea zice orice.

Lilah începu să vorbească, dar se opri când majordomul intră în cameră.

– Scuzați-mă, domnișoară Blair. Acest mesaj tocmai a sosit pentru dumneavoastră.

– De la Alex? întrebă Sabrina și întinse mâna spre el, fața luminându-i-se.

– Băiatul care l-a livrat nu a spus nimic, dar eu aș îndrăzni să spun că asta nu este mâna domnului Alex.

Ochii Sabrinei căzură pe numele scris pe partea din față a plicului și simți un nod în stomac.

– Da, înțeleg, spuse ea cu o voce lipsită de viață.

Lilah se îndreptă spre ea îngrijorată.

– Sabrina? Ce este?

– Acesta este scrisul domnului Dearborn.

Sabrina se ridică.

– Ești sigură?

– Da, l-am văzut de mai multe ori.

– Nu-l deschide, spuse Lilah repede. Trebuie să îl chemăm pe Con.

Se întoarse spre ușă.

– Scuzați-mă, domnișoară Holcutt, îl întrerupse Phipps politicos. Dar domnul Constantine a părăsit casa cu puțin timp în urmă.

Lilah se întoarse repede spre Sabrina și rosti:

– Ar trebui să trimitem după el.

– Nu. Sabrina reuși să imite un zâmbet. Sunt naivă să mă alarmez din pricina unei scrisori. Mulțumesc, Phipps!

Ea dădu din cap către majordom, semn că se poate retrage. Apoi, trăgând adânc aer în piept, rupse plicul. Înăuntru era un bilet împăturit și un alt obiect mic.

– Nu! O, nu!

– Ce este?

Sabrina luă biletul fără să spună nimic și îl citi rapid pe diagonală. Simțea că tot aerul din încăpere dispăruse.

– Trebuie să plec.

– Nu! Așteaptă! Nu poți să pleci. Nu te poți lăsa în mâinile lui Dearborn.

– Trebuie. Cu degetele tremurânde, Sabrina băgă mâna în plic și scoase un buton de aur. L-au răpit pe Alex.

Capitolul 31

– Poftim?

Lilah se uită la Sabrina. Aceasta îi înmână biletul prietenei și se îndreptă spre ușă. Lilah se grăbi după ea.

– Sabrina, stai! Cum poți fi sigură că acest lucru este adevărat? scutură ea bucata de hârtie. *Spune* că Alex este cu ei și te sfătuiește să li te alături – și observă cu câtă atenție ocolesc subiectul, spunând că îl țin pentru răscumpărare –, dar nu știi dacă domnul Dearborn îți spune adevărul. Asta ar putea fi un truc ca să pună

mâna pe tine. Alex ar putea fi bine. Ar trebui să vedem dacă îl putem găsi înainte să faci ceva pripit.

– Nu e bine. Aceasta este butonul lui. Sabrina îl întinse ținându-l în căușul palmei. Vezi? Are litera A pe ea. Mi-a spus că i l-a dat Con în glumă, spunându-i că acum nu mai avea motiv să împrumute butonii lui.

Lacrimile care amenințau să curgă îi aspreau vocea.

– Ar fi putut pierde unul și domnul Dearborn să îl ia sau... Lilah se opri văzând privirea ironică a Sabrinei. Da, știu că este un argument slab. Dar este posibil.

– Alex are probleme, Lilah, spuse Sabrina categoric. Știu asta. O simt. Ea se împunse cu degetul în piept. Aici.

– O simți? Sabrina, nu vorbești rațional.

– Nu este rațional, insistă Sabrina. Dar totuși este adevărat. Există o parte din mine, în interior, care... Care îi aparține lui Alex, care mă leagă de el. Nu înțeleg lucrurile astea. Nu pot să explic, evident. Dar este mereu acolo și chiar acum, când am citit acel bilet, am încercat să o invoc. Și am simțit că nimic nu era în regulă. Era amestecat și... și ascuțit, cumva. Aproape dureros.

– Nu înțeleg nimic din toate astea.

– Știu. Nici eu nu prea înțeleg. Dar sunt sigură de un lucru: Alex are nevoie de mine.

Sabrina trecu pe lângă Lilah și se grăbi pe hol. Pentru o clipă, Lilah o privi, uluită, apoi alergă după ea.

– Sabrina, stai! O apucă de braț și o opri. N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești. Dar știu asta... îți vor cere să te căsătorești cu Peter! Nu poți face așa ceva.

– Dacă asta trebuie să fac ca să-l salvez pe Alex, asta voi face.

Sabrina simți că o oarecare hotărâre calmă se instalează în interiorul ei.

Trebuia să se fi văzut și pe fața ei, pentru că Lilah cedă și spuse:

– Dacă insiști să faci asta, măcar lasă-mă să merg cu tine.

– Spune că trebuie să vin singură. Nu pot să-i pun în pericol viața lui Alex făcând altceva decât îmi cere.

Întorcându-se, Sabrina se îndreptă spre ușa din față, cu Lilah după ea. Un lacheu țâșni să deschidă ușa, privind întrebător la ea.

– Domnișoară, boneta, mănușile... le aduc eu.

– Nu contează astea.

– Pentru Dumnezeu! exclamă Lilah. Măcar ia o umbrelă de soare.

Luând una din standul de lângă ușă, i-o întinse Sabrinei, pe al cărei chip apăru, pentru prima dată, un zâmbet palid.

– Prea bine. Poate că pot lovi pe cineva peste cap cu ea.

Ieși pe ușa din față și coborî în stradă până la trăsura care aștepta la capătul îndepărtat.

Alerga. Alerga în continuu așa cum făcuse atunci, pe acoperișurile clădirilor, cu răpitorii în spatele lui. Dar, de data aceasta, picioarele lui nu zburau peste acoperișuri, ci peste pietre, pe străzi înguste și întortocheate. Și nu alerga spre libertate, ci spre ceva și mai important. Era cel mai important lucru din lume pentru el, iar dacă nu reușea, dacă pierdea, totul avea să se termine. Îl durea capul, iar gura îi era atât de uscată de parcă era înfundată cu vată. Își simțea energia scăzând. Transpira și totuși îi era frig din cap până în picioare. Se împiedică. În curând aveau să îl prindă.

Nu putea da greș. Nu putea.

Alex se trezi brusc. Îi era, de fapt, frig, realiză el, iar capul îi zvâcnea ca naiba. Se ridică și lumea se înclină alarmant. Încolăcindu-și degetele în jurul scândurii laterale de lemn a cadrului patului, strânse din dinți, așteptând. După câteva clipe, amețeala se mai potoli.

Unde dracu se afla? Aceasta nu era camera lui. Și nici un alt loc pe care să-l fi văzut vreodată. Se uită în jur, având grijă să nu-și miște capul prea repede ca să nu-i revină vertijul. Era o încăpere mică și slab luminată, și singura lumină venea printr-o ferestruică aflată sus în perete. Stomacul i se întoarse pe dos.

Aceasta era camera din visul lui. Nu era camera din captivitatea copilăriei lui. Era această cutie umedă și rece, cu pereții de piatră plini de funingine depusă an de an. Era închis undeva. Îl cuprinse teroarea obișnuită. Dar de data aceasta avea un motiv.

Sabrina era în pericol. O luaseră sau urmau să o facă. Frica îl paraliză și, pentru o clipă, trecutul și prezentul se amestecară, gheața care zăcuse în pieptul acelui băiat cu mult timp în urmă regăsindu-se acum în sufletul bărbatului care devenise. Întunericul era aproape.

Dar, Dumnezeule, nu cedase fricii atunci și nu avea de gând să o facă nici acum. Ar putea scăpa; ar putea să găsească o cale. Fusese

întotdeauna capabil să se confrunte cu orice îi apărea în față. Era un prost să creadă că nu ar putea face asta acum. Alex se ridică în picioare.

Se clătină, dar își îndepărtă picioarele și lăsă amețeala să se domolească. Își duse mâna la ceafă, unde era centrată durerea care pulsa. Durea al naibii la atingere, iar ceva lipicios îi împâslea părul. Sânge.

Vălul de ceață din mintea lui începea să se ridice. Ce naiba se întâmplase? Închise ochii, invocând amintirea. Era în biroul lui, lucrând. Auzise un zgomot și ieșise afară în hol. Acolo se aflase un copil al străzii, murdar și subțirel, care îl rugase: „Ajută-mă, domnule!" Alex pornise spre el. Apoi capul îi explodase și nu-și mai amintea nimic.

Doamne, ce idiot fusese! Ar fi trebuit să știe că era o capcană. Probabil că îl doborâseră și îl duseseră undeva. Era ora prânzului la acel moment, pentru că tocmai începuse să se simtă înfometat. Trecuse destul de mult timp, având în vedere că acum îi era mult mai foame. Dar, cu siguranță, nu fusese leșinat câteva ore. Lumina încă pătrundea prin fereastră.

Deci era după-amiază. Și, oriunde ar fi fost, nu putea fi prea departe de biroul lui. Ar fi fost greu să poarte un bărbat inconștient, ca să nu mai vorbim că ar fi fost greu să-l ascundă, chiar dacă l-ar fi învelit în ceva care să-l acopere. Ar fi putut să-l urce într-un vehicul, dar la Londra chiar și acestea mergeau lent, având în vedere traficul. Răpitorii nu și-ar fi dorit să se trezească pe drum, așa că trebuie să fi avut o ascunzătoare în apropiere.

Ei bine... nimic din toate acestea nu îi erau de ajutor. Se întoarse, făcând pentru prima dată bilanțul închisorii. O ușă scurtă și robustă se afla pe peretele opus. Pe ea era tăiată o fantă îngustă, deschisă la două treimi din înălțime, neavând mai mult de câțiva centimetri lățime. Fără îndoială că era un fel de gaură de spionaj prin care puteai verifica prizonierul.

Nu era nimic în cameră în afară de pat și o tavă care stătea în fața ușii. Se apropie mai mult. Tava veche de lemn conținea o cană cu apă și un castron cu un fel de supă, precum și o felie de pâine aspră și neagră. Stomacul lui Alex chiorăi la vederea mâncării, iar gura i se simțea mai uscată ca niciodată. Dar se gândi la supa amestecată cu droguri a Sabrinei. Nu îndrăzni să mănânce sau să bea nimic.

Era o cameră aflată la subsol; simțea răcoarea umedă de sub pământ și putea vedea roțile unei trăsuri zdrăngănind lângă fereastra înaltă. Se gândi să se urce cumva până la fereastră, dar era prea mică pentru ca el să încapă. Ar fi putut să fie o opțiune s-o spargă și să strige după ajutor.

Poate cea mai simplă soluție era cea mai bună. Mergând către ușă, începu să bată în ea și să țipe.

Începuse să se întrebe dacă era cineva acolo, când, în cele din urmă, auzi zgomotul unor pași grei care veneau pe hol. Alex se aplecă și privi afară prin fereastra îngustă. Nu putea vedea decât un zid de piatră la câțiva metri în fața lui.

Pașii se opriră și Alex începu să bată cu putere și să țipe din nou, provocând un „Taci acolo!"

Paznicul se apropie și Alex îl putu vedea în sfârșit.

– Lasă-mă să ies! Te rog! Și apoi rosti cuvinte pe care creierul său egalitar nu crezuse niciodată că le-ar putea rosti. Știi cine sunt?

– Da, știu cine ești, spuse bărbatul cu un puternic accent scoțian. Un ticălos criminal, un hoț saxon.

Minunat. Temnicerul lui era un scoțian care îi ura pe englezi.

– Îți garantez că nu am ucis și nici nu sunt hoț. Și familia mea nu deține nimic în Scoția.

– Ha! Nu mă poți păcăli. Ești rudă cu măcelarul.

– Cu cine? Alex încercă să se gândească. În mod clar, ar fi trebuit să studieze mai bine istoria Scoției. O! Cumberland? Te referi la Lord Cumberland? Nu am nici o legătură cu el, te asigur. Nici măcar o picătură de sânge regal.

– Ei bine, e clar că ai spune asta, nu-i așa?

– Uite, pot să te plătesc. Mai mult decât te plătesc ei.

– Nu! Au spus că vei încerca asta. Cu mine nu merg șmecheriile. Și nici una dintre vrăjitoriile tale, de asemenea.

– Vrăjitoriile mele!

– Da, mi-au spus despre familia ta. Nu cred în magie.

– Ți-a trecut prin cap că poate te-au mințit?

– Nu. Ș-acum închide-ți gura. Nu ieși d-aci pe socoteala mea.

Se făcu nevăzut. Alex bătu în ușă frustrat, imaginându-și că își punea mâinile în jurul gâtului gardianului. Îi trebuiră câteva minute ca să își controleze furia și să revină la rațiune. Evident, nu exista nici o speranță de a fi eliberat.

Se gândi și renunță la câteva metode nepractice de a împinge ceva prin fantă și de a deschide ușa din cealaltă parte. Așezându-se înapoi pe pat, își puse coatele pe genunchi și capul în mâini. Își înfipse degetele în păr, apăsându-le pe craniu, de parcă și-ar fi putut aduce soluția cu forța în cap.

Nu putea ceda disperării. Trebuia să ajungă la Sabrina. Fusese în siguranță în casă când el plecase, dar cine știe ce se întâmplase de atunci. Dacă Con și ceilalți ar fi aflat despre răpirea lui, s-ar fi putut grăbi să-l găsească, lăsând-o pe Sabrina singură și expusă atacului.

Sau Sabrina însăși ar putea părăsi locuința, ca să-l caute.

Ar fi fost o prostie, dar știa bine cum putea inima să copleșească creierul. Era fără îndoială absolut jalnic din partea lui, dar nu se putea abține să nu simtă o anumită căldură interioară când se gândi că ei i-ar fi păsat atât de mult.

Degeaba își dorea să aibă ceva mai util în buzunare decât banii. Ar fi trebuit să-și poarte trusa de descuiat uși cu el. Oare ce ar putea folosi ca să iasă? Fusese favorizat cu bani, statut, putere – dar nimic nu îl putea ajuta acum. Și-ar fi dorit să aibă ceva din acel dar al vrăjitoriei pe care gardianul își imagina că îl are.

Desigur, exista „talentul" lui. Și acesta părea să fie la fel de nefolositor în această situație, dar exista o legătură cu Sabrina. Se concentră asupra Sabrinei, dar nu mai era decât o mică rămășiță din acel simț familiar al ei. Nu simți tulburarea pe care credea că ar fi avut-o dacă i s-ar fi întâmplat ceva, și asta era bine.

Se gândi la felul în care el și Con comunicau fără efort, percepându-și gândurile sau sentimentele. Poate că era posibil să faci același lucru cu Sabrina prin intermediul „conexiunii" lor. Simțindu-se puțin naiv, închise ochii și se concentră asupra Sabrinei. Și-o imagină în minte, îi spuse să nu plece, să nu-l caute, să rămână în siguranță. Nu simți nici un răspuns.

Poate că legătura misterioasă pe care o simțea cu ea nu era la fel de puternică ca legătura de-o viață cu geamănul lui. Sau poate că nu era suficient de bine stabilită – sau, un gând obiectiv, legătura era doar de partea lui. Așa că îl căută mental pe Con și se gândi la el, spunându-i să o păzească pe Sabrina, ca să nu se lase păcălită să-l urmărească pe Alex. Dar nu simțea nimic, doar același sentiment constant că fratele lui, Con, era în viață și nu avea probleme.

Îi trecu prin minte că o astfel de comunicare a gândirii s-ar putea să nu fie posibilă dacă nu era față în față cu Con. Nu încercase niciodată să-i trimită lui Con un mesaj mental când erau despărțiți. De fapt, când se gândi la asta, Alex își dădu seama că nu încercase niciodată să-i transmită gânduri lui Con. Pur și simplu știa la ce se gândea Con și invers.

Poate că era ceva ce nu putea fi forțat. Sau funcționa doar într-un fel – putea primi, dar nu putea trimite înapoi. De ce nu analizaseră el și Con fenomenul temeinic înainte? Pur și simplu, acceptaseră lucrurile așa cum își acceptaseră culoarea ochilor sau forma nasului.

Ei bine, era inutil să regrete asta acum. Își îndreptă gândurile către celălalt talent al său, abilitatea de a simți lucrurile din obiecte. Dar la ce i-ar folosi să atingă unul dintre acești pereți și să simtă furia și disperarea unui prizonier care fusese înainte aici? Nu ar face altceva decât să sporească astfel de sentimente în el însuși, sentimente cu care tocmai se confruntase pentru a le supune. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca ele să se ridice în el, copleșindu-l.

Închise ochii, deschizându-se ideilor, dar în minte îi apăru doar amintirea perioadei în care el, Con și Anna, soția lui Theo, se împiedicaseră de cadavru. Se întâmplase cu mult timp în urmă, înainte ca visele lui să înceapă. Își aminti că stătea pe pod privind în jos la apa care se învolbura răsturnându-se peste patul de stânci. Își aminti cum Anna se întorsese și coborâse de pe pod pe poteca murdară, cum se oprise în loc, palidă dintr-odată. El și Con se duseseră lângă ea și el se întinsese să o ia de braț, crezând că era pe cale să leșine.

Cel mai oribil sentiment pe care-l trăise vreodată se răsfrânsese atunci prin el – un val de furie, ură și poftă de sânge, care aproape că-l doborâse pe loc. Alex îi lăsase brațul să cadă și sentimentele se potoliseră, dar în aer mai stăruia încă o urmă. Simțise cum urma aceea îl chema și, deși încercase să o alunge, se dovedise prea puternică. Se întorsese și privise.

Anna se îndrepta spre cadavru, iar el și Con o urmaseră. Alex se lupta cu emoțiile, care încercau să-și croiască drum prin el. Dar îi fusese imposibil să li se opună. Fusese cuprins de furia ucigașului. Furia și încântarea nebună se amestecau în mod oribil cu durerea și teroarea persoanei care murise. Imaginea sângelui și a capului zdrobit erau îngrozitoare; potopul de sentimente care îl invadase

îl făcuse să plece în fugă de lângă corp, cu stomacul cuprins de crampe.

Fusese prima dată când Alex trăise una dintre viziunile lui și se simțise înspăimântat. Nici măcar nu atinsese trupul și, cu toate acestea, groaza îl învăluise. Nu vorbise niciodată despre asta cu nimeni. De fapt, nici măcar nu recunoscuse acest fapt față de sine. Își amintise doar de trupul însângerat și ignorase restul. Și, când se gândise la momentul de început al manifestării abilităților sale, îl atribuise întotdeauna unei călătorii diferite, făcute alături de Kyria și Rafe.

Dar acum întreaga amintire revenise. Simți din nou emoția crudă, sălbatică, frica îngrozitoare de a se pierde în ea, de a fi subjugat. Alex tremură, palid și rece ca gheața. De asta se temuse.

Conștientizarea îl lovi ca un trăsnet. Puterea abilității sale, posibilitatea a ceea ce ar fi putut să-i bântuie visele, atât atunci, cât și acum. Pe măsură ce puterea lui crescuse, el o controlase, o disciplinase, o îndepărtase de la sine. Nu era de mirare că visele începuseră din nou când Sabrina apăruse în viața lui. Ea se strecurase sub armura lui, legătura pe care o avea cu ea lărgind cu grijă canalul mic, pe care îl lăsase pentru talentul său. Ea trezise această putere adormită, iar intensitatea ei se profila din nou, amenințând să-i distrugă controlul bine clădit.

Însă acum nu mai era un băiat bombardat de o forță necunoscută. Era un bărbat care avea experiență în controlul puterii sale. Ar fi putut accepta accesul la întreaga sa capacitate fără a se simți copleșit. Ar fi putut să o folosească. Iar ca să o salveze pe Sabrina, o va folosi, indiferent cum l-ar putea afecta.

Alex se ridică și porni spre ușă.

Capitolul 32

Sabrinei îi tremurau picioarele când ieși din trăsură și se îndreptă spre ușă, dar își controlă expresia facială. Trebuia să fie calmă și

fără teamă dacă voia să-l ajute pe Alex. Bătu tare la ușă cu mânerul de alamă.

Un lacheu îi deschise și domnul Dearborn se grăbi către ea, zâmbind lingușitor când ea păși înăuntru.

– Sabrina. Draga mea! Sunt atât de fericit că ai venit.

– Nu am avut de ales, răspunse ea categoric.

Oare omul acesta chiar credea că era atât de proastă încât să-i dea crezare trucului?

– Vino în salon, draga mea, îi ignoră Dearborn afirmația. Se întoarse spre lacheu. Poți pleca, Wilson. Dearborn întinse mâna să o ia de braț, însă ea se smuci și el transformă mișcarea într-un gest îndreptat către ușă. Pe aici, dragă.

Ea intră țanțoșă în camera indicată de el și Dearborn închise ușa după ei. Peter stătea lângă șemineul din partea opusă a camerei, amintindu-i cu putere de scena la care asistase în casa familiei Moreland. Familia Dearborn nu știa că auzise tot ce spuseseră. Nici nu știau că își recăpătase memoria. Poate că ar putea folosi asta în avantajul ei.

Peter veni să o salute, dar privirea ei îl opri în loc.

– Ai dori niște ceai, Sabrina? întrebă Dearborn.

– Acesta nu este o vizită socială. Unde este Alex?

– Mă tem că nu țin evidența locului în care se află Moreland, draga mea.

– Nu-mi mai spune așa. Sabrina își descleștă maxilarul și continuă: domnule Dearborn, nu sunt aici să mă joc. Mi-ai trimis asta. Ea scoase butonul din buzunar și îl ridică. Aluzia este clară. Îl ții pe Alex pentru răscumpărare. Vreau să-l văd.

– Hai, Sabrina, copilă, nu e nevoie să fii melodramatică. Tot ce ne dorim este ca tu să te întorci la noi. Să-ți iei locul de drept ca soție a lui Peter. Sunt sigur că amintirea îți va reveni când vei veni acasă.

– Nu este nevoie să continui cu prefăcătoria despre afecțiunea pe care mi-o porți. Am avut parte de ea mai mult decât suficient în ultimii ani.

– Sabrina mea dra.., spuse Dearborn cu reproș. Nu fost niciodată prefăcătorie. Te-am iubit ca pe o fiică. Peter te iubește, de asemenea. Poate că nu îți amintești viața cu noi, dar erai foarte fericită.

Nu-l lăsa pe Alexander Moreland să-ți otrăvească mintea cu poveștile lui imorale despre noi. Tu și Peter v-ați îndrăgostit și v-ați căsătorit...

– Mi-am recăpătat memoria, anunță ea și în jur se lăsă o tăcere mormântală.

– O, înțeleg, spuse Dearborn după un moment. Apoi adunându-se, continuă: Atunci îți amintești cât de fericită erai cu noi. Cât de mult te iubește doamna Dearborn. Toate lucrurile pe care le-am făcut pentru tine. Te-am luat la noi după ce părinții tăi au murit. Ne iubești, Sabrina. Mi s-ar frânge inima să te pierd. Și biata Regina ar fi devastată.

– Dacă ți-a revenit memoria, atunci ar trebui să-ți amintești ceremonia noastră de nuntă, rosti Peter cu o voce stingherită. Cum ne-am spus jurămintele...

– Îmi amintesc că mi-am spus jurămintele în fața unui *actor*! strigă Sabrina.

Peter se albi.

– Ai...

– Da, am vorbit cu prietenul tău, Anderson Fairfield – dacă, desigur, acesta este numele lui. Doamne, Peter, nu mi-am imaginat niciodată că poți fi atât de josnic.

– Nu sunt! La naiba, Sabrina, nu înțeleg ce e cu tine. Întotdeauna am fost apropiați. Te-aș trata ca pe o regină.

– Asta ar fi înainte sau după ce m-ai închide la balamuc? Când amândoi se uitară la ea plini de uimire, ea continuă: Vedeți voi, știu totul. Știu ce fel de creaturi sunteți! Știu că îmi furi din fonduri de ani de zile. Știu că ai sperat să-mi controlezi banii în continuare căsătorindu-mă cu Peter. Nu poți într-o mie de ani să mă convingi să fac asta.

– Ești pregătită să-ți iei rămas-bun de la orice speranță de a-l revedea pe Alexander Moreland? Fața domnului Dearborn era dură acum, vocea lui aspră, toate manifestările de simpatie și dragoste dispăruseră. Te *vei căsători* cu Peter. Avem licența specială – vei merge la un preot și vei spune jurămintele.

– N-o voi face.

– Ei bine, asta este, atunci.

Dearborn se întoarse.

Sabrina își controlă emoțiile cu fermitate.

– Crezi că poți să-l omori pe Alex și să scapi nepedepsit?

– Nu, nu, nu-l vom ucide. Tot ce trebuie să facem este să nu ne întoarcem.

O străbătu un fior și Sabrina știu ce i se citise pe față pentru că în ochii lui Dearborn se aprinse victoria. Alungă gândul că Alex era închis undeva, singur, murind câte puțin în fiecare zi. Totul din cauza ei. Își urî tremuratul din voce când răspunse:

– Este fiul unui duce. Te vor nimici legal.

– De ce? făcu Dearborn ochii mari, nevinovat. Nu știm nimic despre Alex Moreland sau despre ce s-a întâmplat cu el. De ce ar trebui să știm? Abia îl cunoaștem. Singura care susține că l-am ucis este o biată fată care de ani de zile a fost predispusă la accese de frică și melancolie. Vocea îi deveni lingușitoare. Vino acasă, Sabrina. Spune-ți jurămintele! Vom face tot posibilul să-l localizăm pe Moreland, dacă te face să te simți mai liniștită.

– Nu voi fi de acord cu nimic până când nu îl eliberezi pe Alex.

– Exclus! se răsti Dearborn. Nu până când nu suntem siguri de tine. Căsătorește-te cu Peter. Acum. Sau Alex Moreland va dispărea. Făcu o pauză, cu sprâncenele ridicate. Ei bine, Sabrina, ce să fie? Viitorul lui este în mâinile tale.

Alex se ghemui lângă tava cu mâncare și dădu deoparte paharul și castronul. Curățându-și mintea de orice gând, prinse ferm tava între mâini și se deschise senzațiilor.

Putea simți prezența temnicerului său. Se concentră și în el se revărsară amărăciune, încăpățânare și frică. Da, amestecat acolo cu antagonismul și neîncrederea se afla un fir puternic de frică. Părea absurd ca bărbatul să se teamă de el, așa că Alex săpă mai adânc, trăgând de senzații într-un mod în care nu o mai făcuse până acum. Și acolo, scufundată adânc în mintea temnicerului, se afla piatra de bază pe care se așezase frica acestuia: superstiția. O superstiție primitivă, irațională, care îi punea pe bărbați să vâneze vrăjitoare.

Vrăjitorie, spusese bărbatul. Dearborn îl convinsese că Alex era capabil de magie. Văzând acest bazin întunecat și stagnant de ignoranță și frică, Alex bănui că lui Dearborn nu-i fusese greu să o facă. Puse tava jos și începu să se plimbe, gândindu-se. Trebuie să existe o modalitate de a folosi aceste informații.

O dată sau de două ori în viața lui, Alex se întrebase dacă această capacitate a lui funcționa în ambele sensuri. Fuseseră lucruri mărunte, nesemnificative – odată citea dintr-o carte de-a lui Theo, gândindu-se cât de flămând era, dar nedorind să lase cartea, și, după câteva minute, Theo băgase capul pe ușă, întrebându-l de ce nu coborâse la ceai. Altădată, îl convinsese pe unul dintre profesorii lor să le permită să sară peste ultima oră de studii, iar după aceea se întrebase dacă nu cumva faptul că ținuse în mână creionul tutorelui îl ajutase să-l convingă pe bărbat.

Le respinsese ca idei stupide, imposibile.

Dar dacă *ar fi* posibil să atingă mintea altcuiva sau să-i trezească sentimentele de la distanță, folosindu-și talentul? Și dacă ar fi așa, genul acesta de minte condusă de superstiție nu ar fi mai ușor de influențat? Alex era destul de disperat ca să încerce orice.

Luând din nou tava, o strânse cu ambele mâini și se concentră. Când simți furnicătura slabă a prezenței bărbatului, prelingerea emoțiilor sale în conștiința lui Alex, își îndreptă propriile gânduri înapoi în canal, înotând în amonte. Era dificil și ciudat, iar Alex simți cum se ridica în el un fel de presiune. Apoi, deodată, pătrunse în mintea acestuia, iar gândurile începură să i se amestece cu ale lui. Își împinse toată voința înspre scoțian, îndemnându-l să vină la Alex. Putea simți rezistența celuilalt, apoi scăderea treptată a acesteia, pe măsură ce frica îi deschidea calea.

Alex își imagină că zăcea bolnav pe podea. Cine ar fi fost tras la răspundere pentru uciderea unui nobil din regat dacă Alex ar fi murit? Cu siguranță, nu Dearborn; nu, scoțianul ar fi cel care ar merge la închisoare. Spre spânzurătoare. Simți alterarea emoțiilor omului, neliniștea bruscă, și insistă cu putere asupra resentimentelor acestuia față de Dearborn pentru că îl pusese în această ipostază.

Totuși, omul șovăia, deși mintea îi dădea târcoale gândului. Alex își dublă eforturile. Acum își umplu gândurile de amenințarea magiei. Încurajă și spori convingerea gardianului că Alex era un vrăjitor, că putea străbate prin pereți cu talentele lui; putea să se transforme în aer și să dispară din încăpere.

Auzi pași în capătul îndepărtat al holului și sări în picioare. Bărbatul se opri. Blestemându-se că, în entuziasmul lui, renunțase la conexiune, Alex își strânse din nou mâinile în jurul tăvii și își direcționă puterea înapoi spre el. Dublând din nou teama, îl îndemnă

pe celălalt bărbat să se uite în celulă, să se asigure că Alex era încă acolo și nu murea.

Alex se lipi cu tava în mână de peretele de lângă ușă, fără a putea fi văzut prin fanta îngustă. Îl auzea pe bărbat mergând pe hol, pașii lui îndreptându-se spre celulă. În sfârșit era la ușă.

– Ascultă! Tu! Vocea îi era înaltă și subțire, în dezacord cu caracterul brutal. Arată-te. Moreland!

Bărbatul bătu cu pumnul în perete, apoi rămase acolo, așteptând, respirând greu.

„Deschide ușa", îl îndemnă Alex. „Deschide ușa și vezi dacă a dispărut." Cheia zdrăngăni în broască și ușa se deschise ușor. Paznicul își strecură capul cu grijă prin deschizătura ușii. Așteptând cu mâinile ridicate, Alex îl lovi cu putere cu tava peste față. Celălalt bărbat se clătină înapoi, scoțând un urlet și strângându-și nasul care sângera.

Făcu un pas înainte și se balansă din nou, lovind atât de tare capul bărbatului, încât tava de lemn crăpă. Paznicul se izbi de perete și ricoșă, căzând în genunchi. Se clătină, prăbușindu-se pe podea.

Păși peste trup și ieși pe ușă, trăgând-o în urma lui. Cheia era încă în broască și o întoarse, apoi alergă spre scările de la capătul holului. Era atent ca cineva să nu iasă dintr-o altă cameră sau să-l aștepte în capătul scărilor, dar nu era nimeni care să-l împiedice. Ieși într-un depozit, îngrămădit cu lăzi și alergă pe culoarele create de acestea până când, în cele din urmă, găsi ușa și ieși în stradă.

Oprindu-se o clipă ca să se orienteze, o porni în grabă, alergând spre Sabrina.

Capitolul 33

Cuvintele lui Dearborn o străpunseră pe Sabrina. Se gândi la Alex, închis undeva, lăsat să moară. Era numai vina ei. Își înghiți suspinele care voiau să izbucnească și îl înfruntă pe Dearborn.

El aștepta, calm și răbdător. Era sigur că va ceda. Confruntată cu furia, influențată de manipulările lui pe tema vinei și a datoriei ei

față de ei, năpădită de teamă pentru Alex, Dearborn știa că va da înapoi.

Ea își îndreptă spatele.

– Atunci presupun că suntem într-un impas.

El pufni.

– Joci la intimidare. Nu vei pleca.

Era adevărat, desigur, dar ea trebuia să-l facă să o creadă. Nu exista nici o speranță de a-l salva pe Alex fără să afle unde este.

– Nu? ridică o sprânceană disprețuitoare și porni spre ușă.

Peter păși în fața ușii închise dinspre hol, blocând-o. Ea se opri.

– Nu fi proastă! Nu pleci de aici, răbufni în spatele ei Dearborn.

Își strânse mai tare umbrela de soare. Poate că va trebui să o folosească, până la urmă, ca armă. Se întoarse apoi spre Dearborn.

– Ai de gând să mă răpești și pe mine? Câți oameni vei mai răpi? Lilah știe unde sunt. Știe despre complotul tău. Până acum, sunt sigură că a aflat întregul clan Moreland. În curând îți vor doborî ușa. Ai de gând să îi elimini pe toți?

Aproape ca și cum ar fi fost plănuit, se auziră bătăi puternice la ușa principală. Capul lui Dearborn se răsuci în acea direcție, cu fața aproape comic de uluită. Se auzi sunetul înăbușit al vocilor, apoi un „Dă-te naibii din drumul meu!" clar, urmat de o prăbușire zgomotoasă.

– Serios, Con! se auzi vocea lui Lilah prin ușă. Chiar trebuia să-l izbești de vază?

– Da.

Vocea lui Con semăna atât de mult cu cea a lui Alex încât Sabrina simți o durere în inimă. Con deschise larg ușile duble.

Peter se învârti surprins de zgomotul din hol. Con îl prinse pe Peter de revere și îl aruncă la o parte, apoi se aruncă spre Dearborn. Acesta se dădu înapoi, lovindu-se de o masă și căzând grămadă. Con îl târî pe bărbatul mai în vârstă în picioare, scuturându-l.

– Unde este? Unde naiba este fratele meu?

– Con, nu poate vorbi cu tine dacă-l scuturi așa.

Lilah intră în cameră în urma lui Con și se grăbi să o îmbrățișeze pe Sabrina.

Tom Quick intră ultimul, ducându-se la Con și trăgându-l de braț.

– Liniștiți-vă, domnule! Îl sufocați.

Con își lăsă mâinile în jos.

– Mi-ar plăcea. Și o voi face, dacă nu-mi spune chiar acum unde e Alex.

Dearborn făcu un pas înapoi, îndreptându-și jacheta și încercând să-și recapete o fărâmă de demnitate.

– Ești nebun! N-am idee despre ce vorbești.

– Cred că te-aș putea convinge să îți vină una, își încleștă Con din nou pumnul.

– Domnule Dearborn, pentru numele lui Dumnezeu! i se alătură Sabrina. Ați înnebunit? Cum vă așteptați să scăpați basma curată după ce l-ați răpit pe fiul unui duce? Dacă aveți vreo speranță de a vă salva, spuneți-ne ce ați făcut cu Alex.

– Ce naiba se întâmplă cu tine, Sabrina? izbucni Dearborn, frustrat. Peter îți oferă numele lui. Este singura ta speranță de a salva orice fărâmă de reputație. Nici un bărbat decent nu s-ar căsători cu tine acum. Este evident că ai călătorit cu Moreland, singură, fără însoțitor.

– Am fost cu ei, spuse Lilah.

Dearborn îi aruncă o privire nimicitoare.

– Mă așteptam la mai mult de la tine, Lilah. Știm cu toții că este o minciună. Ai fost la Broughton House, prefăcându-te că ești Sabrina, în timp ce ea își petrecea timpul cu iubitul ei. Asta a fost evident de îndată ce i-am văzut pe cei doi venind înapoi ieri.

Ignorând-o, el se întoarse să se adreseze Sabrinei:

– Și nici nu a fost prima dată când ai fost singură cu un bărbat. Tu și Peter ați împărțit un dormitor în noaptea...

– Îndrăznești să aduci asta în discuție? țipă Sabrina.

– Nu contează, spuse Lilah. Nimeni nu știe despre asta.

– O, dar se va afla, spuse Dearborn plin de înțeles. Reputația ta este distrusă, Sabrina. Trebuie să te căsătorești cu Peter.

– Nu o voi face.

– Nu ai altă opțiune. Dacă tu crezi că prețiosul tău Alex se va căsători cu tine, te înșeli. Fără îndoială că ești bună de amantă, însă fiul unui duce va ținti mult mai sus pentru o soție, crede-mă.

– Și aici, Dearborn, te înșeli!

Toți cei aflați în cameră se întoarseră și-l văzură pe Alex stând în prag, sprijinindu-se lejer de cadru, cu brațele încrucișate. Avea o urmă de zâmbet pe buze, dar era la fel de rece ca privirea lui.

– Vezi tu, am toate intențiile să mă căsătoresc cu domnișoara Blair.

– Tu! Tu... Tu ești..., izbucni Dearborn.

– Ce? Alex ridică o sprânceană. Chiar credeai că mă poți reține acolo?

– Alex! O, Alex!

Sabrina își reveni din șocul de moment și alergă la el, aruncându-se la pieptul lui, iar el își încolăci brațele în jurul ei.

Con îi zâmbi fratelui său geamăn.

– Ce-a durat atât?

– Îmi pare rău. Am cam întârziat, răspunse Alex cu un zâmbet identic. Sper că nu te-am deranjat.

– Nu deloc, spuse Con vesel. Tocmai eram pe cale să am o conversație cu individul ăsta. Aruncă o privire disprețuitoare către Dearborn. M-ai scutit de unul sau două degete zgâriate. Ce zici? Să îl ducem în temniță, Tom și cu mine?

– Temniță! păru Dearborn uluit.

– Ce credeai că ți se va întâmpla? Alex o lăsă deoparte pe Sabrina și se îndreptă spre bărbat. Ai abuzat de încrederea pe care tatăl Sabrinei ți-a acordat-o și i-ai delapidat bunurile ani de zile. M-ai răpit. Mai rău, mi-ai răpit viitoarea soție. Ai drogat-o. Tu și fiul tău ați inventat un plan ca s-o păcăliți, făcând-o să creadă că s-a căsătorit cu el. Fiul tău a lovit-o. A trebuit să fugă ca să-și salveze viața. Nu vreau, de fapt, să te bag în închisoare. Aș vrea să te *omor cu mâna mea!*

Furia îi contorsionă fața lui Dearborn și acesta sări la Alex. Alex îl văzu venind. Sabrina se gândi cu o oarecare uimire că părea satisfăcut. Ridicând brațul stâng pentru a bloca balansul sălbatic al lui Dearborn, Alex îi dădu un pumn în stomac. Dearborn se chirci de durere și Alex îl lovi în bărbie, iar bărbatul se prăbuși grămadă.

– Oprește-te! Nu! E un bărbat în vârstă! strigă Peter, repezindu-se la tatăl său și îngenunchind lângă el, sprijinindu-l în timp ce Dearborn se străduia să respire.

Alex se ghemui și se uită la fața lui Peter, cu ochii strălucitori.

– Ascultă la mine! Ascultă bine. Am dovezi pentru fiecare infracțiune pe care tocmai am enumerat-o. Nu numai cuvântul Sabrinei sau al meu. Am dovezi scrise despre toate dățile când tatăl tău a

deturnat bani din fondul Sabrinei. Și prietenul tău Fairfield a semnat o mărturisire.

– Ce? zise Peter și rămase cu gura deschisă.

Alex zâmbi superficial văzând îngrijorarea lui Peter.

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să vă arunc pe tatăl tău și pe tine în închisoare și să vă las să putreziți. Dar, de dragul Sabrinei, și numai pentru asta – pentru că tatăl ei a fost prieten cu Dearborn, pentru respectul afectuos pe care îl are pentru mama ta, pentru că nu voi permite nici un scandal să atingă reputația Sabrinei – nu am intenția de a depune plângere împotriva lui sau împotriva ta. Nu încă...

Peter se uită la el îmbufnat.

– Ce vrei să spui cu „încă"? Ai de gând să ne faci să suferim, întrebându-ne când ne vei ruina?

– Nu, așa ați gândi voi. Nu voi dezvălui nimic din toate acestea atât timp cât îmi îndepliniți condițiile. Îl duci la voi acasă la țară. Stați departe de mine și de ai mei. Nu spuneți nimic despre toate astea și nu vă mai apropiați niciodată de Sabrina. Nu încercați să o contactați din nou. M-am făcut înțeles?

Peter dădu din cap, încleștându-și maxilarul.

– Înțeleg.

– Sper. Pentru că, dacă aud de vreun scandal în legătură cu viitoarea mea soție, dacă există chiar și cea mai mică bârfă despre Sabrina, dacă îi mai vorbești vreodată, voi veni peste tine ca mânia lui Dumnezeu. Numele tău va fi ruinat, iar tu și tatăl tău veți petrece tot restul vieții în închisoare.

Alex își susținu privirea până când Peter lăsă ochii în jos. Apoi se ridică și se întoarse către ceilalți.

– Cred că am terminat aici.

În timpul călătoriei cu trăsura spre casă, Alex le spuse povestea capturării și întemnițării sale și, din pricina prezenței lui Lilah, omise atent orice menționare despre abilitățile sale neobișnuite.

Con se încruntă ușor și spuse:

– Da, dar nu înțeleg. Cum l-ai ademenit să deschidă ușa?

– M-am prefăcut că sunt bolnav, îi aruncă Alex o privire geamănului său.

Con ridicară din sprâncene și, așezându-se pe spate pe un scaun, spuse:

– Aha! Înțeleg acum.

– Și voi? întrebă Alex, mutând conversația de la acel subiect alunecos. Cum ați ajuns voi trei acolo?

– Sabrina a plecat în fugă la Dearborn să te salveze, începu Lilah.

– Am primit o scrisoare de la el. Doar un bilet și butonul tău, explică Sabrina și i-l întinse.

– M-am întrebat eu unde s-a pierdut. Alex i-l luă dintre degete, privirea lui caldă întâlnind-o pe a ei. Așa că te-ai dus să te sacrifici ca să-mi obții eliberarea.

– Ei bine, am sperat că voi descoperi cumva unde te țineau, să te salvez înainte de a fi nevoită să merg atât de departe.

– A fost teribil de periculos. Îmi pare rău că ai fost atât de îngrijorată.

– După cum vă puteți da seama, Alex reușește să se elibereze din locurile în care este închis, îi zâmbi Con fratelui său. Cel puțin de data asta fără salturi peste acoperișuri, nu?

– Nu. Am fost recunoscător măcar pentru asta. Nu mai sunt la fel de agil precum eram la zece ani.

– Dar cum ați ajuns tu, Con și domnul Quick acolo? o întrebă Sabrina pe Lilah.

– Credeai că te voi lăsa să te arunci în foc? Am trimis un bilet la biroul lui Con, spunându-i unde să meargă, apoi am plecat după tine. Chiar când ieșeam, Con alerga grăbit, strigând că i s-a întâmplat ceva lui Alex.

– Am avut unul dintre acele presentimente de frate geamăn, îl privi Con pe Alex. Știi tu.

– Știu. Speram să îl ai.

– Eram la o întâlnire cu agentul bătrânului, ca să-l prind cu plățile lui ilegale și dintr-odată m-a pocnit. Am sărit ca ars și am plecat. Fără îndoială, acum este convins că sunt nebun cu acte.

– I-am spus lui Con unde se dusese Sabrina și am sărit într-o birjă, continuă Lilah povestea. Tom a primit biletul meu și, din moment ce Con nu era acolo, a venit el. A ajuns chiar când Con se certa cu lacheul de la ușă. Eu încă mai cred că ai fi putut intra fără a recurge la violență, spuse ea și se întoarse spre Con.

– Nu ar fi fost nici pe departe la fel de satisfăcător, replică acesta.

Sabrina interveni ca să prevină o ceartă.

– Am ajuns. O, uite, Megan și Theo cheamă o birjă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Hm, Theo poartă o armă.

Alex își scoase capul pe fereastră ca să facă un semn cuplului.

– Nu este nevoie! Rămâneți aici.

– De unde au știut unde să meargă? întrebă Lilah, privind oarecum uimită.

– Fără îndoială că le-a spus Phipps, spuse Con voios. Nu se întâmplă nimic în casa aceea fără ca Phipps să nu știe.

Le luă ceva timp să le explice celor din casă tot ce se întâmplase. Lăsându-l pe Con să descrie scena finală, Alex se strecură din cameră, trăgând-o pe Sabrina după el. O conduse pe hol până în camera retrasă, unde ea și Lilah ascultaseră conversația familiei Dearborn. Acolo făcu ceea ce tânjise să facă din momentul în care intrase în casa acestora. O trase pe Sabrina spre el și o sărută, apoi o ținu strâns în brațe.

– Am fost atât de speriat când m-am întors aici. Phipps mi-a spus unde ai plecat. Am sperat că a ajuns Con la timp, dar mi-a fost teamă că te vei băga în ceva îngrozitor ca să mă salvezi. Se trase înapoi și îi aruncă o privire severă. Să nu mai faci asta niciodată! Promite-mi! Con are dreptate. Sunt ca o pisică. Voi reuși întotdeauna să găsesc o cale de ieșire.

– Nu pot să promit asta, chicoti ea, însă îi simți lacrimile din voce. Își strânse brațele în jurul lui pentru o clipă, apoi oftă și spuse: O, Alex... În ce bucluc am intrat! Trebuie să știi că nu-ți voi cere să respecți anunțul de căsătorie.

Alex înghență și brațele îi căzură pe lângă corp.

– Desigur. Îmi pare rău. Nu am intenționat să te oblig...

Ea dădu din cap, făcând un pas în spate și ștergând o lacrimă. Alex se forță să continue.

– ...știu că ești tânără și că ar fi o prostie să îți iei un angajament. Ai nevoie de timp ca să-ți evaluezi sentimentele. Ca să te distrezi, ca să cunoști și alți bărbați și...

Nu reuși să mai spună nimic altceva.

– Să cunosc alți bărbați? De ce aș vrea să fac asta?

– Ei bine, știi... pentru că acum ai de ales. Poți decide ce vrei să faci în mod liber, fără a fi sub presiunea lui Dearborn. Și, de asemenea, departe de entuziasmul și emoția acestui moment. El îi zâmbi

palid, deși inima îl durea când o eliberă. Dar trebuie să te avertizez, Sabrina, nu voi renunța. Adică să te curtez, să-ți câștig inima.

Sabrina îl privi fix.

– Să îmi câștigi inima! Despre ce vorbești? Deja ai făcut asta.

Alex se uită înapoi la ea, nedumerit.

– Dar abia mi-ai spus că nu vrei să te căsătorești cu mine doar pentru că i-am zis lui Dearborn că o voi face.

– Sigur că nu vreau să mă căsătoresc cu tine pentru asta! răspunse ea punându-și mâinile în șolduri. Cine și-ar dori să se căsătorească dintr-un asemenea motiv? Nu vreau să... abuzez de simțul datoriei și al obligației ca să te prind într-o căsnicie pe care nu o dorești.

– Nu o doresc! Sabrina...

– Îmi dau seama că nu te poți căsători cu mine, se repezi să vorbească peste el. Numele meu, descendența mea, nu sunt deloc potrivite pentru fiul unui duce. Și chiar dacă i-ai speriat pe Dearborni să nu dezvăluie nimic din toate acestea, n-aș fi surprinsă dacă s-ar scurge vreo informație. Au fost mulți oameni care ne-au văzut împreună – gândește-te la toți cei care au fost martori la petrecere. Ca să nu mai vorbim de servitori și hangii și...

Își întinse mâinile într-un gest vag de incluziune.

– Sabrina, stai! Alex îi prinse mâinile în ale lui, îndemnând-o să se oprească. Ascultă-mă! Nimic din toate astea nu contează pentru mine. Trebuie să știi asta. Sunt un Moreland. Nu am fost niciodată convențional și nici nu voi fi vreodată. Nu-mi pasă de numele sau descendența ta și mă îndoiesc foarte mult că ai putea face ca familia mea să devină mai scandaloasă decât este.

– Dar ai spus...

– Am spus că nu vreau să te forțez să te căsătorești cu mine din pricina declarației mele... sau din cauza oricărui alt motiv. Nu este alegerea mea – este a ta. Eu nu am de ales, te iubesc.

Ea rămase nemișcată, privindu-l surprinsă.

– Poftim?

– Te iubesc, zise și o privi întrebător. Cu siguranță, trebuie să știi asta.

– Dar nu ai spus niciodată nimic. Ai spus că voi fi liberă să plec și nu ai adăugat că o să-ți pară rău să mă vezi plecând.

– Nu puteam să profit de tine, să te leg de mine în emoția momentului. Pentru că îmi erai recunoscătoare.

– Nu sunt! Adică sigur că sunt recunoscătoare pentru tot, dar nu de asta te iubesc!

Inima lui Alex sări din piept la auzul cuvintelor ei, și trebui să lupte ca să gândească rațional.

– Ești tânără... nu ai experiență cu lumea. Nu știi...

– Dacă îmi spui că nu știu ce vreau, o să țip, rosti ea și își smuci mâinile din ale lui. Nu-mi pasă că nu voi împlini douăzeci și unu de ani decât peste o săptămână. Nu contează că am trăit o viață liniștită. Știu perfect ce vreau. Și ceea ce vreau ești tu!

Ea își încrucișă brațele și se uită la el.

Alex începu să râdă, apoi întinse mâna și o trase spre el.

– Cred că poate suntem amândoi extrem de proști.

Sabrina rezistă o clipă, încercând să-i mențină privirea, dar cedă și începu să râdă, mergând în brațele lui.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Tu nu mi-ai spus niciodată, replică el.

– Cum aș fi putut să-ți spun când nu știam dacă sentimentele tale erau reciproce?

– Atunci lasă-mă să-ți explic, spuse Alex pe un ton hotărât. Te iubesc. Te-am iubit din momentul în care te-am văzut. Nu am simțit niciodată cu nici o femeie ceea ce simt pentru tine. Fără tine, nu voi mai fi întreg niciodată.

– O, Alex! Sabrina îi luă mâinile în ale ei, privindu-l cu ochi plini de dragoste. Nu vezi? Suntem deja un întreg, tu și cu mine. Cât timp ai fost plecat, ai rămas încă aici. Își puse mâna pe inimă. Vei fi mereu aici. Și refuz să aștept câțiva ani doar pentru a păstra aparențele. Poate că tu nu îți dorești să mă presezi, dar eu nu sunt chiar atât de delicată. Alexander Moreland, vrei să te căsătorești cu mine?

– Vorbești ca o adevărată femeie din familia Moreland. Râzând, Alex o ridică în brațe pe Sabrina și o învârti bucuros. Sigur că mă voi căsători cu tine. O lăsă jos și o privi în ochi. Te iubesc mai mult decât pot spune cuvintele... deși te asigur că le voi spune pe toate, oricum.

– Și eu te iubesc.

– Ei bine, atunci... Ochii lui avură o strălucire păgână. Cred că e timpul să încetăm să mai vorbim. Nu-i așa?